TERRY PRATCHETT

PRIMA CARTE DIN SERIA LUMEA DISC

CULOAREA MAGIEI

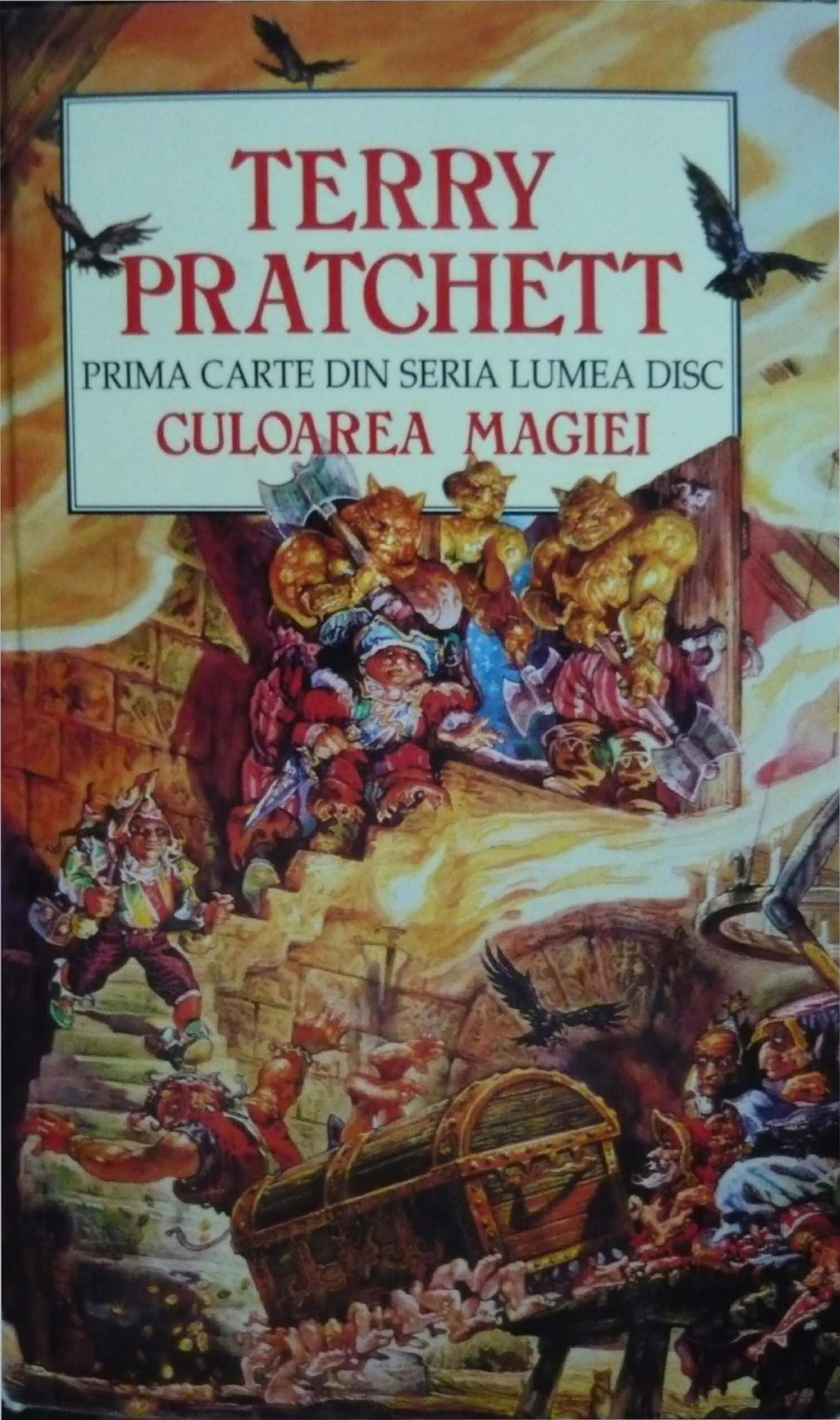

Terry Pratchett este unul dintre cei mai de succes romancieri britanici. Trăiește în comitatul Wiltshire, în fața unei tastaturi, și a încetat să mai creadă că o viață are omul, pentru că „se luptă deja să ducă trei deodată". A fost decorat cu Ordinul Imperiului Britanic în 1998. *Culoarea Magiei* este primul roman din seria Lumea Disc, care a repurtat un succes fenomenal.

CULOAREA MAGIEI

Terry Pratchett

CULOAREA MAGIEI

Copyright © Terry Pratchett 1983

First published by
Colin Smythe Ltd, Great Britain

Traducere din limba engleză
DOMNICA MACRI

Redactor
HORIA ARAMĂ

Coperta ©
JOSH KIRBY

Copyright © Editura Noesis® 2002
pentru prezentare în limba română

Editura Noesis®
Bd. Nicolae Bălcescu nr. 18, et. 1, ap. 2
București, ROMÂNIA

Distribuție:

Grup NOI®, Str. Comana 50,
sect. 1, 781661, București

Comezi la tel/fax: 01-222.89.84
E-mail: noidc@xnet.ro

Cuprins

CULOAREA MAGIEI – Prolog

CULOAREA MAGIEI

INVOCAREA LUI OPT – Prolog

INVOCAREA LUI OPT

ADEMENIȚI DE WYERME

APROAPE DE MARGINE

CULOAREA MAGIEI

Prolog

Într-un alt set de dimensiuni, îndepărtat și de mâna a doua, într-un plan astral care n-a fost conceput pentru a plana, rotocoale de ceață interstelară tremură și se despart...

Iată...

Marele A'Tuin, Țestoasa, se ivește înotând încet prin golful spațial, cu chiciură de hidrogen pe membrele sale mătăhăloase, cu străvechea și uriașa sa carapace găurită de meteoriți. Prin ochii întinși ca niște mări, tiviți cu urdori și praf de asteroizi, El privește fix spre Destinație.

Creierul său mai mare decât o metropolă se gândește cu o lentoare geologică numai la Greutate.

Cea mai mare parte a greutății vine de la Berilia, Tubul, Marele T'phon și Jerakeen, cei patru elefanți gigantici pe ai căror umeri lați și bronzați de atâția sori se odihnește discul Lumii, încununat de cascada circulară care îi alcătuiește vasta circumferință și străjuit de bolta bleu-pal a Tăriei.

Astropsihologia nu a fost până acum capabilă să stabilească la ce anume se gândesc cei patru.

Marea Țestoasă nu fusese decât o ipoteză până în ziua în care micul și secretosul regat Krull, ai cărui Munți Mărginași își proiectează piscurile până chiar

deasupra Cascadei, a construit un sistem de pârghii și scripeți pe cel mai prăpăstios vârf de stâncă și a coborât o navă de alamă cu ferestre de quarț și câțiva observatori dincolo de margine, ca să se zgâiască prin perdeaua de ceață.

După ce s-au bălăbănit o vreme în gol, la capătul unei frânghii susținute de către mari echipe de sclavi, acești pionieri ai astrozoologiei au adus numeroase informații despre forma și natura Marelui A'Tuin și ale elefanților, fără a putea răspunde însă întrebărilor fundamentale despre natura și scopul universului.

De exemplu, care e de fapt sexul Marelui A'Tuin? Această problemă vitală, spuneau astrozoologii, care acum se bucurau de autoritate sporită, nu va fi rezolvată până nu va fi construit un braț și mai solid, care să susțină un vehicul spațial de mare adâncime. Până atunci nu se puteau face decât speculații despre cosmosul care li se dezvăluise.

Exista, de pildă, o teorie cum că Marele A'Tuin venea de nicăieri și avea să se îndrepte în continuare, fie târâș, fie la pas, dar cu viteză constantă, spre nicăieri, pentru totdeauna. Această teorie era la modă în lumea academică.

Alternativa, preferată de cei cu înclinații religioase, era că Marele A'Tuin se târa de la Locul Nașterii spre Momentul Împerecherii, ca de altfel toate stelele de pe cer, care erau, evident, și ele purtate de țestoase uriașe. Atunci când ajungeau acolo, urmau să se împerecheze scurt și pasional, pentru prima și singura dată, iar din acea unire fierbinte aveau să se nască noi țestoase, care să ducă mai departe noi alcătuiri universului. Această ipoteză era cunoscută sub numele de Big Bang.

Așa s-a întâmplat că un tânăr student cosmochelonian din facțiunea „la pas", ce testa un telescop cu care spera să măsoare cu precizie coeficientul de

reflexie din ochiul drept al Marelui A'Tuin, a devenit în acea seară agitată primul străin care a zărit fumul care se ridica dinspre Miez, din ruinele arzânde ale celui mai vechi oraș din lume.

Mai târziu a fost atât de absorbit de studiul său încât a uitat complet de fum. Totuși, el a fost primul.

Mai erau și alții....

CULOAREA MAGIEI

Focul vuia pe străzile oraşului bicefal Ankh-Morpork. Acolo unde atingea Cartierul Vrăjitorilor, limba de flăcări ardea albastru şi verde, tivită chiar pe alocuri cu scântei bizare din cea de-a opta culoare, octarinul; acolo unde avangarda incendiului îşi croia drum până la butoaiele şi depozitele de ulei înşirate de-a lungul Străzii Negustorilor, izbucnea în fântâni arteziene şi explozii; pe străzile parfumierilor ardea cu dulceaţă; acolo unde cuprindea mănunchiurile uscate de buruieni rare din magaziile farmaciştilor, făcea oamenii să o ia razna şi să stea de vorbă cu Dumnezeu.

De-acum, tot centrul Morporkului era în flăcări, iar cetăţenii mai bogaţi şi mai virtuoşi ai Ankhului, aflaţi pe celălalt mal, făceau faţă situaţiei cu curaj, demolând febril podurile. Dar corăbiile aflate în docurile din Morpork – încărcate cu grâne, bumbac şi cherestea şi bine unse cu păcură – ardeau săltăreţ, şi odată ce odgoanele şi pontoanele lor se prefăceau în scrum începeau să brăzdeze fluviul Ankh, luate de flux, aprinzând palatele şi conacele de pe maluri, în timp ce se îndreptau spre mare ca nişte licurici pe cale să se înece. În orice caz, scânteile erau purtate de vânt până dincolo de râu, în grădini dosite şi printre stoguri de fân.

Fumul volosului incendiu se ridica la kilometri înălțime, într-o coloană neagră, sculptată de vânt, care se vedea de pe tot cuprinsul discului.

Și se vedea, cu siguranță, copleșitor de pe vârful întunecat și rece al dealului din apropiere, de unde două siluete îl urmăreau cu interes considerabil.

Cea mai înaltă dintre ele mesteca un copan de pui, sprijinită într-o spadă doar cu puțin mai scurtă decât un stat de om. Dacă nu ar fi avut acel aer de inteligență preocupată, ar fi putut trece drept un barbar din pustele Miezului.

Partenerul său era mult mai scund și învăluit din creștet până în tălpi într-o manta cafenie. Mai târziu, când a avut ocazia să se miște, s-a putut observa că o făcea cu agilitate, ca o felină.

Cei doi abia dacă schimbaseră un cuvânt în ultimele douăzeci de minute, cu excepția unei dispute scurte și fără deznodământ, cum că o anumită explozie, deosebit de puternică, ar fi avut loc fie la depozitul de îmbuteliere a uleiului, fie la atelierul lui Keribil, Magicianul. De acest detaliu depindeau niște bani.

Acum, omul cel înalt termină de ros osul și îl aruncă în iarbă, zâmbind rușinat.

– S-a zis cu toate aleile alea înguste, zise. Și ce-mi mai plăceau.

– Toate trezoreriile, spuse omul cel scund. Și adăugă gânditor: Oare nestematele ard? Cică ar fi rude cu cărbunele.

– Tot aurul topit și scurgându-se în rigole, zise lunganul, ignorându-l. Și tot vinul fierbând în butoaie.

– Erau niște șobolani, rosti tovarășul său maroniu.

– Curat șobolani.

– Nu era un loc de trăit vara.

– Asta bașca.Totuși, nu te poți opri să nu simți, așa cum să zic... o mică...

Pierdu șirul, apoi se lumină.

– Îi datoram bătrânului Fredor de la Lipitoarea Stacojie opt bani de argint, spuse.

Omulețul încuviință.

Tăcură o vreme, în timp ce o nouă serie de explozii desenă o linie roșie pe o porțiune până atunci întunecată a celui mai mare oraș al lumii. Apoi lunganul făcu o mișcare.

– Nevăstuică?

– Da?

– Oare cine a pus focul?

Micuțul spadasin cunoscut sub numele de Nevăstuică nu răspunse. Supraveghea drumul la lumina roșiatică a incendiului. Puțini luaseră această cale, pentru că Poarta Deosil fusese printre primele care se prăbușise într-o ploaie de tăciuni aprinși.

Dar acum pe drum veneau două persoane. Ochii lui Nevăstuică, totdeauna foarte abili în penumbră și la lumină slabă, deslușiră formele a doi călăreți, urmați de un fel de animal turtit. Desigur, vreun negustor bogat care își salvase din flăcări toate bunurile de preț pe care putuse să le adune la repezeală. Nevăstuică îi comunică acestea și tovarășului său, care suspină.

– Postura de tâlhari de rând nu prea ne vine bine, dar, după cum tu însuți ai spus, sunt vremuri grele și într-o astfel de noapte nimeni nu doarme în puf.

Apucă mai bine spada, iar când călărețul din frunte se apropie, ieși în drum, cu o mână ridicată și cu chipul aranjat într-un rânjet menit să pară încurajator și totuși amenințător.

– Să-mi fie cu iertare, domnule, începu el.

Călărețul își struni calul și își trase gluga de pe cap. Lunganul privi un chip plin de arsuri și presărat cu ciufuri de barbă pârlită. Până și spâncenele dispăruseră.

– Șterge-o de aici, făcu posesorul chipului. Ești Bravd, din Țara de Miez[1], nu-i așa?

Bravd își dădu seama că pierduse inițiativa.

– Cară-te, da? zise călărețul. Pur și simplu n-am vreme de tine, pricepi?

După care privi în jur și adăugă:

---

[1] În acest punct merită poate amintit câte ceva despre forma și cosmologia sistemului discar

Pe disc există, desigur, două direcții majore: spre Miez și spre Margine. Dar cum discul însuși face o rotație o dată la opt sute de zile (pentru a-și distribui greutatea în mod egal asupra pachidermelor care îl susțin, conform lui Reforgule din Krull), există și două direcții subordonate: sensul Rotirilor de Disc și sensul Contrar Rotirilor de Disc.

De vreme ce micul soare ce orbitează în jurul Discului menține o traiectorie fixă în timp ce maiestosul Disc se învârtește leneș dedesubt, e ușor de dedus că un an are nu patru, ci opt anotimpuri. Verile sunt atunci când soarele răsare și apune în cel mai apropiat punct de pe Margine, iar iernile atunci când răsare și apune la un unghi de 90 de grade măsurat pe circumferință.

Astfel, în teritoriile din jurul Mării Circulare, anul nou începe în noaptea de Lăsata Porcului, trece printr-o Primăvară Primă și un prim Solstițiu (ajunul Zeilor Mărunți), urmat de Toamna Primă și de Iarna Secundă (cunoscută și sub numele de Iarna Fusului, căci în acel moment soarele răsare în sensul rotirii), care cuprinde și momentul Fluxului Crud. Apoi vine Primăvara Secundă, cu Vara Secundă după ea, trecerea a trei trimestre din an fiind marcată de noaptea Pârloagei – singura în care, potrivit legendei, vrăjitoarele și vrăjitorii rămân în pat. Apoi frunzele căzătoare și nopțile cu brumă aduc Răs-iarna Fusului, cu o nouă noapte a Lăsatei Porcului cuibărită ca un giuvaer înghețat în mijlocul ei.

Cum la Miez soarele bate pieziș și nu încălzește niciodată tare, pământurile sale rămân captive sub o calotă de gheață. Marginea este, dimpotrivă, o regiune cu insule însorite și zile călduroase.

Desigur, o săptămână pe Disc are opt zile, iar spectrul solar are opt culori. Opt e o cifră cu semnificații oculte considerabile pe disc și nu trebuie niciodată, dar niciodată rostită de un vrăjitor.

Nu e foarte clar de ce toate cele arătate mai sus sunt așa cum sunt, dar ele ne ajută să explicăm de ce, pe disc, zeii sunt mai curând blestemați decât preamăriți.

– Asta-i valabil și pentru tovarășul tău din umbră, ăla jegos, pe unde s-o fi vârât.

Nevăstuică parcurse cei câțiva pași până la cal, ca să se uite atent la silueta aceea răvășită.

– A, păi e Vânturache, vrăjitorul, nu? spuse el încântat, în timp ce memora cu grijă descrierea care tocmai i se făcuse, pentru o ulterioară răzbunare după toate regulile artei. Mi s-a părut mie că recunosc vocea.

Bravd scuipă și vârî spada în teacă. Nu prea merita să te pui cu vrăjitorii, rareori aveau asupra lor vreo bogăție demnă de acest nume.

– E îndrăzneț pentru un vrăjitor de două parale, bombăni.

– Nu pricepi nimic, rosti vrăjitorul, exasperat. Mi-e atât de frică de voi încât mi se moaie șira spinării, doar că acum sufăr de o supradoză de spaimă. Adică o să pot să mă tem de voi în mod corespunzător abia după ce o să depășesc starea asta.

Nevăstuică arătă spre orașul în flăcări.

– Vii de acolo?

Vrăjitorul își trecu o mână julită peste ochi.

– Eram acolo când a început. Îl vedeți? Pe cel din urma mea? Indică drumul pe care tovarășul său se tot apropia călărind după o metodă care implica prăbușirea din șa la fiecare câteva secunde.

– Și? făcu Nevăstuică.

– El l-a declanșat, spuse simplu Vânturache.

Bravd și Nevăstuică priviră silueta care acum țopăia prin praful drumului cu un picior prins în scară.

– Un piroman, eh? zise Bravd într-un târziu.

– Nu, răspunse Vânturache. Nu tocmai. Să zicem doar că dacă trăsnetul ar reprezenta haosul total și de nedescris, atunci el ar fi cel care ar sta în vârful unui deal, în plină furtună, îmbrăcat într-o armură udă, și ar striga „Toți zeii sunt niște nenorociți". Aveți ceva de mâncare?

– Niște pui, spuse Nevăstuică, la schimb cu o poveste.

– Cum îl cheamă? întrebă Bravd, care avea obiceiul să rămână în urma conversației.

– Doiflori.

– Doiflori? zise Bravd. Ce nume caraghios.

– Și încă n-ați auzit nimic, zise Vânturache, descălecând. Pui, ziceai?

– Foarte picant, preciză Nevăstuică. Vânturache gemu.

– Asta îmi amintește, adăugă Nevăstuică pocnind din degete, că a fost o explozie mare de tot acum, hmmm, cam o jumătate de oră...

– Era depozitul de îmbuteliere a uleiului care a sărit în aer, spuse Vânturache strângând din ochi la amintirea ploii de scântei.

Nevăstuică se întoarse și rânji cu subînțeles la tovarășul său, care mormăi și îi înmână o monedă din punga lui. Apoi de pe drum se auzi un strigăt, întrerupt brusc. Vânturache nici nu ridică privirea din porția sa de pui.

– Unul din lucrurile care nu-i ies de loc e călărie, explică el. Dar se îndreptă deodată, de parcă o amintire bruscă îl pusese la colț, scoase un chelălăit de groază și dădu fuga în întuneric. Când se întoarse, creatura numită Doiflori îi atârna moale pe umăr. Era mică și slabă și îmbrăcată extrem de ciudat, cu pantaloni până la genunchi și o cămașă cu contraste de culori atât de violente încât ochiul pretențios al lui Nevăstuică fu ofensat chiar și la lumina aceea.

– Nu pare să aibă nimic rupt, zise Vânturache, care gâfâia din greu. Bravd îi făcu lui Nevăstuică cu ochiul și merse să investigheze forma despre care la început gândiseră că trebuie să aparțină vreunui animal.

– Mai bine lăsați-o baltă, zise Vânturache fără să întrerupă examinarea atentă a lui Doiflori. Credeți-mă, e o putere care o apără.

– O vrajă? întrebă Nevăstuică lăsându-se pe vine.

– Nu-u. Dar tot un fel de magie, cred. Nu felul obișnuit. Adică poate să transforme aurul în aramă, deși rămâne tot aur, îi îmbogățește pe oameni distrugându-le avutul, le permite celor neputincioși să meargă fără teamă printre răufăcători, trece prin cele mai puternice porți sau face să treacă prin ele cele mai bine păzite comori. Pe mine mă ține acum sclav, astfel încât trebuie să-l urmez pe nebunul ăsta vreau nu vreau, și să-l apăr de rele. E mai puternică decât tine, Bravd. Și mai șireată chiar decât tine, Nevăstuică.

– Și cum se cheamă vrăjitoria asta fără pereche?

Vânturache dădu din umeri.

– Pe limba noastră ar veni *sunet-reflectat-ca-al-spiritelor-subterane*. Aveți niște vin?

– Trebuie să știi că nu sunt cu totul nepriceput când vine vorba de magie, spuse Nevăstuică. Chiar anul trecut, ajutat de prietenul meu aici de față, l-am lăsat pe Arhimagul de Ymitury fără toiag, fără brâul bătut cu piatra lunii și fără viață, aproximativ în aceeași ordine. Nu mă tem de acest *sunet-reflectat-al-spiritelor-subterane* de care vorbești. Totuși, mi-ai stârnit interesul, adăugă el. Ai putea să-mi spui mai multe?

Bravd privi forma de pe drum. Se apropiase și se vedea mai bine acum, în lumina dinaintea zorilor. Și arăta în toată legea ca...

– Un cufăr cu picioare? făcu el.

– Să vă povestesc, zise Vânturache. Vreau să spun, dacă aveți niște vin.

Jos în vale se auzi un vuiet și un sfârâit. Cineva mai cu cap decât ceilalți poruncise să se închidă zăgazurile cele mari, aflate la ieșirea fluviului Ankh din orașul îngemănat. Lipsit de calea sa obișnuită de scurgere, râul își ieșise din matcă și se revărsa pe străzile devastate de flăcări. Continentul de foc devenise deci o serie de insule care se micșorau treptat, pe măsură ce apele

întunecate creșteau. Iar din orașul de fum se ridica acum un nor de aburi fierbinți ce acoperea stelele. Lui Nevăstuică i se părea că seamănă cu o ciupercă neagră.

Orașul îngemănat al mândrului Ankh și pestilențialului Morpork, față de care toate celelalte orașe din timp și spațiu nu sunt decât niște palide reflecții, a suferit multe atacuri de-a lungul încercatei sale istorii și de fiecare dată s-a ridicat și a înflorit din nou. Astfel încât nici incendiul sau inundația care a urmat și care a distrus tot ce nu era inflamabil și rămăsese în picioare, adăugând la necazurile supraviețuitorilor și un flux otrăvit, nu a însemnat sfârșitul. Ele au marcat doar un semn de punctuație incandescent (o virgulă de tăciune sau un punct și virgulă ca o salamandră) într-o poveste care continuă.

Cu câteva zile înainte de aceste evenimente, o corabie urcase pe Ankh cu fluxul de dimineață și trăsese, printre multe altele, în labirintul de docuri și pontoane de pe țărmul Morporkului. Avea la bord perle roz, nuci de cocos, piatră ponce, câteva scrisori oficiale pentru Patricianul din Ankh și un bărbat.

Acest bărbat i-a atras atenția lui Hugh Orbul, unul din cerșetorii aflați în tura de dimineață la Docul Perlei. Acesta îl înghionti în coaste pe Wa Ologul și i-l arătă cu degetul.

Străinul stătea acum pe chei, urmărind cum câțiva marinari se chinuiesc să descarce o ladă mare și ferecată în alamă. Un alt bărbat, în mod evident căpitanul, stătea lângă el. Acesta avea – și fiecare nerv din trupul Orbului Hugh, care vibra de obicei și în prezența unei cantități infime de aur impur aflat la cincizeci de pași depărtare, trimitea acest mesaj urgent către creierul lui – aerul unui om care așteaptă o îmbogățire iminentă.

Și, desigur, după ce lada fu depusă pe caldarâm,

străinul băgă mâna într-o pungă și se zări sclipirea unei monede. A mai multor monede. Aur. Orbul Hugh, cu trupul vibrând ca o nuielușă de alun în apropierea apei, fluieră a mirare. Apoi îl înghionti din nou pe Wa și îl trimise repede, pe o alee dosnică, spre inima orașului.

Când căpitanul urcă din nou pe corabie, lăsându-l pe străin pe chei cu un aer ușor perplex, Hugh Orbul își înșfăcă străchinioara pentru pomeni și își croi drum peste stradă cu un rânjet de bun sosit. La vederea lui, străinul puse mâna panicat pe punga cu bani.

– O zi bună vă doresc, prea-cinstite jupân, începu Hugh Orbul, și se trezi că privește în față un chip cu patru ochi. Se întoarse s-o ia la fugă.

– ...!, zise străinul, apucându-l de braț. Hugh își dădea seama că marinarii de pe punte râdeau de el. În același timp, simțurile sale specializate detectau prezența copleșitoare a banilor. Încremeni. Străinul îi dădu drumul și începu să răsfoiască repede o cărticică neagră pe care și-o scosese de la cingătoare. Apoi zise „Bună".

– Ce? făcu Hugh. Bărbatul nu avu nici o reacție.

– Bună? repetă el puțin mai tare decât ar fi fost nevoie și atât de atent încât Hugh auzi cum fiecare vocală se strecoară la locul ei.

– Bună ți-o fi dumitale, ripostă Hugh. Străinul zâmbi, scotoci din nou prin pungă. De data acesta, mâna lui extrase o monedă mare de aur. De fapt, era ceva mai mare decât o coroană ankhiană de 8000 de dolari și, deși semnele de pe ea erau necunoscute, îi vorbea lui Hugh o limbă pe care mintea lui o pricepea perfect. Actualul meu stăpân, zicea moneda, are nevoie de ajutor; de ce să nu i-l dai, ca noi doi să putem merge undeva, să ne simțim bine?

Câteva schimbări subtile în atitudinea cerșetorului îl făcură pe străin să se simtă mai în largul lui. Consultă din nou cărțulia.

– Aș dori să fiu condus la un hotel, han, ospiciu, camping, la o pensiune, tavernă, cârciumă.

– Cum, la toate? zise Hugh, nedumerit.

– ...? zise străinul.

Hugh își dădea seama că o mică mulțime de pescari, culegători de scoici și diverși gură-cască de meserie îi privește deja cu interes.

– Ascultă, spuse el, știu o taverna ca lumea. Ți-ajunge? Îl lua cu frisoane dacă se gândea că moneda aceea ar putea ieși din viața lui. Voia s-o păstreze, chiar dacă Ymor avea să confișteze tot restul. Iar lada cea mare, care constituia grosul bagajului acelui străin, părea plină cu aur, decisese Hugh.

Omul cu patru ochi se uită în carte.

– Aș dori să fiu condus la un hotel, loc de odihnă, la o tavernă...

– Da, bine, bine. Vino atunci, zise Hugh grăbit. Luă una din boccele și se îndepărtă. După o clipă de ezitare, străinul o apucă după el.

Câteva gânduri, deviate de la cursul lor firesc, ajunseră în mintea lui Hugh. Era un noroc, fără îndoială, să-l poată duce atât de lesne pe străin la Toba Spartă, iar Ymor îl va răsplăti, probabil. Dar, cu toată blândețea noului său amic, era la el ceva care-l neliniștea pe Hugh și pentru nimic în lume nu-și putea da seama ce. Nu cei doi ochi în plus, oricât ar fi fost de ciudați. Era altceva. Aruncă o privire înapoi.

Omulețul pășea prin mijlocul străzii, uitându-se în jur cu foarte mult interes.

Altceva însă îl făcu pe Hugh să dea aproape în bâlbâială.

Lada masivă de lemn, pe care ultima dată o văzuse așezată frumos pe chei, își urma stăpânul îndeaproape, în pas ușor și legănat. Încet, ca nu cumva o mișcare bruscă să-l facă să-și piardă controlul destul de fragil

asupra propriilor genunchi, Hugh se aplecă puțin, ca să vadă ce era sub ladă.

Era o mulțime de picioruşe.

Cu mare atenție, Hugh făcu stânga împrejur și porni concentrat spre Toba Spartă.

- Ciudat, zise Ymor.

- Avea o ladă mare de tot, adăugă Wa Ologul.

- Trebuie să fie negustor sau spion, zise Ymor. Rupse o bucată de carne din cotletul pe care-l ținea în mână și o aruncă în sus. Nici nu ajunsese în vârful traiectoriei, când o formă întunecată se desprinse din umbră, din colțul încăperii, și se năpusti, apucând carnea din zbor.

- Negustor sau spion, repetă Ymor. Aș prefera un spion. Un spion aduce de două ori mai mult, pentru că iei și recompensa, după ce îl predai. Ce zici, Withel?

În fața lui Ymor, al doilea mare tâlhar din Ankh-Morpork își închise pe jumătate singurul ochi și ridică din umeri.

- Am verificat corabia, zise. E o navă comercială independentă. Face când și când curse în Insulele Brune. Oamenii de-acolo sunt niște sălbatici. Nu știu ce-i aia spion, iar pe negustori probabil că-i mănâncă.

- Arăta oarecum a negustor, interveni Wa. Doar că nu era gras.

La fereastră se auzi un fâlfâit de aripi. Ymor își ridică trupul masiv din jilț și traversă încăperea, întorcându-se cu un corb uriaș. După ce-i desfăcu tubul pentru mesaje de la picior, pasărea zbură alături de celelalte tovarășe ale sale, cocoțate pe căpriorii podului. Withel o privi fără bunăvoință. Corbii lui Ymor erau cunoscuți prin devotamentul față de stăpânul lor, care mersese până într-acolo încât unica încercare a lui Withel de a accede la rangul de prim tâlhar al orașului îl costase pe cel ce juca rolul de mână dreaptă a stăpânului ochiul stâng.

Rămăsese totuşi în viaţă, deoarece Ymor nu purta nimănui pică pentru ambiţiile lui.

– B12, spuse Ymor, aruncând capsula şi desfăşurând micul sul de hârtie dinăuntru.

– Gorrin Pisica, rosti Withel automat. Plasat sus, în turnul gongului, la Templul Zeilor Mărunţi.

– Zice că Hugh l-a dus pe străinul nostru la Toba Spartă. Asta-i bine. Lătăreţu e prieten cu noi, nu?

– Aşa este, spuse Withel. Dacă-şi cunoaşte interesul.

– Printre clienţii lui s-a numărat şi omul tău, Gorrin, zise Ymor amuzat, pentru că scrie aici ceva despre o cutie cu picioare, dacă citesc eu bine. Îl privi pe Withel peste marginea biletului.

Withel se uită în altă parte.

– Va fi disciplinat, spuse el sec. Wa îl privi pe bărbatul ce stătea rezemat în jilţ, cu silueta îmbrăcată în negru sprijinită la fel de nonşalant ca o pumă din Ţara de Margine pe o creangă de copac din junglă, şi ajunse la concluzia că Gorrin de pe Templul Zeilor Mărunţi se va alătura în curând acelor mici zeităţi din dimensiunile multiple de Dincolo. Şi îi datora lui Wa trei bănuţi de aramă.

Ymor mototoli biletul şi-l azvârli într-un colţ.

– Cred că o să mergem la Tobă ceva mai târziu, Withel. Poate că o să încercăm şi noi berea aia pe care oamenii tăi o găsesc atât de îmbietoare.

Withel nu răspunse. A fi mâna dreaptă a lui Ymor însemna a fi biciuit uşurel, până la moarte, cu un mănunchi de şireturi parfumate.

Oraşul îngemănat Ankh-Morpork, cel mai vestit dintre toate oraşele de la Marea Circulară, găzduia în mod curent un mare număr de bande, bresle ale hoţilor, sindicate şi alte organizaţii similare. De-aceea şi era atât de prosper. Oamenii mai sărmani, de pe partea Inversă

Rotirilor de Disc a fluviului, din labirintul de străduțe al Morporkului, își completau veniturile mizere îndeplinind câte o treabă pentru una sau alta din bandele rivale. Așa că, pe când Hugh și Doiflori intrau în curtea Tobei Sparte, șefii câtorva din aceste găști aflaseră că în oraș a sosit cineva ce părea să dețină bogății importante. Rapoartele spionilor cu un simț de observație mai dezvoltat notau detalii despre o carte care îi sufla străinului ce să spună și o ladă care umbla de una singură. Aceste fapte nu fură însă luate în serios. Nici un magician cu astfel de puteri nu se apropia vreodată de docurile din Morpork.

Fiind încă ceasul la care cea mai mare parte din oraș fie se trezea, fie se ducea la culcare, la Tobă erau puțini oameni care să-l vadă pe Doiflori coborând treptele. Când în spatele lui apăru și Bagajul, care o luă cu pas sigur în jos pe scară, ca la un semn, mușteriii de la mesele de lemn negeluit se uitară bănuitori la băuturile pe care le aveau în față.

Lătărețu tocmai îl mustruluia pe micul trol[2] care avea grijă de bar, când cei trei defilară prin fața lui.

– Ce naiba mai e și asta? făcu el

– Mai bine nu întreba, răspunse Hugh printre dinți. Doiflori își răsfoia deja cărticica.

– Ce face? zise Lătărețu, cu mâinile-n șold.

– Cartea-i zice ce să spună. Știu că sună aiurea, bombăni Hugh.

– Cum poate o carte să-i zică unui om ce să spună?

– Doresc o cazare, cameră, apartament, casă de închiriat, pensiune completă, aveți camere curate, cameră cu

---

[2] Trol – ființă din folclorul germanic și scandinav, având uneori forma unui pitic și alteori pe cea a unui uriaș, care locuiește în munți sau în peșteri. În basmele britanice, trolii sunt uriași agresivi care stau de pază la poduri și cer taxă de la trecători. (n.t.)

privelişte frumoasă, cât costă pe noapte, turui Doiflori dintr-o răsuflare.

Lătăreţu se uită la Hugh. Cerşetorul ridică din umeri.

– E plin de bani, zise el.

– Spune-i atunci că face trei bani de aramă. Iar Chestia aia o să stea în grajd.

– ?, făcu străinul. Lătăreţu ridică trei degete groase şi stacojii, iar chipul bărbatului se lumină a înţelegere.

Vârî mâna în pungă şi-i puse hangiului în palmă trei monede mari de aur.

Lătăreţu se uită lung la ele. Reprezentau cam de patru ori valoarea Tobei Sparte, cu angajaţi cu tot. Se uită apoi la Hugh. Unul ca ăsta n-avea cum să-l ajute. Se uită la străin. Înghiţi.

– Da, zise, cu o voce sugrumată. Şi mai sunt mesele, normal. Înţelegi, da? Mâncare. Mănânci, nu? Şi îi făcu din mâini semnele corespunzătoare.

– Mânci? zise străinul.

– Da, răspunse Lătăreţu, care începea să transpire. Eu m-aş uita în cărticică...

Omul deschise cartea şi trecu degetul peste una din pagini. Lătăreţu, care ştia întrucâtva să citească, trase şi el cu ochiul în volumaş. Văzu însă lucruri care nu aveau nici o noimă.

– Mâncaare, zise străinul. Da. Cotlet, ghiveci, costiţă, friptură la grătar, la tavă, frigărui, tocătură, rulouri, sufleu, găluşcă, lapte de pasăre, şerbet, terci, cârnat, nu servesc cârnat, fasole, fără fasole, aperitiv, dulceaţă, gem. Organe. Zâmbi către Lătăreţu.

– Toate astea? bâigui hangiul.

– Aşa vorbeşte el, explică Hugh. Pur şi simplu – nu mă întreba de ce.

Toţi ochii erau îndreptaţi asupra lui Doiflori, cu excepţia unei singure perechi, care-i aparţinea lui Vânturache, vrăjitorul, care şedea în cel mai întunecat

colț, întârziind asupra unei foarte mici halbe de bere.

Privea Bagajul.

Priviți-l pe Vânturache.

Uitați-vă la el. Uscățiv, ca mai toți vrăjitorii, și îmbrăcat într-o manta de un roșu închis pe care erau brodate, cu paiete vechi, câteva simboluri mistice. Unii l-ar fi putut lua drept vreun ucenic magician care fugise de la stăpân în semn de sfidare, de plictiseală, de frică și de dorul unei experiențe heterosexuale. Totuși, la gât purta un lanț cu octogonul de bronz care îl clasa printre absolvenții Universității Nevăzute, înalta școală de vrăjitorie al cărei campus transcende spațiul și timpul, neaflându-se niciodată în mod cert Aici sau Dincolo. În general, absolvenții ei ajungeau cel puțin magicieni, dar Vânturache părăsise școala – după un eveniment nefericit – cunoscând o singură vrajă și își câștiga existența în oraș cu ajutorul talentului său înnăscut pentru limbi străine. Evita pe cât posibil munca, dar avea o agerime a minții care îi făcea pe cunoscuți să-l asocieze cu un șobolan inteligent. Și recunoștea lemnul de păr înțelept dintr-o privire. Privea un astfel de lemn chiar acum și nu-i venea să creadă.

Câte un Arhimag mai reușea, eventual, după multă cheltuială de energie și timp, să obțină un toiegel făcut din lemnul unui păr înțelept. Acest copac creștea doar pe locurile încărcate de magie străveche. Probabil că în toate orașele de la Marea Circulară nu erau mai mult de două astfel de toiege. Iar o ladă întreagă din păr... Vânturache făcu niște socoteli și ajunse la concluzia că, nici dacă lada ar fi fost plină cu stele de opal și batoane de auricholatum, conținutul n-ar fi valorat decât o zecime din valoarea containerului. O vână începu să-i pulseze la tâmplă.

Se ridică și se îndreptă către cei trei.

– Pot să vă ajut cu ceva? se oferi el.

– Cară-te, Vânturache, mârâi Lătărețu.

– Mă gândeam că poate aveți nevoie să vorbiți cu acest domn pe limba lui, spuse vrăjitorul cu blândețe.

– Se descurcă foarte bine și singur, spuse hangiul, dar se dădu câțiva pași înapoi.

Vânturache îi zâmbi politicos străinului și încercă două vorbe pe himeriană. Se mândrea cu fluența pe care o dobândise în acea limbă, dar străinul păru încurcat.

– N-o să-ți meargă, spuse Hugh cu tonul unui cunoscător. Totu' e-n carte. Ea îi zice ce să spună. E vrăjită.

Vânturache o dădu pe borograveza de nord, apoi încercă vanglemeșa, limba sumtri și chiar urgu negru, dialectul fără substantive și cu un singur adjectiv, și acela obscen. Fiecare din tentative fu întâmpinată cu aceeași politicoasă perplexitate. În disperare de cauză, se lansă în trobeza păgână, iar chipul omulețului se relaxă într-un zâmbet fericit.

– În sfârșit, zise el. Domnul meu, e absolut remarcabil! deși, în trobeză, ultimul cuvânt deveni „un lucru care se ntâmplă o singură dată pe durata de folosire a unei canoe meșterite grijuliu cu toporișca și la foc din cel mai înalt copac cu lemn de diamant, care crește în știuta pădure cu lemn de diamant, la poalele Muntelui Acolola, sălașul zeilor focului, sau cel puțin așa se spune").

– Ce-a fost asta? făcu Lătărețu, bănuitor.

– Ce-a zis hangiul? întrebă omulețul.

Vânturache înghiți în sec.

– Două halbe din cea mai bună bere, te rog, Lătărețu.

– Înțelegi ce spune?

– Normal.

– Spune-i ... spune-i că e cât se poate de binevenit. Spune-i că micul dejun costă... mmm... un ban de aur. Pentru o clipă, pe fața lui Lătărețu se putură citi semnele unei cumplite lupte interioare, apoi adăugă, într-un acces de generozitate: îl pun și pe-al tău în banii ăștia.

– Străinule, spuse Vânturache fără intonație. Dacă rămâi aici, până la căderea nopții o să fii înjunghiat sau otrăvit. Dar continuă să zâmbești, ca să nu fiu și eu.

– Ei, haide, zise străinul, privind în jur. Pare un loc minunat. O tavernă morporkiană adevărată. Am auzit atâtea despre aceste locuri. Și grinzile astea vechi, cu patină autentică. Și nu-i scump de loc.

Vânturache aruncă o privire furișă în jur, să se asigure că vreo scurgere de puteri din Cartierul Vrăjitorilor de peste râu nu-i transportase cumva pe nesimțite într-un alt loc. Dar nu – erau tot în salonul Tobei, cu pereții afumați, cu podeaua acoperită de rogojini și gândaci de toate felurile, cu berea ei acră, care nu se vindea, ci mai curând se închiria pentru un timp. Încercă să pună aceste imagini alături de expresia „patină autentică" sau, mai precis, lângă cel mai apropiat echivalent din trobeză, care era „acea plăcută ciudățenie a formei ce se regăsește în căsuțele de coral ale pigmeilor mâncători de bureți din peninsula Orohai".

Mintea i se încețoșă de efort. Vizitatorul continuă.

– Numele meu e Doiflori, și întinse mâna. Instinctiv, ceilalți trei priviră în jos, să vadă dacă palma conținea vreo monedă.

– Îmi pare bine, răspunse Vânturache. Eu sunt Vânturache. Ascultă, nu glumesc. Ăsta e un loc cam periculos.

– Perfect! Exact ce-mi doream!

– Hă?

– Ce e lichidul din halbe?

– Ăsta? Bere. Mulțumesc, Lătărețu. Da. Bere. Înțelegi. Bere.

– Aha, băutura specifică. O monedă mică de aur e de ajuns, crezi? Nu vreau să jignesc pe nimeni.

Moneda era deja pe jumătate scoasă din pungă.

– Nnnnaaah, gemu Vânturache. Adică nu, nu vei jigni pe nimeni.

– Bun, zici că e un loc periculos. E frecventat oare de eroi și aventurieri?

Vânturache se gândi.

– Da? zise până la urmă.

– Excelent. Vreau să cunosc și eu câțiva.

Vrăjitorul crezu că a găsit o explicație.

– A, zise. Ai venit să angajezi mercenari ("războinici care luptă pentru tribul cu cea mai multă hrană din nucă de cocos")?

– A, nu! Vreau doar să-i cunosc. Ca să pot să povestesc, când ajung acasă, că i-am cunoscut.

Vânturache considera o întâlnire cu majoritatea clienților Tobei ca pe o garanție că Doiflori nu va mai ajunge niciodată acasă, dacă nu cumva casa era chiar în josul fluviului, pe unde leșul lui avea să plutească în curând.

– Unde e casa ta? se interesă el. Observă că Lătărețu dispăruse undeva în spate, iar Hugh îi urmărea cu suspiciune de la o masă alăturată.

– Ai auzit de orașul Bes Pelargic?

– Păi n-am petrecut prea mult timp în Trob, eram în trecere...

– Dar nu e în Trob. Eu vorbesc trobeza pentru că sunt mulți marinari trobi la noi în porturi. Bes Pelargic e principala ieșire la mare a Imperiului Agatean.

– Mă tem că n-am auzit.

Doiflori ridică din sprâncene.

– Nu? E destul de mare. Dacă navighezi în sensul Rotirilor de Disc, e cam la vreo săptămână de Insulele Brune. Te simți bine?

Ocoli repede masa ca să-l bată pe vrăjitor pe spate. Acesta se înecase cu berea.

Continentul Contragreutate!

La trei străzi mai încolo, un bătrân lăsa să-i cadă o monedă într-un vas plin cu acid, amestecând ușor. Lătărețu aștepta cu nerăbdare, simțindu-se apăsat de încăperea în care etuve și pahare Berzelius fierbeau, otrăvind aerul, iar pe rafturi stăteau înșirate forme incerte, sugerând tigve umane și diverse imposibilități împăiate.

– Ei bine? vru el să știe.

– Nu putem grăbi lucrurile, se smiorcăi bătrânul alchimist. Evaluarea cere timp. Aha. Mișcă vasul în care moneda se rotea în mijlocul unui vârtej verzui. Făcu niște calcule pe o bucată de pergament.

– Extraordinar de interesant, zise el într-un târziu.

– E autentică?

Bătrânul își țuguie buzele.

– Depinde cum definim termenul, zise. Dacă vrei să întrebi: este această monedă la fel cu cea de, să zicem, cincizeci de dolari, răspunsul este nu.

– Știam eu, strigă hangiul, și o porni spre ușă.

– Nu sunt sigur că m-am făcut înțeles, spuse alchimistul. Lătărețu se întoarse furios.

– Cum adică?

– Vezi dumneata, cu timpul monedele noastre au fost, dintr-un motiv sau altul, diluate. Cantitatea de aur dintr-o monedă obișnuită este de patru părți din doisprezece, restul fiind argint, cupru...

– Și ce-i cu asta?

– Ziceam că moneda asta nu-i ca ale noastre. E din aur curat.

După ce Lătărețu plecă în fugă, alchimistul petrecu o vreme privind fix în tavan. Apoi scoase o bucățică de pergament foarte subțire, scormoni printre troacele de pe masa de lucru după o peniță și scrise un mesaj scurt și înghesuit. Apoi merse la cuștile în care ținea porumbei albi, cocoși negri și alte animale de laborator. Scoase un șobolan cu blana lucioasă, rulă pergamentul, îl stre-

cură în capsula pe care animalul o avea la piciorul din spate și îi dădu drumul.

Șobolanul mirosi o clipă podeaua, apoi dispăru într-o gaură din perete.

Cam în același timp, o ghicitoare până atunci fără noroc, care locuia pe o stradă paralelă, aruncă o privire în globul de cristal, dădu un țipăt și, în nici o oră, își vându bijuteriile, diversele obiecte magice, cele mai multe haine și orice alt avut care nu putea fi încărcat pe cel mai rapid cal, cumpărat la repezeală. Faptul că mai târziu, în vreme ce casa ei goală se prăbușea în flăcări, ea murea undeva în Munții Morpork, într-o inexplicabilă alunecare de teren, dovedește că și Moartea are simțul umorului.

Tot cam în vreme ce șobolanul care, ascultând de un instinct străvechi, o pornise teleghidat spre casă prin labirintul de conducte de sub oraș, Patricianul Ankh-Morporkului își cerceta corespondența livrată de dimineață prin albatros. Aruncă gânditor o a doua privire la scrisoarea de deasupra teancului și îl convocă pe șeful spionilor.

Iar la Toba Spartă, Vânturache îl asculta cu gura căscată pe Doiflori.

– Așa că am hotărât să vin să văd cu ochii mei, zicea omulețul. M-a costat opt ani de economii, dar merită fiecare jumătate de *rhinu*. Adică, iată-mă aici, în Ankh-Morpork. Cel cântat și slăvit de poeți. Pe aceleași străzi pe care a pășit Heric Spadă-Albă, Hrun Barbarul și Bravd cel din Țara de Miez și Nevăstuică... Și totul e exact așa cum mi-am imaginat.

Expresia lui Vânturache era înmărmurită într-un amestec de fascinație și groază.

– Pur și simplu nu mai puteam îndura viața din Bes Pelargic, continuă Doiflori senin, înțepenit toată ziua la

un birou, adunând coloană după coloană de cifre și neavând altă perspectivă decât o pensie... și unde-i aventura? Doiflori, mi-am spus, acum ori niciodată. Nu trebuie să stai aici să asculți povești. Te poți duce acolo. E momentul să renunți să mai asculți istorisirile marinarilor de pe docuri. Așa că am compilat un dicționar de expresii și mi-am rezervat loc pe următoarea corabie către Insulele Brune.

– Fără o gardă de corp?

– Nu. De ce? Ce am eu care să merite furat?

Vânturache își drese vocea.

– Păi, ai aur, zise.

– Nici două mii de *rhinu*. Abia cât să trăiești o lună-două. Acasă, vreau să zic. Aici s-ar putea să ajungă ceva mai mult.

– Un *rhinu* e o monedă din aceea mare de aur? întrebă Vânturache.

– Da. Doiflori se uită îngrijorat la Vânturache peste ciudatele sale lentile de văzut. Crezi că o să-mi ajungă două mii?

– Nnmaah, gemu Vânturache. Adică da, sigur, o să-ți ajungă.

– Bun.

– Ăăă, toată lumea e la fel de bogată ca tine acolo, în Imperiul Agatean?

– Bogată ca mine? Doamne ferește, de unde ți-a mai venit și ideea asta? Nu sunt decât un funcționar amărât! Crezi că i-am dat prea mult hangiului?

– Ăăă, cred că s-ar fi mulțumit și cu mai puțin, recunoscu Vânturache.

– Aha, data viitoare o să știu. Văd că am multe de învățat. Mi-a venit o idee. Vânturache, oare ai accepta să lucrezi ca, nu știu, poate cuvântul „ghid" ar fi cel mai potrivit? Cred că îmi pot permite să te plătesc cu un *rhinu* pe zi.

Vânturache deschise gura să răspundă, dar cuvintele i se opriră în gât, nedoritoare să iasă într-o lume care o lua razna. Doiflori roși.

– Te-am jignit, spuse. A fost o impertinență să cer așa ceva unui om cu studii ca tine. Fără îndoială că ai multe proiecte la care vrei să te întorci – vreo lucrare de magie înaltă, ceva...

– Nu, îngăimă Vânturache. Nu în momentul de față. Un rhinu, spui? Unu pe zi, în fiecare zi?

– Poate că în aceste condiții ar trebui să-ți ofer unu și jumătate. Plus toate cheltuielile, se înțelege.

Vrăjitorul își reveni spectaculos.

– E bine, zise el. Grozav.

Doiflori vârî mâna în pungă și scoase un obiect rotund din aur, se uită la el pentru o clipă și îl puse la loc. Vânturache nu apucă să îl vadă prea bine.

– Cred, spuse turistul, că mi-ar prinde bine puțin somn. A fost o călătorie lungă. Și dacă ai vrea să te întorci pe la amiază, putem să aruncăm o privire prin oraș.

– Sigur.

– Atunci fii bun și spune-i hangiului să mă conducă în cameră.

Vânturache se execută și urmări cum un Lătăreț agitat, sosit la galop de prin cămările sale dosnice, îl conducea pe Doiflori pe scara de lemn din spatele barului. După câteva secunde, Bagajul se ridică și tropăi pe dușumea în urma lor. Apoi vrăjitorul privi cele șase monede mari de aur din palma sa. Doiflori insistase să-i plătească în avans primele patru zile de lucru.

Hugh dădu din cap aprobator și zâmbi.

Vânturache mârâi la el.

Ca student în vrăjitorie, Vânturache nu obținuse niciodată note mari la activități precognitive, dar acum circuitele ruginite din creierul său pulsau de parcă viitorul îi era înscris pe retină în culorile cele mai vii.

începu să-l mănânce între omoplați. Știa că singurul lucru de bun simț ar fi fost să-și cumpere un cal. Unul rapid și scump, musai – pentru că nu-i venea în minte nici un geambaș suficient de bogat ca să-i poată da restul la aproape o uncie de aur.

Apoi, desigur, cu celelalte cinci monede și-ar fi deschis un cabinet undeva, la distanță sigură, să zicem la două sute de leghe. Asta ar fi fost de bun simț.

Dar ce avea să se întâmple cu Doiflori, singur într-un oraș unde până și gândacii aveau un instinct infailibil pentru aur? Ar fi trebuit să fie un ticălos fără pereche ca să-l părăsească.

Patricianul Ankh-Morporkului zâmbi, dar numai cu gura.

– La Poarta de Miez, spuneți?

Căpitanul gărzii salută cu aplomb.

– Da, domnia-voastră. A trebuit să doborâm calul ca să-l oprim.

– Și astfel, fără prea mari ocolișuri, iată-te aici, zise Patricianul privindu-l disprețuitor pe Vânturache. Ce ai de spus în apărarea ta?

Se zvonea că o întreagă aripă a palatului era plină cu funcționari care își petreceau tot timpul organizând și aducând la zi informațiile furnizate de excepționalul sistem de spionaj organizat de Patrician. Vânturache nici nu se îndoia că așa era. Se uită spre balconul deschis pe una din laturile sălii de audiențe. Un sprint scurt, o săritură îndemânatică... o ploaie de săgeți. Îl trecu un fior. Patricianul își sprijinea bărbia într-o mână cu inele și îl privea pe vrăjitor cu niște ochi mici și duri ca două mărgele.

– Deci, ia să vedem, rosti el. Încălcarea jurământului, furtul unui cal, punerea în circulație a unor monede false... da, mă tem că o să ajungi în Arenă, Vânturache.

Asta era prea mult.

– N-am furat calul, l-am cumpărat cinstit!

– Dar cu bani falși. Tehnic, e un furt.

– Dar *rhinu* sunt din aur masiv!!

– *Rhinu*? Patricianul roti una dintre monede între degetele sale groase. Așa le zice? Foarte interesant. Dar, așa cum bine ai subliniat, nu prea seamănă cu dolarii...

– Păi normal, nu sunt...

– Aha, deci recunoști? Vânturache deschise gura să răspundă, dar se gândi un pic și o închise la loc. Chiar așa, continuă Patricianul. Și peste toate, te-ai mai și discreditat moralmente, trădând cu lașitate un vizitator al meleagurilor noastre. Rușine, Vânturache! Patricianul făcu un semn aproximativ din mână. Gărzile din spatele lui Vânturache se retraseră, iar căpitanul lor făcu câțiva pași la dreapta. Vânturache se simți deodată foarte singur.

Se zice că atunci când moare un vrăjitor, Moartea vine personal să-l ia (în loc să delege această sarcină unui subordonat, precum Boala sau Foametea, cum face de obicei). Vânturache se uită nervos în jur după o siluetă înaltă, în negru (vrăjitorii, chiar și cei ratați, au pe retină, pe lângă conuri și bastonașe, niște mici octogoane care le permit să vadă în infraoctarin, culoarea fundamentală, față de care toate celelalte culori sunt doar umbre palide ce încalcă spațiul normal, cvadridimensional). Se zice că ar fi un fel de purpuriu galben-verzui fosforescent.

Ce să fie acolo, în colț, umbra aceea mișcătoare?

– Desigur, spuse Patricianul, aș putea să fiu generos.

Umbra dispăru. Vânturache ridică privirea, cu o expresie de speranță dementă pe chip.

– Da?

Patricianul mai făcu un semn cu mâna. Vânturache văzu cum gărzile părăsesc încăperea. Dar, rămas singur cu seniorul celor două orașe gemene, aproape că le simți lipsa.

– Apropie-te, Vânturache, spuse Patricianul. Îi indică un vas cu delicatese, aflat pe o măsuță joasă de onix, lângă tron. Dorești cumva o meduză glasată? Nu?

– Mmm, făcu Vânturache, nu.

– Acum vreau să asculți foarte atent ce am de spus, spuse Patricianul prietenos, altminteri vei muri. Într-un mod interesant. Prelung. Te rog, nu te mai foi atât. De vreme ce ești oarecum vrăjitor, știi, desigur, că trăim într-o lume de forma unui disc? Și că se spune că undeva, la marginea cea mai îndepărtată, există un continent care, deși mic, este egal în greutate cu toată masa uriașă a pământurilor din semicercul nostru? Și aceasta, spune legenda, pentru că este făcut în cea mai mare parte din aur?

Vânturache încuviință din cap. Cine nu auzise de Continentul Contragreutate? Unii marinari mai credeau chiar în basme și plecau în căutarea lui. Bineînțeles, se întorceau cu mâna goală, dacă se mai întorceau. Potrivit marinarilor mai bătrâni, erau în general mâncați pe drum de țestoasele uriașe. Pentru că, firește, Continentul Contragreutate nu era decât un mit solar.

– El există, desigur, spuse Patricianul. Deși nu este făcut din aur, e adevărat că aurul este acolo un metal foarte comun. Masa continentului constă în straturi masive de octiron, care se întind până în adâncimea scoarței. Pentru o minte incisivă ca a ta e ușor de înțeles că existența Continentului Contragreutate reprezintă o amenințare de moarte pentru oamenii de aici. Făcu o pauză, uitându-se la gura deschisă a lui Vânturache. Oftă. Și spuse: Se întâmplă cumva să nu mă poți urmări?

– Nnnaahhh, gemu Vânturache. Înghiți, apoi își linse buzele. Vreau să zic, nu. Adică, ăăă, aur...

– Înțeleg, spuse Patricianul cu dulceață. Ți se pare poate că ar fi un lucru minunat să mergi pe Continentul Contragreutate și să te întorci cu o corabie plină de aur?

Vânturache simțea că i se întinde un soi de capcană.

– Da? se aventură el.

– Și dacă fiecare locuitor de la Marea Circulară ar avea câte un munte de aur? Ar fi oare un lucru bun? Ce crezi că s-ar întâmpla? Gândește-te bine.

Vânturache își încreți fruntea. Se gândi.

– Am fi bogați cu toții? Viteza cu care temperatura scăzu la remarca sa îi sugeră că nu nimerise răspunsul corect.

– Ți-aș putea spune, Vânturache, că există oarece contacte între Lorzii de la Marea Circulară și Împăratul Imperiului Agatean, cum se numește oficial acel tărâm, continuă Patricianul. Dar sunt extrem de diluate. Avem puține lucruri în comun. Ei nu au nevoie de nimic de la noi, noi nu ne putem permite nimic de la ei. E un Imperiu străvechi, Vânturache. Străvechi și înșelător, și crud, și foarte, foarte bogat. Așa că ne limităm să ne transmitem reciproc urări frățești, prin albatros. La intervale neregulate. O astfel de scrisoare a sosit astăzi. Unui supus al împăratului i-a venit, se pare, ideea să viziteze orașul nostru. Pare-se că-și dorește să-l vadă. Numai un nebun s-ar putea supune privațiunilor unei traversări peste Oceanul din Sensul Rotirilor de Disc doar ca să se uite la ceva. Dar, în sfârșit. Omul a debarcat în dimineața aceasta. Putea să dea peste un mare erou, peste cel mai abil dintre hoți sau peste un bătrân înțelept. A dat însă peste tine. Te-a angajat ca ghid. Așa că, Vânturache, vei fi ghidul acestui privitor, al acestui Doiflori. Vei avea grijă să se întoarcă acasă cu un raport favorabil despre mica noastră patrie. Ce spui?

– Ăăă, mulțumesc, înălțimea voastră, rosti Vânturache, amărât.

– Ar mai fi ceva, desigur. Ar fi o tragedie să i se întâmple vreun necaz micului nostru vizitator. Ar fi groaznic să moară, de exemplu. Groaznic pentru toată țara noastră, căci Imperiul Agatean are grijă de supușii

săi și ne-ar șterge de pe fața pământului la un semn. Un simplu semn. Și ar fi cumplit și pentru tine, Vânturache, deoarece în săptămânile care ar precede sosirea uriașei flote imperiale de mercenari, unii dintre servitorii mei s-ar ocupa în mod special de tine, în speranța că mânia răzbunătorilor căpitani va fi temperată la vederea leșului tău încă în viață. Există vrăji care pot împiedica sufletul să părăsească trupul, oricât de chinuit ar fi, și... văd pe chipul tău că începi să înțelegi?

– Nnneahhh.

– Poftim?

– Da, stăpâne. O să, ăăă, am grijă, adică o să mă străduiesc să am, vreau să zic, ăăă, o să încerc să am grijă de el să nu pățească nimic. (Și după asta o să-mi iau o slujbă în iad, ca jongleur cu bulgări de zăpadă, adăugă el cu obidă, în intimitatea propriei tigve).

– Perfect! Înțeleg că tu și Doiflori sunteți deja în cele mai bune relații. Un început excelent. După ce se va întoarce teafăr în țara lui, vei vedea că știu să fiu recunoscător. Aș putea chiar să renunț la acuzațiile împotriva ta. Mulțumesc, Vânturache, poți pleca.

Vânturache hotărî să nu mai ceară înapoi cei cinci rhinu care rămăseseră. Se retrase cu spatele, prudent.

– A, și încă ceva, spuse Patricianul, pe când vrăjitorul căuta clanța pe pipăite.

– Da, înălțimea voastră? răspunse el cu inima cât un purice.

– Sunt convins că nici nu visezi să mai încerci să scapi de obligații fugind din oraș. Îmi pari un orășean get-beget. Și poți fi sigur că lorzii celorlalte orașe vor fi anunțați de situație până la lăsarea serii.

– Vă asigur că nici nu mi-a trecut prin cap, stăpâne.

– Serios? Atunci, în locul tău mi-aș da fața în judecată pentru calomnie.

Vânturache ajunse la Toba Spartă în mare fugă și tocmai la timp ca să se ciocnească de un bărbat care ieșea din cârciumă cu spatele și repede. Graba necunoscutului era în parte explicată de sulița care i se înfipsese în piept. Horcăi puternic și căzu mort la picioarele vrăjitorului. Vânturache se uită după ușă și se dădu repede înapoi, ca să lase să treacă o secure masivă, care-i flutură pe la ureche ca o potârniche. Probabil o lovitură la întâmplare, îi spuse o a doua privire prudentă aruncată în interiorul Tobei. Încăperea întunecoasă era plină de bărbați – mulți dintre ei deja bucăți, după cum îi confirmă o a treia privire, mai atentă – care se băteau de zor. Vânturache se feri de un scaun aruncat cu patimă, ce plană pe lângă el și se sfărâmă pe partea opusă a străzii. Apoi se cufundă în marea de trupuri.

Purta o robă de culoare închisă, care devenise și mai închisă din cauza purtatului neîntrerupt și a spălărilor neregulate. În penumbra răscolită, nimeni nu păru să bage de seamă o formă întunecată, care se târa disperată de la o masă la alta. La un moment dat, un luptător care se împleticea pași înapoi și călcă pe ceva de consistența unor degete. Un număr de obiecte de consistența unor dinți i se înfipseră în gleznă. Bărbatul dădu un țipăt și lăsă garda jos, suficient cât să permită unei spade, răsucite de un adversar mirat, să-l străpungă.

Vânturache ajunse la scări sugându-și mâna rănită și alergând într-un chip curios, aplecat de șale. O săgeată se înfipse cu zgomot în balustrada de lângă el, făcându-l să scâncească. Urcă treptele fără să răsufle, așteptându-se în orice clipă la o săgeată mai bine țintită.

Pe coridorul de sus își reluă, cu răsuflarea tăiată, poziția verticală și privi podeaua plină de cadavre. Un bărbos uriaș, cu o sabie însângerată în mână, încerca o ușă.

– Hei! strigă Vânturache.

Bărbatul se uită la el și, aproape absent, scoase un

cuțit din bandulieră și-l aruncă. Vânturache se lăsă în jos. În spatele lui se auzi un strigăt scurt, iar arcașul, care tocmai țintea, lăsă arma și se apucă de beregată. Uriașul tocmai se pregătea să scoată al doilea cuțit. Vânturache se uită în jur cu o privire hăituită, apoi, într-o improvizație disperată, se lansă într-o poză vrăjitorească. Își aruncă un braț înapoi.

– Asoniti! Kyoruchal! Beazleblor!

Bărbatul ezită. Ochii îi alunecară nervos într-o parte și alta, așteptând efectul vrăjii. Ajunse la concluzia că acesta nu avea să se producă abia în clipa în care Vânturache, alergând nebunește pe coridor, îi trase un șut zdravăn în vintre. În timp ce urla, apucându-se cu mâinile de locul dureros, vrăjitorul deschise ușa, sări înăuntru, o trânti în urma lui și se sprijini de ea, gâfâind.

Aici era liniște. Doiflori dormea cuminte în pat. Iar la picioarele patului stătea Bagajul.

Vânturache înaintă câțiva pași, împins de lăcomie de parcă era pe roți. Lada era deschisă. Înăuntru se vedeau pungi, iar dintr-una se vedea licărind aurul. Pentru o clipă, cupiditatea învinse prudența și întinse mâna ușurel... dar la ce bun? N-ar fi apucat să se bucure de bani. Își retrase mâna cu părere de rău și fu surprins să vadă capacul lăzii tremurând ușor. Nu se mișcase cumva, ca legănat de vânt?

Vânturache își privi degetele, apoi capacul. Părea greu și era ferecat în alamă. Acum stătea neclintit.

Care vânt?

– Vânturache!

Doiflori sări din pat. Vrăjitorul sări și el înapoi, schimonosindu-și fața într-un zâmbet.

– Dragul meu, tocmai la timp! Să mâncăm și apoi sunt sigur că ai pregătit un program grozav. pentru după-amiază.

– Ăăă...

– Excelent!

Vânturache oftă prelung.

– Ascultă, zise rugător, hai să mâncăm în altă parte. Jos s-au cam luat la bătaie.

– O încăierare de tavernă? De ce nu m-ai trezit?

– Păi, vezi tu, am...,*ce*?

– Credeam că m-am făcut înțeles azi dimineață, Vânturache. Vreau să văd viața autentică a Morporkului, piața de sclavi, Fundătura Fetițelor, Templul Zeilor Mărunți, Breasla Cerșetorilor... și o încăierare autentică într-o tavernă. O notă bănuitoare se strecură în vocea lui Doiflori. Aveți toate astea, nu-i așa? Știi tu, lupte cu oameni agățați de candelabre, lupte între spadasini cocoțați pe mese, chestii de genul celor în care se bagă mereu Hrun Barbarul și Nevăstuică. Înțelegi – chestii incitante!

Vânturache se lăsă pe marginea patului.

– *Vrei* să vezi o încăierare? întrebă.

– Da. Ce-i rău în asta?

– Păi, de exemplu, faptul că oamenii sunt răniți.

– Ah, dar nu mă gândeam să ne batem și noi. Vreau doar să văd cum e. Și pe câțiva din faimoșii voștri eroi. Aveți câțiva, nu? Nu sunt doar povești marinărești? Și, spre uimirea vrăjitorului, tonul lui Doiflori era aproape rugător.

– Avem, avem, zise repede Vânturache. Și-i zugrăvi în minte, iar gândul îi dădu fiori.

Toți eroii de la Marea Circulară treceau mai devreme sau mai târziu pe sub porțile Ankh-Morporkului. Majoritatea proveneau din triburile barbare de lângă Miezul înghețat, care practica un fel de export de eroi. Aproape toți aveau săbii magice rudimentare, ale căror vibrații armonice eliberate în planul astral dădeau peste cap orice experiment vrăjitoresc mai de doamne-ajută pe o rază de mai multe leghe, dar nu de-aici proveneau

obiecțiile lui Vânturache. El se lăsase de magie, deci nu-l deranja faptul că la simpla apariție a unui erou la porțile orașului retortele explodau și demonii începeau să se materializeze prin tot Cartierul Vrăjitorilor. Nu, ce nu-i plăcea lui la eroi era dispoziția lor sumbră până la suicid când erau treji și dementă până la homicid când erau beți. În plus, erau și prea mulți. Câteva din traseele de aventură de pe lângă oraș ajungeau vara un adevărat furnicar. Era chiar vorba să se organizeze în schimburi. Își frecă nasul. Singurii eroi care meritau să fie băgați în seamă erau Bravd și Nevăstuică, plecați din oraș pentru moment, și Hrun Barbarul, care după standardele de la Miez era practic de nivel academic, pentru că reușea să gândească fără să-și miște buzele. Se vorbea că Hrun ar fi hălăduit pe undeva în Sensul Rotirilor.

– Ascultă, zise el în sfârșit, ai întâlnit vreodată un barbar? Doiflori scutură din cap. Așa mă temeam și eu. Ei bine, barbarii sunt...

De afară se auzi un tropăit de picioare, iar din tavernă o larmă puternică. Urmă un zgomot pe scări. Ușa fu trântită de perete înainte ca Vânturache să aibă prezența de spirit să se arunce pe fereastră. Dar în loc de huiduma înnebunită de lăcomie pe care se aștepta să o vadă, se trezi privind la fața roșie și rotundă a unui sergent din Gardă. Își reluă respirația. Desigur. Garda avea totdeauna grijă să nu intervină prea devreme într-o încăierare în care șansele nu înclinau masiv în favoarea ei. O slujbă în Gardă aducea o pensioară bună și atrăgea genul de oameni prudenți, grijulii.

Sergentul se uită cu furie la Vânturache, apoi cu interes la Doiflori.

– Totul e în regulă aici?

– Da, perfect, răspunse vrăjitorul. Ați fost reținuți altundeva, nu?

Sergentul îl ignoră.

– El e străinul? se interesă dânsul.

– Noi tocmai plecam, zise repede Vânturache și o dădu pe trobeză. Doiflori, cred că trebuie să prânzim în altă parte. Știu eu niște locuri.

Ieși pe coridor afișând cât mai mult aplomb. Doiflori îl urmă, iar în câteva secunde se auzi și geamătul strangulat al sergentului, după ce Bagajul își închisese brusc capacul, se ridicase, se întinsese și o luase la trap după ei.

Membrii Gărzii scoteau cadavrele din încăperea de dedesubt. Nu existau supraviețuitori. Garda se asigurase de acest lucru, lăsându-le tuturor suficient timp s-o șteargă pe ușa din dos, un compromis elegant între prudență și justiție, care convenea ambelor părți.

– Cine sunt oamenii aceștia? întrebă Doiflori.

– Niște oameni acolo, zise Vânturache. Și înainte să se poată opri, o parte a creierului lui, care nu avea de lucru, preluă controlul asupra gurii, făcându-l să adauge: Niște eroi, de fapt.

– Serios?

Când ești cu un picior în Mlaștina Cenușie din H'rull, e mai ușor să te arunci drept în ea decât să continui să te mai zbați. Vânturache își dădu drumul.

– Da, ăla de acolo e Erig Brațdefier, iar celălalt e Zenel cel Negru...

– Hrun Barbarul,nu e pe aici? zise Doiflori, uitându-se avid în jur. Vânturache trase adânc aer în piept.

– E ăsta din spate, spuse.

Minciuna era atât de gogonată încât undele stârnite de ea într-un plan astral inferior ajunseră până în Cartierul Vrăjitorilor de peste râu, unde prinseră o viteză uriașă de la valul masiv de putere care plutea în permanență asupra locului și se întoarseră cu forță sălbatică asupra Mării Circulare. O undă armonică ajunse până la însuși Hrun, care tocmai se lupta cu niște

gnoli[3] pe o margine de prăpastie gata să se surpe, undeva în Munții Caderack, provocându-i un moment de disconfort inexplicabil.

Între timp, Doiflori ridicase capacul Bagajului și extrăgea grăbit din adâncul lui un cub negru și greu.

– Fantastic, zise el, n-o să le vină să creadă celor de acasă!

– Ce tot zice? întrebă neîncrezător sergentul.

– E bucuros că ne-ați salvat, explică Vânturache. Se uită pieziș la cutia neagră, de parcă s-ar fi așteptat să explodeze sau să emită cine știe ce sunete muzicale ciudate.

– Aha, făcu sergentul. Și el se uita lung la cutia neagră.

Doiflori le zâmbi fericit.

– Aș vrea să înregistrez evenimentul, spuse el. Crezi că îi poți ruga să treacă toți lângă fereastră? Nu durează decât o clipă. Și, ăăă, Vânturache?

– Da?

Doiflori se ridică pe vârfuri ca să-i șoptească ceva la ureche.

– Presupun că știi ce-i ăsta, nu?

Vânturache se mai uită o dată la cutie. În centrul uneia dintre fețe avea un ochi rotund de sticlă, iar în spate o manivelă.

– Nu în totalitate, răspunse el.

– E un aparat de făcut imagini rapide, zise Doiflori. O invenție relativ recentă. Sunt destul de mândru de el, dar, înțelegi, nu cred că acești domni ar... vreau să zic că s-ar putea să fie oarecum temători. Poți să le explici tu? O să-i recompensez pentru timpul pierdut, desigur.

– Are o cutie cu un demon care pictează, zise scurt

---

[3] Gnol – ființă imaginară, pe care autorul o descrie drept „un fel de troll, dar fără atâta inteligență și noblețe sufletească" (Terry Pratchett și Stephen Briggs, „The Discworld Companion", Londra, editura Gollancz, 1997). (n.t.)

Vânturache. Faceți ce vă zice nebunul și o să vă dea niște aur.

Gărzile zâmbiră nervos.

– Aș vrea să te am și pe tine în pictură, Vânturache. Așa-i mai bine. Doiflori scoase discul de aur pe care Vânturache îl observase mai devreme, se chiorî la el o clipă, mormăi „Treizeci de secunde ar cam fi suficient" și apoi zise voios: Zâmbiți, vă rog!

– Zâmbiți, mârâi și Vânturache. Din cutie se auzi un zgomot.

– Bun.

Undeva, deasupra discului, al doilea albatros se ridică sus, în văzduh. Atât de sus încât ochișorii lui sălbatici, portocalii cuprindeau întreaga lume și sclipitoarea Mare Circulară care o înconjura. De unul din picioare avea prinsă o capsulă galbenă cu un mesaj. Dedesubt, ascuns de nori, albatrosul care adusese mai devreme un mesaj pentru Patricianul din Ankh Morpork zbura alene înapoi spre casă.

Vânturache se uita uimit la bucata de sticlă din fața lui. Se vedea pe el însuși, zugrăvit cu grijă, o siluetă mică și colorată ca la carte, în fața unui grup de membri ai Gărzii cu fețele crispate de spaimă. Un murmur de groază nerostită în cuvinte se ridică dinspre bărbații adunați în jurul lui, care-și lungeau gâturile să vadă imaginea.

Rânjind, Doiflori scoase un pumn de monede mai mici, în care Vânturache recunoscu sfertul de *rhinu*. Îi făcu vrăjitorului cu ochiul.

– Am mai avut astfel de probleme în timpul escalei din Insulele Brune, povesti el. Credeau că iconograful le fură și câte o bucățică de suflet. Te pufnește râsul, nu-i așa?

– Mda, făcu Vânturache, iar apoi, pentru că își dădu seama că asta nu ajunge pentru a întreține conversația,

adăugă: Nu prea seamănă cu mine, totuși.

– E ușor de mânuit, continuă Doiflori fără să-i dea atenție. Uite, tu nu trebuie decât să apeși pe butonul ăsta. De rest se ocupă iconograful. Acum eu o să stau acolo, lângă Hrun, să-mi faci și mie o pictură.

Monedele potoliră agitația gărzilor, așa cum numai aurul poate, iar Vânturache fu uimit să constate că, jumătate de minut mai târziu, ținea în mână un portret de sticlă al lui Doiflori, care agita o uriașă spadă știrbită și zâmbea de parcă i se îndepliniseră toate visele.

Prânziră într-un mic local de lângă Podul de Alamă, cu Bagajul cuibărit sub masă, la picioarele lor. Mâncarea și băutura, mult mai bune decât cele cu care era învățat Vânturache, avură darul să-l calmeze. Până la urmă nu va fi așa rău, se gândi el. Cu puțină inventivitate și spirit de improvizație o să se descurce.

Și Doiflori părea dus pe gânduri. Privind meditativ în cupa de vin, zise:

– Încăierările de tavernă sunt destul de frecvente aici, presupun?

– Da, destul.

– Fără îndoială că amenajările interioare și instalațiile sunt distruse, nu?

– Amena... a, înțeleg. Vrei să zici bănci, mese și alte alea. Presupun că da.

– Trebuie să fie destul de neplăcut pentru hangii.

– Nu m-am gândit niciodată. Cred că face parte din riscurile meseriei.

Doiflori îl privi gânditor.

– Aș putea să dau o mână de ajutor, zise el. Riscurile sunt meseria mea. Pe cuvânt, mâncarea asta e cam grasă, nu ți se pare?

– Tu ai spus că vrei să încerci niște mâncare tipic morporkiană. Ce ziceai de riscuri?

– Păi, știu totul despre riscuri. Ele sunt meseria mea.

– Da, ai mai spus. Și nu te-am crezut nici prima dată.

– A, păi eu nu-mi asum riscuri. Cel mai periculos lucru care mi s-a întâmplat la muncă a fost să răstorn călimara cu cerneală. Eu le evaluez. Zi după zi. Știi care sunt șansele ca o anumită casă să ia foc în cartierul Triunghiul Roșu din Bes Pelargic? Cinci sute treizeci și opt la unu. Eu am făcut calculele, adăugă el, cu oarecare mândrie.

– Pentru... Vânturache încercă să-și ascundă un râgâit... ce? Scuze. Își mai turnă vin.

Doiflori făcu o pauză.

– Nu pot să-ți explic în trobeză. Nu cred că trobii au vreun cuvânt pentru chestia asta. În limba noastră se cheamă ... și rosti o alăturare de silabe străine.

– *Ași-gură-are*, repetă Vânturache. Ce cuvânt caraghios. Ce-nseamnă?

– Păi, să zicem că ai o corabie încărcată cu... lingouri de aur, de pildă. Poate să fie surprinsă de o furtună sau să fie atacată de pirați. Tu nu vrei să se întâmple așa ceva, deci cumperi o *pol-iță-de-ași-gură-are*. Eu calculez ce șanse are încărcătura să se piardă pe baza buletinelor meteo și a listelor cu atacuri piratерești din ultimii 20 de ani, apoi mai pun ceva de la mine, iar tu îmi plătești bani în funcție de acele șanse...

– ... plus acel ceva... precizează Vânturache, ridicând solemn un deget.

– ... iar dacă încărcătura se pierde, eu îți rambursez banii.

– Ranbusez...?

– Îți plătesc valoarea încărcăturii, explică răbdător Doiflori.

– Aha, pricep. E ca un pariu, nu?

– Un rămășag? Într-un fel.

– Și faci bani cu această *ași-gură-are*?

– Îți aduce un beneficiu la fiecare investiție, desigur.

Învăluit de lumina caldă, gălbuie a vinului, Vânturache încercă se se gândească la aşi-gură-are în condiţiile Mării Circulare.

– Nu cre' că-nţeleg io această *aşi-gură-are*, spuse el hotărât, în timp ce urmărea leneş lumea care prindea să se învârtească în jurul lui. Magie, da. Aia înţeleg.

Doiflori râse.

– Magia e una şi *sunetul reflectat-al-spiritelor-subterane* e alta, zise el.

– Şe?

– Ce?

– Şe cuvânt aiurea ai zis? insistă Vânturache.

– *Sunet-reflectat-al-spiritelor-subterane*?

– N-am auzit de el.

Doiflori încercă să-i explice.

Vânturache încercă să înţeleagă.

În lunga după-amiază ce urmă făcură turul oraşului în Sensul Rotirilor. Doiflori mergea în frunte, cu ciudata cutie pentru picturi atârnată de gât cu o curea. Vânturache se târa în urma lui, scâncind din când în când şi verificând dacă mai are capul pe umeri. Îi mai urmau şi alţii. Într-o metropolă unde execuţiile publice, duelurile, rivalităţile dintre vrăjitori şi alte evenimente ciudate punctau cu regularitate viaţa de zi cu zi, locuitorii aduseseră profesiunea de băgător de seamă pe cele mai înalte culmi ale perfecţiunii. Toţi erau gură-cască profesionişti. În orice caz, Doiflori lua imagine după imagine cu oameni angajaţi în ceea ce el numea „activităţi specifice". Şi cum o monedă de un sfert de *rhinu* îşi schimba proprietarul în urma fiecărei picturi, în curând o ceată de nouveaux-riches, fericiţi şi uluiţi, îl urmau pe acest nebun, ca să fie acolo în caz că ar exploda într-o ploaie de aur.

La Templul lui Sek cel cu Şapte Braţe, preoţii şi

meșterii de transplanturi de cord rituale fură convocați de urgență și căzură de acord că statuia cât zece staturi de om a lui Sek este prea sacră pentru a fi pusă într-o pictură magică. Totuși, după ce încasară doi rhinu, consimțiră că poate nu era chiar într-atât de sacră.

Un popas prelungit în Fundătura Fetițelor se soldă cu un număr de imagini instructive și pitorești, dintre care Vânturache reținu câteva asupra propriei persoane, pentru a le studia mai bine în intimitate. Pe măsură ce capul i se limpezea de aburii alcoolului, începea să-și pună serios întrebări despre modul în care funcționa iconograful.

Chiar și un vrăjitor ratat știa că unele substanțe sunt sensibile la lumină. Poate că plăcile de sticlă erau procesate după o metodă secretă și înghețau lumina care trecea prin ele? Sau Ceva de genul ăsta. Vânturache avea adesea bănuiala că există Ceva și mai tare ca magia. De obicei, rămânea dezamăgit.

Oricum, în curând folosi fiecare ocazie de a mânui el cutia. Doiflori era foarte încântat, pentru că așa putea să apară și el în picturi. Astfel constată Vânturache un lucru ciudat. Aparatul conferea un soi de putere celui care-l folosea, în sensul că orice om aflat în fața hipnoticului ochi de sticlă asculta supus cele mai tiranice ordine cu privire la poziția și expresia sa. Și tocmai în timp ce era angajat în studiul acestui fenomen, undeva, în Piața Lunilor Sparte, se produse dezastrul.

Doiflori poza alături de un vânzător de amulete copleșit de mirare, iar gloata de admiratori de ultimă oră îl urmărea cu interes, în caz că ar fi făcut vreo tâmpenie hazlie.

Vânturache se lăsă pe un genunchi, să aranjeze mai bine imaginea, și apăsă pe mânerul fermecat.

Cutia zise: „Nu merge, am rămas fără roz". O ușiță până atunci nevăzută se deschise în fața ochilor săi. Un

umanoid mic, verde și desfigurat de negi se aplecă în afară, arătând cu gheara o paletă plină de culori, și țipă la el.

– Nu mai am roz, pricepi? chițăi omulețul. Degeaba tot apeși pe buton dacă nu mai e roz, nu-i așa? Dacă vroiai roz, nu trebuia să faci atâtea picturi cu dame tinere, da? De-acum încolo, picturi monocrome. Ne-am înțeles?

– Da, sigur, ne-am înțeles, zise Vânturache. Într-un cotlon întunecat al cutiei i se păru că zărește un șevalet și un pătuț cu lenjeria în dezordine. Speră că doar i se pare.

– Sper că ai priceput, zise drăcușorul și trânti ușa.

Lui Vânturache i se păru că aude bombăneli surde și zgomotul unui scaun târșâit pe podea.

– Doiflori..., începu el, ridicând privirea.

Doiflori dispăruse. În timp ce Vânturache scruta mulțimea și fiori de groază îi străbăteau șira spinării, simți o împunsătură ușoară în șale.

– Întoarce-te încetișor, rosti o voce ca mătasea neagră, sau ia-ți adio de la rinichi.

Gloata privea cu interes. Se vădea a fi o zi bună.

Vânturache se întoarse încet, simțind cum vârful unei săbii îi zgârie coastele. La celălalt capăt al lamei, îl recunoscu pe Stren Withel – hoț, spadasin necruțător, aspirant fără noroc la titlul de cel mai rău om din lume.

– Bună, spuse el cu glasul stins. La câțiva metri mai încolo, zări cum doi indivizi lipsiți de amabilitate ridicau capacul Bagajului, arătând lacomi spre sacii cu aur. Withel zâmbi. Pe fața lui brăzdată de cicatrice, zâmbetul producea un efect înspăimântător.

– Te știu, zise el. Un vrăjitor de doi bani. Ce-i *chestia* aia?

Vânturache observă cum capacul Bagajului începe să tremure ușor, deși nu bătea vântul. Iar el avea încă în mână cutia de imagini.

– Asta? Face picturi, zise el vesel. Hei, ia mai zâmbește așa, bine? Se dădu puțin înapoi și fixă cutia. Pentru o clipă, Withel ezită.

– Ce? făcu el.

– Excelent, rămâi așa..., zise Vânturache.

Hoțul se opri un moment, apoi scoase un muget și ridică sabia.

Se auzi un clămpănit și un duet de urlete oribile. Vânturache nu se uită înapoi, de teamă că va vedea lucruri îngrozitoare, iar când Withel îl căută din nou cu privirea, el era deja la capătul celălalt al pieței și continua să accelereze.

Albatrosul coborî în cercuri largi și lente, care sfârșiră cu o zbatere lipsită de grație a aripilor și cu o bufnitură greoaie, atunci când aterizâ pe platforma din curtea de păsări a Patricianului.

Îngrijitorul păsărilor, care moțăia la soare, nemaiașteptându-se la un mesaj internațional atât de curând după albatrosul de dimineață, sări în picioare, privind buimac în jur. Câteva secunde mai târziu străbătea în fugă coridoarele palatului, ducând capsula și sugându-și rana urâtă de cioc de pe dosul palmei, căpătată după ce, de atâta uimire, lăsase prudența la o parte.

Vânturache alerga pe o alee, fără să țină seama de strigătele furioase care veneau din cutia de imagini, și sări un zid înalt, cu poalele robei sale ferfenițite fluturând în jurul lui ca penele unui corb jumulit. Aterizâ în curticica unui magazin de covoare, împrăștiind marfa și clienții, plonjă spre ușa din dos aruncând din mers niște scuze, derapă pe o altă alee și se opri, în echilibru periculos, chiar când era gata să cadă pe neașteptate în Ankh.

Se spune că există fluvii mistice, o picătură din apa cărora poate ucide un om. După trecerea sa tulbure prin orașul îngemănat, Ankhul putea să se numere printre acestea.

Undeva, în urmă, strigătele furioase pe care le stârnise fură înlocuite de țipete înspăimântate. Vânturache se uită

în jur disperat după o barcă sau un punct de sprijin pe zidurile netede din dreapta și din stânga.

Era prins în capcană.

Nechemat, descântecul i se ivi în minte. Poate nu e corect să spunem că Vânturache îl învățase. Mai curând descântecul îl învățase pe el. Episodul dusese la exmatricularea sa din Universitatea Nevăzută: pentru un pariu, îndrăznise să deschidă ultimul exemplar existent al grimoir-ului ce aparținea creatorului însuși – Cartea Octavo – în timp ce bibliotecarul era ocupat cu altceva... Descântecul sărise dintre pagini și se cuibărise imediat în adâncul minții lui, de unde nici talentele reunite ale Facultății de Medicină nu mai reușiseră să-l extragă. De care anume descântec era vorba, nimeni nu putuse să afle, dar se știa că era una din cele opt vrăji fundamentale, întrețesute în însăși textura spațiului și timpului.

De atunci, avusese tendința îngrijorătoare ca, de câte ori Vânturache se simțea doborât sau amenințat în mod special, să încerce să se facă rostit.

Vrăjitorul strânse dinții, dar prima silabă își croi drum prin colțul gurii. Mâna stângă i se ridică de la sine și, în timp ce forța magică îl învârtea în loc, începu să emită scântei octarine...

Bagajul apăru atunci de după colț, cu cele câteva sute de genunchi mișcându-i-se ca niște pistoane.

Vânturache rămase cu gura căscată. Descântecul pieri, nerostit.

Lada nu părea nicidecum incomodată de covorul drapat șmecherește în jurul ei, nici de hoțul care-i atârna de capac. Și care alcătuia împreună cu lada o interesantă natură... moartă. Alături, pe capac, se zăreau resturile a două degete de apartenență necunoscută.

Bagajul se opri la câțiva metri de vrăjitor și după câteva clipe își retrase picioarele. Nu avea ochi, propriu-zis, dar vrăjitorul putea să jure că se uita fix la el. Așteptând ceva.

– Marș, spuse el fără convingere. Lada nu se clinti, dar deschise puțin capacul, lăsând să cadă leșul hoțului.

Vânturache își aminti de aur. Probabil că lada avea nevoie de un stăpân. Oare în absența lui Doiflori il adoptase pe el?

Pe râu se schimba fluxul și în lumina galbenă a după-amiezii se puteau vedea gunoaiele plutind spre zăgazuri la vreo câteva aruncături de băț în josul apei. Nu dură decât o clipă să-l facă pe hoțul mort să li se alăture. Chiar dacă ar fi fost găsit mai târziu, nimeni n-ar fi avut nimic de comentat. Și, în plus, rechinii din Ankh erau obișnuiți cu mese regulate și mâncare solidă.

Vânturache urmări trupul cum se îndepărtează, gândindu-se la următoarea mișcare. Bagajul plutea, probabil. Nu trebuia decât să aștepte să se însereze ca să o ia spre vărsarea râului odată cu fluxul. Mai în vale era plin de locuri neumblate, unde ar fi putut acosta, și dacă Patricianul *chiar* trimisese vorbă despre el, un rând nou de haine și un ras rezolvau problema. În orice caz, mai erau și alte ținuturi, iar el se descurca ușor în multe limbi străine. Să ajungă numai la Chimera sau la Gonim sau Ecalpon, și nici cu o jumate de duzină de armate nu l-ar mai putea aduce înapoi. Și-apoi... bogăție, confort, siguranță...

Mai era, desigur, și problema lui Doiflori. Vânturache își acordă un moment de tristețe.

– Putea fi și mai rău, spuse el în chip de rămas bun. Puteam să fiu eu.

Abia când încercă să facă prima mișcare își dădu seama că roba îi era prinsă în ceva. Răsucindu-și gâtul, văzu că era țintuită ferm de capacul Bagajului.

– Ah, Gorfal, spuse Patricianul afabil. Intră. Ia loc. Pot să te îndemn să guști o stea de mare în caramel?

– Sunt la porunca ta, stăpâne, mai puțin în domeniul echinidelor conservate, spuse calm bătrânul.

Patricianul ridică din umeri și arătă spre sulul de pe masă.

- Citește asta, zise.

Gorfal luă pergamentul și ridică ușor dintr-o sprânceană când văzu cunoscutele ideograme ale Imperiului de Aur. Citi în liniște preț de aproximativ un minut, apoi întoarse sulul, ca să studieze cu mare atenție sigiliul de pe față.

- Ești recunoscut drept un mare expert în probleme imperiale, reluă Patricianul. Poți să-mi explici?

- Cunoașterea Imperiului constă mai puțin în notarea diverselor evenimente cât în studierea unui anumit tip de gândire, spuse bătrânul diplomat. Mesajul este curios, da, dar nu surprinzător.

- Azi dimineață Împăratul mi-a dat – Patricianul își îngădui aici luxul unei strâmbături – mi-a dat *instrucțiuni*, Gorfal, să-l protejez pe acest personaj, Doiflori. Acum se pare că trebuie să pun să-l omoare. Nu ți se pare surprinzător?

- Nu. Împăratul e doar un copil. E idealist. Entuziast. Un zeu pentru poporul lui. În timp ce scrisoarea sosită acum este, dacă nu greșesc amarnic, de la Nouă Oglinzi Rotitoare, Marele Vizir. Acesta a îmbătrânit în serviciul mai multor Împărați. Îi privește ca pe un ingredient necesar, dar obositor, pentru controlarea cu succes a Imperiului. Lui nu-i plac lucrurile nelalocul lor. Imperiul nu a fost clădit lăsând lucrurile la întâmplare. Aceasta este viziunea sa.

- Încep să înteleg, spuse Patricianul.

- Exact, zâmbi Gofal în barbă. Acest turist e ceva nelalocul lui. După ce i-a îndeplinit stăpânului său voia, Nouă Oglinzi Rotitoare își va face, sunt convins, propriile aranjamente ca să se asigure că nici un călător de aiurea nu va putea să se întoarcă acasă aducând cu el boala nemulțumirii. Imperiului îi place ca oamenii să

stea acolo unde sunt puși. Cu atât mai convenabil dacă acest Doi Flori dispare pentru totdeauna în ținuturile barbare. Adică aici, stăpâne.

– Și care e sfatul tău?

Gofal ridică din umeri.

– Să nu faci nimic. Lucrurile se vor rezolva în mod sigur de la sine. Totuși, spuse scărpinându-se gânditor după ureche, poate că Breasla Asasinilor...?

– A, da, spuse Patricianul. Breasla Asasinilor. Cine mai e președinte acolo?

– Zlorf Picior-de-Lână, stăpâne.

– Vorbește tu cu el, bine?

– Desigur, stăpâne.

Patricianul încuviință din cap. Era o ușurare. Era de acord cu Nouă Oglinzi Rotitoare – viața e și așa dificilă. Oamenii ar trebui să stea acolo unde sunt puși.

Constelații strălucitoare își revărsau lumina asupra Discului. Unul câte unul, comercianții își închideau prăvăliile. Unul câte unul, șuții, tâlharii, hoții cățărători, piromanii, târfele, iluziniștii și alți păcătoși se trezeau și luau micul dejun. Vrăjitorii își vedeau de treburile lor polidimensionale. În noaptea aceea avea loc conjuncția a două planete influente și deja atmosfera din Cartierul Vrăjitorilor era învăluită în ceața primelor descântece.

– Ascultă, zise Vânturache. Așa nu ajungem nicăieri.

Făcu un pas lateral. Bagajul îl urmă conștiincios, cu capacul întredeschis amenințător. Vânturache se gândi pentru o clipă să facă un salt disperat ca să scape. Capacul clănțăni, anticipându-i mișcarea. Oricum, își spuse el deznădăjduit, blestemăția o să-i dea din nou de urmă. Avea privirea aia de câine. Chiar dacă făcea rost de un cal, avea bănuiala neplăcută că lada l-ar fi urmat, în ritmul ei. Fără încetare. Traversând râuri și oceane. Câștigând teren în fiecare noapte, în timp ce el trebuia

să se odihnească. Și într-o bună zi, în cine știe ce oraș exotic și după cine știe câți ani, ar fi auzit sunetul a sute de picioruțe accelerând pe caldarâmul din spatele său...

– Faci o mare greșeală, gemu el. Nu e vina mea! Nu eu l-am răpit!

Lada înaintă puțin. Mai rămăsese doar o bucată îngustă și soioasă de bordură între călcâiele lui Vânturache și fluviu. Nu-i trebui decât un moment de luciditate ca să realizeze că lada înota oricum mai repede decât el. Încercă să-și imagineze cum ar fi să se înece în Ankh.

– N-o să se lase până nu-i faci pe plac, spuse o voce firavă, pe un ton de conversație.

Vânturache se uită la iconograful care îi atârna în continuare la gât. Ușița era deschisă, iar drăcușorul se sprijinea de prag, fumând o pipă și urmărind amuzat derularea evenimentelor.

– Măcar o să te trag și pe tine după mine, replică Vânturache printre dinți.

Aghiuță scoase pipa din gură.

– Ce-ai zis? întrebă.

– Am zis că o să te trag după mine, ce dracu'!

– Cum dorești. Ciocăni cu subînțeles în lemnul cutiei de picturi. Vedem noi cine se duce primul la fund.

Bagajul căscă și mai avansă un centimetru.

– Bine, bine, spuse Vânturache enervat. Dar trebuie să mă lași să mă gândesc.

Bagajul se dădu înapoi încet. Vânturache înaintă și el până pe o bucată de uscat mai sigură, apoi se așeză cu spatele rezemat de un zid. Dincolo de fluviu străluceau luminile orașului Ankh.

– Ești vrăjitor, spuse pictorul-drăcușor. O să găsești tu o cale să dai de el.

– Mă tem că nu sunt un vrăjitor atât de grozav.

– Poți să-i ataci pe toți și să-i transformi în viermi,

adăugă drăcușorul încurajator, ignorând ultima remarcă.

– Ba nu. Transformarea în animale e o vrajă de Nivelul al Optulea. Eu nu mi-am terminat studiile. Știu un singur descântec.

– Bun și ăla.

– Mă îndoiesc, spuse Vânturache disperat.

– Dar ce știe să facă?

– Mi-e greu să-ți spun. Nu prea vreau să vorbesc despre asta. Dar sincer, oftă el, vrăjile astea nu-s prea grozave, în general. Durează trei luni să memorezi chiar și una simplă, și după ce-ai folosit-o huști! s-a dus. Asta-i tâmpenia cu magia, înțelegi. Petreci douăzeci de ani ca să înveți vraja care-ți aduce fecioare dezbrăcate în dormitor și când în sfârșit o rostești ești atât de otrăvit de aburi de mercur și orbit de lecturile interminabile din grimoire vechi încât nu mai știi ce urmează.

– Nu mi-am închipuit că așa stau lucrurile, spuse drăcușorul.

– Hei, ia ascultă. Ceva nu-i în regulă. Când Doiflori mi-a zis că în Imperiu au un tip mai bun de magie am crezut... am crezut...

Drăcușorul așteptă continuarea. Vânturache înjură în sinea lui.

– Ca să fiu cinstit, am crezut că nu se *referea* la magie. Nu magie propriu-zisă.

– Dar de care?

Vânturache începu să se simtă de-a dreptul mizerabil.

– Nu știu, spuse. Un alt mod de-a face lucrurile, probabil. Ceva care să aibă sens. Domesticirea... domesticirea fulgerelor, de exemplu, sau așa ceva.

Drăcușorul îi aruncă o privire binevoitoare, dar plină de milă.

– Fulgerele sunt sulițele aruncate de uriașii furtunii atunci când se luptă între ei, spuse el blând. Un fenomen meteorologic stabilit. Nu le poți domestici.

– Știu, spuse Vânturache cu un aer nenorocit. Asta-i hiba teoriei.

Micul diavol încuviință din cap și dispăru în adâncurile iconografului. După câteva momente, Vânturache simți un miros de șuncă prăjită. Așteptă până când stomacul lui nu mai putu suporta și bătu în cutie. Drăcușorul își făcu din nou apariția.

– M-am gândit la ce ai spus, zise înainte ca Vânturache să apuce să deschidă gura. Chiar dacă reușești să-l domesticești, cum îl faci să tragă la căruță?

– Ce naiba spui acolo?

– Fulgerul. El merge-n sus și-n jos, pe când tu vrei să facă hăis, cea. Și, oricum, probabil că și-ar arde hamurile.

– Nu fulgerul mă interesează pe mine. Cum pot să gândesc pe stomacul gol?

– Păi mănâncă ceva, logic.

– Cum? De câte ori fac o mișcare, blestemata de ladă își arată balamalele la mine.

Bagajul, pe față, căscă rapid din capac.

– Vezi?

– Nu încearcă să te muște. Are mâncare înăuntru. N-are ce face cu tine lihnit de foame.

Vânturache se uită în cotloanele întunecate ale Bagajului. Erau, într-adevăr, în vălmășagul de cutii și pungi cu aur, câteva sticle și pachete învelite în hârtie unsuroasă. Râse cinic, căută pe pontonul abandonat până găsi o bucată de lemn de lungimea potrivită, o propti cât mai politicos posibil în spațiul dintre capac și ladă și scoase unul din pachete. Conținea biscuiți, care se dovediră tari ca lemnul de diamant.

– Hir-ar să hie, mormăi el, pipăindu-și dinții.

– Biscuiții Digestivi pentru Voiaj ai Căpitanului Optpantere, rosti aghiuță din ușa cutiei. Multe vieți au salvat pe mare.

– Sunt convins. Îi folosiți ca plute, sau îi aruncați rechinilor, ca să-i vedeți cum se duc la fund? Și-n sticlă ce e? Otravă?

– Apă.

– Dar e apă peste tot. De ce să aduci apă?

– Pentru mai multă încredere.

– Încredere?

– Da, în asta să n-ai încredere. În apa de aici, înțelegi? Vânturache deschise o sticlă. Lichidul dinăuntru ar fi putut fi apă. Avea un gust plat, golit de orice urmă de viață.

– Nici tu gust, nici tu miros, bodogăni el.

Bagajul scârțâi încet, atrăgându-i atenția. Cu un aer leneș, calculat amenințător, capacul se închise ușor, zdrobind pana improvizată a lui Vânturache ca pe un pesmet.

– Bine, bine, zise vrăjitorul. Mă gândesc.

Cartierul general al lui Ymor se afla în Turnul Înclinat de la intersecția Străzii Poleiului cu Aleea Chiciurii. La miezul nopții, garda solitară ascunsă în penumbră se uita la planetele care se aflau în conjuncție, întrebându-se ce schimbări anunță ele în soarta lui.

Se auzi un sunet foarte slab, cât un căscat de musculiță.

Bărbatul privi în josul străzii pustii și zări luna reflectată într-un obiect care zăcea în noroi, la câțiva pași mai încolo. Îl ridică. Lumina lunii se reflecta în niște aur, ceea ce-l făcu să tragă aer în piept atât de zgomotos că se auzi pe toată aleea.

Din nou un sunet stins și o altă monedă se rostogoli în șanț, pe partea opusă a străzii.

Nici nu o ridicase bine și apăru alta, care încă se mai învârtea, puțin mai departe. Aurul se forma, își aminti el, din lumina cristalizată a stelelor. Până acum nu

crezuse că ceva așa de greu ca aurul putea să cadă din cer în mod natural.

Când ajunse în capătul aleii, mai căzu ceva aur. De data asta cu sac cu tot. Un sac plin. Pe care Vânturache i-l trânti cu putere în cap.

Când paznicul își veni în fire, privea drept în ochii unui vrăjitor fioros, care îi ținea o spadă la beregată. Iar din întuneric, ceva îl ținea zdravăn de picior.

Era acel gen deconcertant de strânsoare care sugera că cel care strânge poate să strângă și mult mai tare dacă vrea.

– Unde e străinul cel bogat, șuieră vrăjitorul. Repede!

– Cu ce mi-ați prins piciorul? întrebă omul, îngrozit. Încercă să se elibereze. Apăsarea spori.

– Nu vrei să afli, spuse Vânturache. Fii atent aici mai bine. Unde-i străinul?

– Nu-i aici, l-au dus la Lătărețu. Toată lumea îl caută. Tu ești Vânturache, nu-i așa? Lada... lada care mănâncă oameni... ah, nu, nu nu...vă rooog...

Vânturache dispăruse. Paznicul simți că acel cineva sau, cum începea să se teamă, acel ceva care îl ținea de picior își slăbește strânsoarea nevăzută, iar când încercă să se ridice, ceva-ul, mare, greoi și pătrățos îl izbi din toate puterile și se îndepărtă pe urmele lui Vânturache. Era ceva cu sute de picioruțe.

Având doar ghidul de conversație drept ajutor, Doiflori se chinuia să-l inițieze pe Lătărețu în misterele lui *ași-gură-are*. Hangiul cel gras îl asculta cu luare aminte și cu sclipiri în ochii lui mici și negri.

De la celălalt capăt al mesei, Ymor îi urmărea ușor amuzat, hrănindu-și din când în când corbii cu resturi din farfurie. Lângă el, Withel se plimba încolo și încoace.

– Te agiți prea mult, spuse Ymor fără să-și ia privirea

de la cei doi bărbați din fața lui. Te simt, Stren. Cine ar îndrăzni să ne atace aici? Iar acel vrăjitor decăzut o să vină singur. E prea laș ca să nu apară. O să încerce să se tocmească. Și atunci punem mâna pe el. Și pe aur. Și pe ladă.

Withel scăpără din singurul său ochi și plesni cu pumnul în palma înmănușată în negru.

– Cine ar fi crezut că pe disc se află atâta lemn de păr înțelept? zise el. Cum am fi putut bănui?

– Te agiți prea mult, Stren. Sunt sigur că de data asta te vei descurca mai bine, zise Ymor pe un ton amabil.

Adjunctul pufni dezgustat și plecă să-și mustruluiască oamenii. Ymor continuă să-l urmărească pe turist.

Ciudat, dar omulețul nu părea să-și dea seama de gravitatea situației sale. Ymor îl văzuse de mai multe ori privind în jur cu o expresie de profundă încântare. Vorbise, de asemenea, foarte mult cu Lătărețu și Ymor văzuse cum o hârtie trecuse de la unul la altul și cum hangiul îi dăduse străinului niște monede. Era ciudat.

Când Lătărețu se ridică și trecu pe lângă el, brațul șefului hoților țâșni ca un arc de oțel, apucându-l pe grăsan de șorț.

– Ce-a fost asta, prietene? întrebă Ymor liniștit.

– N-n-nimic, Ymor. Niște afaceri, cum s-ar zice.

– Între prieteni nu există secrete, Lătărețu.

– Mda. Nici eu nu sunt prea sigur, zău așa. E un fel de pariu, înțelegi, zise hangiul speriat, se cheamă *ași-gură-are*. E ca un pariu că Toba Spartă nu va lua foc.

Ymor se uită țintă la hangiu până când acesta începu să tremure de teamă și umilință. Atunci Ymor izbucni în râs.

– Ce, grămada asta de lemn putred, mâncat de cari? zise. Trebuie să fie nebun!

– Da, da' un nebun cu bani. Zice că acum are o... nu

mai țin minte cum îi zice, ceva cu P, cum ar fi gajul... și că oamenii pentru care lucrează în Imperiul Agatean vor plăti. Dacă Toba Spartă arde. Nu că aș vrea. Să ardă. Toba Spartă, vreau să spun. Adică, pentru mine e ca un cămin, e doar Toba...

– Nu ești chiar tâmpit, nu? zise Ymor și îl împinse cât colo.

Ușa fu aproape smulsă din balamale și se izbi de perete.

– Ei, asta-i ușa mea! strigă hangiul. Apoi își dădu seama cine se ivise în capul scărilor și se adăposti în spatele unei mese cu o fracțiune de secundă înainte ca o țepușă să străbată încăperea și să se înfigă în lemnărie.

Ymor întinse mâna cu grijă și umplu o altă ulcică de bere.

– Bei ceva cu mine, Zlorf? spuse el calm. Și lasă spada, Stren. Zlorf Picior-de-Lână e prietenul nostru.

Șeful Breslei Asasinilor își roti îndemânatic sarbacana și o băgă în teacă dintr-o singură mișcare.

– Stren! zise Ymor.

Hoțul îmbrăcat în negru mârâi și băgă sabia în teacă. Dar rămase cu mâna pe mâner și cu ochii pe asasin.

Nu era o treabă ușoară. Promovarea în Breasla Asasinilor se făcea prin concursuri, dintre care cel practic era cel mai important – și de fapt singurul. Astfel încât fața lată și cu un aer onest a lui Zlorf ajunsese o amestecătură de țesuturi cicatrizate, rezultat al multor întâlniri periculoase. Probabil că nu fusese prea arătoasă, oricum – se zicea că Zlorf alesese o profesie în care abundau glugile negre, mantiile și ieșirile nocturne din cauză că avea în familie ceva sânge de trol, care-l făcea să nu prea agreeze lumina zilei. Cei care ziceau aceste lucruri în auzul lui Zlorf obișnuiau să plece acasă cu urechile la pachet.

Zlorf coborî scările, urmat de mai mulți asasini. Când ajunse în fața lui Ymor, spuse:

– Am venit după turist.

– Crezi că e treaba ta, Zlorf?

– Da. Grinjo, Urmond, luați-l.

Doi dintre asasini avansară. Atunci Stren le ieși în față, cu sabia materializându-se direct la un deget de beregatele lor, fără să fi avut nevoie să străbată spațiul intermediar.

– Poate că n-aș reuși să omor decât pe unul din voi, dar vă sugerez să vă întrebați ... pe care?

– Privește-n sus, Zlorf.

Un șir de ochi galbeni, răi pândeau din întunecimea căpriorilor.

– Încă un pas și o să plecați cu mai puțini ochi decât ați venit. Așa că luați loc și să bem ceva, spuse șeful hoților, și să vorbim cum se cuvine despre chestia asta. Zlorf, doar aveam o înțelegere. Tu nu jefuiești, eu nu ucid. Pentru bani, vreau să zic, adăugă el după o pauză.

Zlorf luă berea care i se oferea.

– Și? făcu el. Eu îl ucid. Pe urmă tu îl jefuiești. Care e, ăla ciudat de acolo?

– Da.

Zlorf se uită lung la Doiflori, care îi zâmbi larg. Dădu din umeri. Rareori își pierdea vremea întrebându-se de ce unii oameni voiau să-i vadă pe alții morți. Era doar o meserie.

– Pentru cine lucrezi, dacă mi-e permis să te întreb?

Zlorf ridică mâna în semn de protest.

– Te rog frumos! Eticheta profesională.

– Desigur. Apropo...

– Da?

– Mi se pare că am afară vreo doi oameni de pază...

– Ai avut.

– Și alți câțiva în poarta de peste drum...

– Au fost.

– Și doi arcași pe acoperiș.

O umbră de îndoială trecu pe chipul lui Zlorf, ca ultima rază de soare pe un câmp prost arat.

Ușa zbură din nou în lături, izbindu-l rău pe asasinul care stătea lângă ea.

- Încetați cu chestia asta! strigă Lătărețu de sub masă.

Zlorf și Ymor se uitară uimiți la individul din prag. Era mic, îndesat și îmbrăcat foarte luxos. Din spatele său se iveau câteva siluete înalte și masive. Foarte masive și *amenințătoare*.

- Cine-i ăsta? întrebă Zlorf.

- Îl știu, răspunse Ymor. Îl cheamă Rerpf. E patronul tavernei „Tava care Geme" de lângă Podul de Alamă. Stren, înlătură-l.

Rerpf ridică o mână plină de inele. Stren Withel ezită în înaintarea sa spre ușă după ce mai mulți troli uriași se strecurară pe sub pragul ei, așezându-se de-o parte și de alta a grăsanului. Pe antebrațele cât sacii cu făină li se vedeau mușchii cât pepenii. Fiecare dintre troli ținea câte un topor cu două tăișuri. Cu două degete.

Lătărețu ieși din ascunzătoare cu fața congestionată de furie.

- Afară! urlă el. Scoateți-i pe trolii ăștia de-aici!!

Nimeni nu se clinti. În încăpere se făcu deodată liniște.

Lătărețu privi repede în jur. Începu să-și dea seama ce spusese și mai ales cui. Un scâncet îi scăpă de pe buze, bucuros de libertate.

Ajunse la ușa pivniței exact când unul din troli, cu o mișcare lenevă a brațului cât pulpa de porc, aruncă toporul spre el. Sunetul ușii care se trântea în spatele hangiului se contopi cu zgomotul lemnului despicat de tăiș.

- Să fiu al naibii! exclamă Zlorf Picior-de-Lână.

- Tu ce mai vrei? întrebă Ymor.

- Mă aflu aici din partea Breslei Negustătorilor și

Comercianților, zise Rerpf fără intonație, pentru a ne proteja, să zicem, interesele. Adică pe omulețul acela.

Ymor se încruntă.

– Scuză-mă. Mi s-a părut că ai spus Breasla Negustătorilor?

– Și Comercianților, preciză Rerpf. În spatele lui se aflau acum, pe lângă alți troli, și câțiva oameni pe care Ymor îi recunoștea vag. Îi văzuse, probabil, în spatele tejghelelor și barurilor. Figuri șterse de obicei – ușor de ignorat, ușor de uitat. Un gând neplăcut începu să i se contureze în minte. Își imagină cum s-ar simți, de exemplu, o vulpe în fața unei oi furioase. A unei oi care-și putea permite să angajeze niște lupi.

– Și când s-a format acestă Breaslă, dacă nu te superi? zise el.

– Azi după-amiază, spuse Rerpf. Eu sunt vicemaestru al breslei, responsabil cu turismul.

– Și ce este acest turism de care vorbești?

– Ăăă, nu știm încă prea bine... răspunse Rerpf. Un bătrânel bărbos scoase capul de după umărul vicemaestrului și chicoti.

– Vorbind în numele vânzătorilor de vinuri din Morpork, turismul înseamă prosperitate. Înțelegi?

– Ei și? spuse Ymor cu răceală.

– Și vrem să ne protejăm interesele, cum am mai spus.

– JOS cu hoții, JOS cu hoții! scandă bătrânul. Alți câțiva privitori preluară lozinca. Zlorf rânji. Și cu asasinii! scandă bătrânul. Zlorf mârâi.

– E firesc, zise Rerpf. Peste tot borfași și ucigași, ce impresie o să le lase vizitatorilor? Să faci atâta drum ca să vezi acest oraș frumos, cu atâtea puncte de interes civic și istoric, cu atâtea tradiții vechi, și să te trezești mort pe vreo alee dosnică sau plutind pe fluviul Ankh, cum mai poți pe urmă să le spui prietenilor ce bine te-ai distrat? Hai să fim cinstiți, trebuie să vă adaptați noilor vremuri.

Zlorf și Ymor schimbară o privire.

– Dacă trebuie, trebuie, ce să facem? zise Ymor.

– Atunci să-i dăm drumul, frățioare, încuviință Zlorf. Dintr-o mișcare duse țeava la gură și suflă o țepușă spre cel mai apropiat trol. Acesta se răsuci în loc, agitând toporul, care vâjâi pe deasupra capului asasinului, și se înfipse în țeasta unui hoț ghinionist din fundul odăii.

Rerpf se lăsă în jos, permițând trolului din spate să ridice ditamai arbaleta și să tragă o săgeată mare cât o suliță spre cel mai apropiat asasin. Acesta fu doar începutul...

S-a constatat de multă vreme că cei care sunt sensibili la radiațiile infraoctarine – a opta culoare, pigmentul imaginației – pot vedea lucruri pe care alții nu le pot.

Astfel se întâmplă că Vânturache, care se grăbea prin bazarele aglomerate, luminate de făclii, ale Morporkului, cu Bagajul hurducăindu-se după el, se izbi de o siluetă înaltă, se întoarse ca să-i plaseze câteva înjurături adecvate și se trezi față în față cu Moartea.

Trebuie să fi fost Moartea. Nimeni altcineva nu mai umbla cu orbitele goale, iar coasa de pe umăr era și ea, desigur, un indiciu. În timp ce Vânturache se holba îngrozit, un cuplu de îndrăgostiți, înveselit de cine știe ce glumă secretă, păși drept prin apariția spectrală, fără să o observe.

Moartea părea, atât cât e posibil pentru un chip fără trăsături mobile, surprinsă.

VÂNTURACHE? zise Moartea, pe un ton profund și apăsător ca sunetul unor uși de plumb care se trântesc undeva, sub pământ.

– Hm, făcu Vânturache, încercând să se ferească de acea privire fără ochi.

DE CE EȘTI AICI? (Bum, făcură porțile cavoului în taina bântuită de viermi din inima munților...)

– Hm, de ce nu? zise Vânturache. Oricum, sunt sigur că ai multe de făcut, așa că eu o să...

SUNT SURPRINS CĂ NE-AM CIOCNIT, VÂNTURACHE. PENTRU CĂ AM ÎNTÂLNIRE CU TINE CHIAR ÎN NOAPTEA ASTA.

– Ah nu, nu...

DESIGUR, CE-I MAI ÎNGRIJORĂTOR E CĂ ÎNTÂLNIREA TREBUIA SĂ AIBĂ LOC LA PSEFOPOLOLIS.

– Bine, dar asta-i la aproape o mie de kilometri de aici!

MIE-MI SPUI? TOT SISTEMUL S-A DAT DIN NOU PESTE CAP, VĂD ASTA. ASCULTĂ, OARE N-AI PUTEA SĂ...?

Vânturache se dădu înapoi, cu mâinile ridicate în fața lui, defensiv. Vânzătorul de pește uscat de la taraba de alături îl urmărea cu interes pe acest nebun.

ȚI-AȘ PUTEA ÎMPRUMUTA UN CAL IUTE.

– Nu!

N-O SĂ DOARĂ DELOC.

– Nu, strigă Vânturache, întorcându-se și luând-o la goană. Moartea îl urmări cu privirea și ridică din umeri cu amărăciune.

ATUNCI MAI DU-TE-N MĂ-TA, zise Moartea. Se întoarse și îl zări pe vânzătorul de pește. Cu un mârâit, Moartea întinse un deget osos și îi opri inima, dar nu fu prea mândru de gestul Său.

Apoi Își aminti ce trebuia să se întâmple mai târziu, în cursul nopții. N-ar fi adevărat să spunem că Moartea a zâmbit, pentru că trăsăturile Sale erau de la sine înghețate într-un rânjet calcaros. Începu în schimb să fredoneze un cântecel vesel ca o groapă comună pentru ciumați, apoi, oprindu-se doar cât să extragă viața dintr-o muscă în zbor și o șeptime din viețile unei pisici care se ascundea sub taraba cu pește (toate pisicile pot vedea în infraoctarin), făcu stânga-mprejur și se îndreptă către Toba Spartă.

Strada Scurtă din Morpork este de fapt una dintre cele mai lungi artere ale orașului. Strada Filigranului o intersectează la capătul dinspre Sensul Rotirilor de Disc, iar Toba Spartă e plasată pe ea în așa fel încât domină toată lungimea Străzii Scurte.

La celălalt capăt al acesteia, un dreptunghi întunecat se săltă pe sute de picioruțe și o luă la fugă. La început o luă la un trap hodorogit, dar când ajunse pe la jumătatea distanței alerga ca o săgeată...

O umbră și mai întunecată avansa încet de-a lungul unuia din zidurile Tobei, la câțiva pași de locul unde doi troli stăteau de pază. Vânturache era ud de sudoare. Dacă s-ar fi auzit clinchetul surd al sacilor pe care-i avea special pregătiți la cingătoare...

Unul din troli îl bătu pe colegul său pe umăr, producând un zgomot ca de cremene. Arătă în josul străzii...

Vânturache sări din ascunzătoare, se răsuci și își azvârli încărcătura prin cea mai apropiată fereastră a Tobei.

Withel o văzu venind. Sacul parcurse o traiectorie arcuită, rotindu-se ușor în aer, și explodă pe muchea unei mese. După o clipă, monede de aur se rostogoleau pe toată podeaua, rotindu-se sclipitor.

În încăpere se lăsă deodată tăcerea, cu excepția micilor sunete ale aurului și a gemetelor celor răniți. Cu o înjurătură, Withel se descotorosi de asasinul cu care se luptase.

– E o capcană! strigă el. Nimeni nu mișcă. Cinci duzini de bărbați și una de troli încremeniră în plină bâjbâială.

Apoi, pentru a treia oară, ușa fu izbită în lături. Doi troli intrară grăbiți, o închiseră în urma lor și traseră zăvorul cel mare, apoi coborâră scările în fugă.

De afară se auzea tot mai tare un tropăit de picioare. Și ușa se deschise pentru ultima dată. De fapt explodă, zăvorul de lemn masiv fiind aruncat în partea opusă a tavernei, iar pragurile smulse cu totul.

Ușa cu tot cu cadru aterizează pe o masă, care se frânse în bucăți. Abia atunci observară luptătorii încremeniți că în maldărul de lemne se mai afla ceva. Era o ladă care se scutura din răsputeri ca să scape de sub mormanul de scânduri rupte.

Vânturache apăru în locul unde fusese ușa, învârtind cea de-a doua bombă cu aur. Aceasta se sparse de un perete, împrăștiind o nouă ploaie de monede.

În pivniță, Lătărețu ridică privirea, mormăi ceva în sinea lui și își continuă treaba. Întreaga sa rezervă de lumânări pentru Iarna Fusului fusese înșirată pe jos și amestecată cu stocul de surcele. Acum cârciumarul atacase un butoi cu ulei de opaiț.

– *Așsi-gură-are,* mormăi el. Uleiul țâșni, încolăcindu-i-se în jurul picioarelor.

Withel se năpusti înainte cu chipul desfigurat de mânie. Vânturache ținti cu grijă, nimerindu-l chiar în piept cu un sac plin cu aur.

Acum Ymor era cel care striga, îndreptând spre el un deget acuzator. De pe bârnele căpriorilor, un corb se repezi spre vrăjitor, cu ghearele sclipind, gata de atac.

Dar nu ajunse până la el. La jumătatea drumului, Bagajul țâșni din pătulul de aschii, deschise capacul și clămpăni în aer.

Aterizează la loc fără zgomot. Vânturache văzu cum capacul se întredeschide puțin. Cât să lase loc unei limbi mari cât o frunză de palmier și roșii ca mahonul să lingă cele câteva pene rămase pe dinafară.

În același moment, candelabrul uriaș se desprinse din tavan, lăsând încăperea în întuneric. Vânturache, lăsându-se în jos ca un arc, sări, se apucă de o bârnă și se cocoță la adăpostul relativ al acoperișului cu o forță care îl uimi și pe el.

– Grozav, nu-i așa? zise o voce în apropiere de urechea lui.

Dedesubt, hoții, asasinii, trolii și negustorii realizară deodată că se aflau într-o încăpere unde podeaua aluneca din cauza monedelor și unde, printre celelalte umbre amenințătoare din semiîntuneric, se mai afla și ceva absolut oribil. Ca un singur om, se îndreptară către ușă, fiecare amintindu-și însă diferit poziția ei exactă.

Deasupra haosului ce se dezlănțui, Vânturache se holbă la Doiflori.

– Tu ai tăiat lumina? șuieră el.

– Da.

– Cum se face că te-ai urcat aici?

– M-am gândit că e mai bine să nu încurc lumea.

Vânturache se gândi. Nu prea avea ce să spună. Doiflori adăugă:

– O încăierare pe cinste! Mai frumos decât tot ce-mi imaginam! Crezi că ar trebui să le mulțumesc? Sau ai aranjat tu totul?

Vânturache se uită la el cu ochii goliți de expresie.

– Cred că ar trebui să coborâm, spuse el cu glasul stins. Au plecat cu toții.

Îl trase pe Doiflori de-a curmezișul podelei pline de rămășițe și pe scări în sus. Ieșiră la suprafață chiar înaintea zorilor. Mai erau câteva stele pe cer, dar luna coborâse și o palidă linie cenușie se ivise înspre Margine. Și, cel mai important, strada era pustie. Vânturache adulmecă.

– Nu-ți miroase a ulei? zise el.

În clipa aceea, din întuneric se ivi Withel, care îi puse piedică.

În capătul scării, Lătăreț îngenunche și cotrobăi după scăpărătoare. Se dovedi a fi udă.

– O să omor afurisita de pisică, bombăni el și întinse

mâna după amnarul de rezervă, care stătea de obicei pe raftul de lângă ușă. Nu era acolo. Lătărețu spuse ceva urât.

O lumânare aprinsă se ivi deodată, de nicăieri, chiar lângă el.

POFTIM, IA-O PE ASTA.

– Mulțumesc, spuse Lătărețu.

CU PLĂCERE.

Lătărețu se duse să arunce lumânarea în jos pe scări. Se opri însă, cu mâna ridicată. Se uită la lumânare, încruntându-se. Apoi se răsuci, ridicând sfeșnicul deasupra capului. Nu făcea prea multă lumină, dar dădea totuși întunericului o formă...

– O, nu, făcu el.

BA DA, zise Moartea.

Vânturache se rostogoli la pământ. Pentru o clipă, se temu că Withel o să-l străpungă cât era la podea, dar era mai rău decât atât. Îl aștepta să se ridice.

– Văd că ai o sabie, vrăjitorule, zise el încetișor. Îți sugerez să te ridici, ca să vedem cât de bine o mânuiești.

Vânturache se ridică, încet cât să nu-l scoată din sărite pe adversar, și trase de la brâu săbiuța pe care o luase de la santinelă cu câteva ore și parcă o sută de ani înainte. Era un instrument scurt și bont în comparație cu rapiera subțire ca firul de păr a lui Withel.

– Dar nu știu să mânuiesc o spadă, se văicări el.

– Foarte bine.

– Știi doar că vrăjitorii nu pot fi uciși cu obiecte ascuțite? încercă el, în disperare de cauză.

Withel zâmbi cu răceală.

– Așa am auzit, zise. Abia aștept să verific.

Atacă. Vânturache pară lovitura printr-un noroc chior, șocul ciocnirii îi devie brațul, opri a doua lovitură dintr-o coincidență și o primi pe a treia, prin robă, în dreptul inimii.

Se auzi un clinchet.

Mugetul triumfător i se opri lui Withel în gât. Trase spada înapoi și îl împunse din nou pe vrăjitor, care înțepenise de spaimă și vinovăție. Se mai auzi un clinchet, și monede de aur începură să curgă din tivul robei.

- Așadar sângerezi aur, da? șuieră Withel. Da' cred că n-ai aur și-n barba aia răzleață, nenoro...

Dar când spada se retrase pentru a lansa lovitura finală, lumina care tot crescuse în interiorul Tobei Sparte pâlpâi, se micșoră și erupse într-un glob de foc distrugător, care dărâmă zidurile și aruncă acoperișul la zeci de metri în aer înainte să explodeze prin el, ca un buboi plin cu țigle incandescente.

Withel se uită perplex la flăcările care se zvârcoleau. Iar Vânturache sări. Se strecură pe sub brațul înarmat al hoțului și lovi, dar mișcarea fu atât de prost necalculată încât lovi doar cu latul și scăpă sabia din mână. Ploua cu scântei și picături de ulei arzând când Withel îl apucă pe Vânturache de gât cu mâinile înmănușate în zale și îl trânti la pământ.

- Tu ai făcut asta, țipă el. Tu și lada ta cu șmecherii magice.

Degetul hoțului găsi traheea lui Vânturache. Asta a fost, gândi vrăjitorul. Oriunde m-aș duce, nu poate fi mai rău ca aici...

- Scuzați-mă, spuse Doiflori.

Vânturache simți că strânsoarea slăbește. Withel se ridica încet, având pe față o expresie de ură totală.

Un tăciune căzu pe vrăjitor. Îl îndepărtă în grabă și se ridică în picioare. Doiflori era în spatele lui Withel, proptindu-i în șale rapiera ascuțită ca un ac. Ochii lui Vânturache se îngustară. Băgă mâna în robă și o scoase cu pumnul strâns.

- Nu mișca, zise el.

- E bine așa? se interesă Doiflori, îngrijorat.

- Zice că-ți feliază ficatul dacă te miști, traduse el

destul de liber.

– Mă îndoiesc, spuse Withel.

– Pui pariu?

– Nu!

În momentul în care Withel se pregătea să se întoarcă spre turist, Vânturache își luă avânt și îi arse una în falcă. Withel îl privi mirat o secundă, apoi se prăvăli fără zgomot în noroi.

Vrăjitorul desfăcu pumnul care-l ardea și un fișic de monede de aur îi scăpă printre degetele ce pulsau de durere. Se uită la hoțul prăbușit.

– Doamne sfinte! exclamă el.

Ridică ochii și țipă când un alt tăciune îi aterizâ pe grumaz. Flăcările jucau pe acoperișurile de pe cealaltă parte a străzii. De jur împrejur, oamenii își scoteau lucrurile pe ferestre și trăgeau caii afară din grajduri. O altă explozie în Toba care era de-acum un vulcan încins trimise placa șemineului ca pe un proiectil pe deasupra capetelor lor.

– Poarta Opusă Rotirilor e cel mai aproape! strigă Vânturache încercând să acopere trosnetul grinzilor care se prăbușeau. Vino!

Îl apucă pe Doiflori de brațul care încă i se împotrivea și îl trase după el.

– Bagajul meu!

– Arză-l-ar focul de bagaj! Dacă mai stai mult pe-aici, o să ajungi într-un loc cu verdeață și fără bagaje. Vino! urlă Vânturache.

Alergau prin mulțimea de oameni înspăimântați care părăsea zona, iar vrăjitorul trăgea în piept cu nesaț aerul rece al dimineții. Ceva îl nedumerea totuși.

– Știu sigur că toate lumânările s-au stins, zise el. Deci cum a luat foc Toba?

– Nu știu, gemu Doiflori. E îngrozitor, Vânturache. Și ne înțelegeam atât de bine.

Vânturache se opri înmărmurit, astfel încât un alt fugar se izbi de el și plecă mai departe înjurând.

– *Vă înțelegeați?*

– Da, ce băieți grozavi. Cred că limba a fost o problemă, dar erau atât de dornici să mă aflu printre ei că nici nu voiau să audă vreun refuz. Foarte prietenoși oameni, mi s-a părut mie...

Vânturache vru să îl corecteze, dar își dădu seama că nu știe de unde să înceapă.

– O să fie o adevărată lovitură pentru bătrânul Lătărețu, continuă Doiflori. Totuși, a fost înțelept. Încă mai am acel rhinu pe care l-a plătit ca primă rată.

Vânturache nu știa ce înseamnă cuvântul rată, dar mintea îi mergea.

– Ai făcut *ași-gură-are* pentru Toba Spartă? Ai pariat cu Lătărețu că n-o să ia foc?

– Da. La evaluarea standard. Două sute de rhinu. De ce întrebi?

Vânturache se întoarse și se uită la flăcările ce înaintau spre ei, întrebându-se cât din Ankh-Morpork putea fi cumpărat cu două sute de rhinu. O bucată destul de mare, decise el. Dar nu acum, nu când flăcările avansau în felul acela...

Se uită la turist.

– Nenoro... începu el, căutând în memorie cea mai urâtă vorbă din trobeză. Dar micuții trobi trăiau fericiți și nu știau cum să înjure ca lumea. Neno... repetă el. Încă o siluetă grăbită îl tamponă, cât pe-aci să-l secere peste umăr. Nervii torturați ai lui Vânturache explodară. Nenorocit ("cel care, în timp ce poartă un inel de cupru în nas, șade într-un lighean cu apă pe vârful Muntelui Raruaruaha în plină furtună și urlă că Alohura, Zeița Fulgerelor, are trăsăturile faciale ale unei rădăcini bolnave de uloruaha") mic ce ești!

ÎMI FAC ȘI EU DATORIA, se scuză silueta, îndepărtându-se.

Fiecare cuvânt căzu greu, ca o dală de marmură. În plus, Vânturache știu cu precizie că numai el auzise. Îl înșfăcă din nou pe Doiflori.

– S-o ștergem de-aici, sugeră el.

Un interesant efect secundar al incendiului din Ankh Morpork viză polița de așsi-gură-are, care părăsi orașul prin acoperișul pulverizat al Tobei Sparte, fu purtată până sus, în atmosfera Discului, de valul de aer cald care urmă și reveni pe pământ după câteva zile și la câteva mii de kilometri depărtare, într-un tufiș de uloruaha din Insulele Trobeze. Localnicii, simpli și fericiți, o adulară de atunci înainte ca pe o zeitate, spre amuzamentul vecinilor lor mai sofisticați. În mod inexplicabil, ploile și recoltele din anii următori fură nepământesc de abundente, ceea ce determină ca o echipă de cercetare de la Facultatea de Religii Minore a Universității Nevăzute să fie trimisă pe Insule. Verdictul acesteia fu că nu făcea decât să dovedească.

Purtat de vânt, focul se răspândea cu o viteză mai mare decât putea să înainteze un om pe jos. Lemnul Porții Opuse Rotirilor ardea deja când Vânturache, cu fața numai bășici și roșie de căldura focului, ajunse acolo. El și Doiflori erau deja călare – caii nu fuseseră greu de obținut. Un negustor șmecher ceruse de cincizeci de ori valoarea lor și fusese lăsat cu gura căscată după ce i se pusese în palmă prețul înmiit.

Ieșiră din oraș chiar înainte ca primul dintre stâlpii uriași ai porții să se prăbușească într-o explozie de scântei. Morporkul era deja un cazan în clocot.

În timp ce galopau pe drumul luminat în roșu, Vânturache arunca priviri către tovarășul său de drum, care încerca din răsputeri să învețe să se țină pe cal.

„Mii de draci" se gândi el. „E în viață! Și eu la fel.

Cine ar fi crezut? Poate că e ceva cu acest *sunet-reflectat-al-spiritelor-subterane*". Era o expresie cam greoaie. Vânturache încercă să-și obișnuiască limba cu silabele cărnoase care formau cuvântul în limba lui Doiflori.

- Ecolirime? se strădui el. Ecro-gnotie? Ecou-nomie?

Cam așa ceva. Ultima variantă suna aproape corect.

La câteva sute de metri în aval de ultima suburbie fumegândă a orașului, un straniu obiect rectangular și aparent plin ochi cu apă ajunse în noroiul de pe malul Opus Rotirilor de Disc. Imediat, sute de picioare îi crescură și începură să bâjbâie după un punct de sprijin. După ce se săltă pe mal, Bagajul – murdar de funingine, îmbibat de apă și foarte, foarte furios – se scutură și își stabili coordonatele. Apoi porni la trap mărunt, în timp ce un prichindel minuscul și incredibil de pocit stătea cocoțat pe capac și urmărea cu interes peisajul.

Bravd se uită la Nevăstuică și ridică din sprâncene.

- Asta a fost tot, încheie Vânturache. Bagajul ne-a ajuns din urmă, nu mă întrebați cum. Mai e vin?

Nevăstuică ridică burduful gol.

- Cred că pentru seara asta ai băut destul, zise el.

Fruntea lui Bravd se încreți.

- Aurul e aur, rosti el în final. Cum poate un om cu atâta aur să se considere sărac? Ori ești sărac, ori ești bogat. Logic.

Vânturache sughiță. Logica i se părea destul de alunecoasă în momentul acela.

- Păi, ce zic eu e că, cum să vă zic... știți octironul, nu?

Cei doi aventurieri încuviințară din cap. Bizarul metal cu irizații era aproape la fel de valoros în ținuturile de la Marea Circulară ca și lemnul de păr înțelept și cam la fel de rar. Cine avea un ac de octiron nu putea să se rătăcească, pentru că acesta era permanent îndreptat

către Miez, fiind extrem de sensibil față de câmpul magic al discului; în plus, îi cârpea singur și ciorapii.

– Ce vreau să spun e că aurul are și el, dacă mă înțelegeți, câmpul lui magic. Un fel de vrăjitorie financiară. Ecou-nomie, chicoti Vânturache.

Nevăstuică se ridică și se întinse. Soarele se ridicase binișor, iar orașul care se întindea la picioarele lor era încununat de cețuri și plin de vapori nocivi. Și de aur, hotărî el. În fața unei morți iminente, chiar și un cetățean al Morporkului și-ar abandona avutul ca să-și scape pielea. Era timpul de plecare.

Omulețul numit Doiflori părea să doarmă. Nevăstuică se uită la el și clătină din cap.

– Orașul, sau cât a mai rămas din el, ne așteaptă, rosti. Mulțumesc pentru povestea ta fantastică, vrăjitorule. Acum ce o să faci?

Se uită la Bagaj, care se dădu imediat înapoi, clănțănindu-și capacul spre el.

– Păi, acum nu mai pleacă nici o corabie din oraș. Presupun că o s-o luăm de-a lungul coastei, spre Chirm. Știi, trebuie să am grijă de el. Dar să nu-ți închipui c-am scornit...

– Nu, sigur că nu, îl alină Nevăstuică. Se întoarse și se aruncă în șaua calului pe care i-l adusese Bravd. După câteva clipe, cei doi eroi erau niște puncte depărtate în mijlocul unui nor de praf, în drum spre orașul carbonizat.

Vânturache privi confuz la turistul prăvălit la pământ. La doi turiști prăvăliți la pământ. În această stare lipsită de apărare, un gând rătăcit, care călătorea prin diversele dimensiuni în căutarea unui creier în care să se aciueze, nimeri în mintea lui.

– În ce dandana sinistră m-ai băgat, oftă el, și se prăbuși pe spate.

- Nebun, spuse Nevăstuică. Bravd, care galopa alături de el, aprobă din cap.

- Toți vrăjitorii ajung așa, zise el. E de la aburii de mercur. Le putrezește creierul. Și de la ciuperci.

- Totuși, spuse cel îmbrăcat în cafeniu. Bagă mâna în tunică și extrase un disc auriu atârnat de un lănțișor. Bravd ridică din sprâncene.

- Vrăjitorul spunea că omulețul are un fel de disc de aur care îi spune cât e ora, spuse Nevăstuică.

- Și ți-a stârnit poftele, micuțule? Totdeauna ai fost un hoț pe cinste, Nevăstuică.

- Așa-i, încuviință cu modestie Nevăstuică. Atinse butonul de pe marginea discului și acesta se deschise. Minusculul demon închis înăuntru ridică ochii din micul său abac și se încruntă.

- Mai lipsesc doar zece minute până opt ale ceasului, spuse el repezit. Capacul se trânti, cât pe ce să prindă degetele lui Nevăstuică.

Blestemând, Nevăstuică aruncă măsurătorul de timp în tufișuri, unde probabil că se lovi de o piatră. Oricum, cutia se sparse. O lumină octarină puternică și un un fum de pucioasă anunțară că ființa păstrătoare a timpului se evaporase în dimensiunea demonică din care venise.

- De ce ai făcut asta? întrebă Bravd, care nu fusese suficient de aproape încât să audă vorbele.

- Ce să fac? întrebă Nevăstuică. N-am făcut nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Hai să mergem, să nu pierdem vreo ocazie.

Bravd încuviință. Își întoarseră armăsarii și galopară spre străvechiul Ankh, cu farmecele lui mai oneste.

INVOCAREA LUI OPT

Prolog

Discul oferă priveliști mult mai impresionante decât cele posibile în alte universuri, construite de Creatori cu mai puțină imaginație și mai multe aptitudini tehnice.

Deși soarele Discului nu e decât un satelit care orbitează în jurul lui, iar ca mărime e doar cu puțin mai răsărit decât o poartă de crichet, acest neajuns e compensat de copleșitoarea imagine a Marelui A'Tuin, Țestoasa, pe a cărui carapace bătută de meteori odihnește, în ultimă instanță, tot Discul. Uneori, în lenta Sa traversare a infinitului, El își întoarce capul de dimensiuni geografice pentru a înhăța din zbor câte o cometă. Însă cea mai impresionantă priveliște – poate pentru că, atunci când sunt confruntate cu imensitatea galactică a lui A'Tuin, majoritatea minților refuză să-și creadă ochilor – este nemărginita Cascadă, locul în care mările Discului se prăvălesc fără încetare peste Margine, direct în spațiu. Sau poate că este Cercubeul – curcubeul în opt culori care încinge lumea, format în aerul umed de deasupra cascadei. Cea de-a opta culoare este octarinul, ivit din fenomenul de reflexie a luminii puternice pe un câmp magic de mare forță.

Sau poate că cel mai minunat loc este totuși Miezul. Acolo, o spirală de gheață verde înaltă de zece leghe se ridică deasupra norilor, purtând în vârf tărâmul

Dunmanifestin, sălașul zeilor. În pofida splendorii lumii de la picioarele lor, zeii Discului sunt arareori mulțumiți. E jenant să te știi zeu al unei lumi care există doar pentru că orice curbă a improbabilității trebuie să aibă și ea un capăt; în special când poți trage cu ochiul spre alte dimensiuni, unde Creatorii au avut mai mult aptitudini tehnice decât imaginație. Nu-i de mirare, deci, că zeii discului își petrec timpul mai mult cu certurile mărunte decât cu omniscienta.

În acea zi, Io cel Orb, care datorită vigilenței sale constante era în continuare șef al zeilor, stătea cu bărbia în mâini și se uita la tabla de joc de marmură roșie din fața lui. Io cel Orb își dobândise numele pentru că în locul orbitelor avea două bucăți de piele netedă. Ochii, pe care-i deținea în număr impresionant, aveau o existență semiindependentă. Câțiva pluteau chiar în momentul respectiv deasupra mesei.

Tabla de joc era o hartă amănunțită a Discului, gravată în relief și pictată în pătrățele. Câteva figurine frumos sculptate ocupau pătratele. Un muritor ar fi recunoscut, de exemplu, figurile lui Bravd și Nevăstuică. Celelalte întrupau alți eroi și campioni, dintre cei cu care discul era aprovizionat din belșug.

Mai rămăseseră în joc Io, Offler – Zeul Crocodil, Zefir – zeul adierilor ușoare, Destinul și Doamna. Acum, că jucătorii mai puțin importanți fuseseră eliminați, în jurul tablei de joc se așternuse o atmosferă de concentrare. Norocul ieșise din joc printre primii, după ce piesa lui nimerise într-o casă plină de gnoli înarmați (rezultatul unui zar norocos al lui Offler), iar la scurt timp după aceea, Noaptea își luase jetoanele și se retrăsese, pretinzând că avea întâlnire cu Soarta. Alte zeități mărunte, scoase din competiție, chibițau în spatele jucătorilor.

Se făceau deja pariuri că următoarea care va părăsi

jocul va fi Doamna. Ultimul ei campion de valoare se transformase într-o mână de cenușă risipită printre ruinele fumegânde ale Ankh-Morporkului, iar celelalte piese nu erau demne de a fi promovate într-un rol de conducere.

Io cel Orb luă paharul de zaruri, un craniu ale cărui orificii fuseseră astupate cu rubine, și, aținting câteva perechi de ochi pe Doamnă, dădu trei de cinci.

Ea zâmbi. Iată cum erau ochii Doamnei: de un verde strălucitor, fără iris sau pupilă și luminați pe dinăuntru.

În încăpere se lăsă tăcerea, în vreme ce ea scotoci în cutia ei cu piese și, de undeva de la fund, scoase o pereche de pioni pe care îi plasă pe tablă cu două mișcări hotărâte. Ca un singur zeu, restul jucătorilor se aplecară ca să le vadă mai bine.

– Un fghăsitor ghenegat si un soi de funcsionagh! rosti Offler, Zeul Crocodil, stânjenit ca de obicei în vorbire de colții săi. Cu una din gheare, împinse până în mijlocul tablei de joc un teanc de jetoane albe ca osul.

Doamna încuviință în tăcere. Luă paharul de zaruri și îl ținu neclintit, deși toți ceilalți zei auzeau huruitul cubulețelor dinăuntru. Apoi le răsturnă pe masă.

Un șase. Un trei. Un cinci.

Cu cinciul se petrecea însă ceva. Împins de ciocnirea întâmplătoare a câtorva miliarde de molecule, zarul se ridică pe un colț, se răsuci ușor și deveni un șapte.

Io cel Orb ridică cubul minuscul și îi numără fețele.

– Ei hai, zise el plictisit. Joacă și tu ca lumea.

INVOCAREA LUI OPT

Drumul de la Ankh-Morpork la Chirm șerpuiește la înălțime, o cărare alburie de vreo treizeci de leghe, plină de gropi și bolovani, care se încolăcește printre piscuri, coboară în văi înverzite și răcoroase cu livezi de lămâi, traversează pe poduri de frânghie defilee îmbrăcate în liane și este, în general, mai mult pitoresc decât folositor.

Pitoresc. Iată un cuvânt nou pentru Vânturache (Licență în Magie, Universitatea Nevăzută (respins)). Parte din cuvintele cu care-și îmbogățise vocabularul de când părăsise ruinele calcinate ale Ankh-Morporkului. O altă sintagmă nouă era „patină autentică". Pitoresc însemna, decisese vrăjitorul după ce studiase cu atenție peisajul care-i inspirase lui Doiflori acest adjectiv – că terenul era îngrozitor de accidentat. Patină autentică se referea la satele răzlețe prin care treceau și însemna „pe jumătate dărâmate și bântuite de molimi".

Doiflori era turist. Primul întâlnit vreodată în lumea Discului. Turist, decise Vânturache, însemna „idiot".

În timp ce călăreau la pas în parfumul de lămâiță și acompaniați de zumzetul albinelor, Vânturache medita la întâmplările din ultimele zile. Deși micuțul vizitator era în mod evident nebun, el era și generos în același timp și mult mai puțin nociv decât majoritatea oamenilor cu care avea de-a face vrăjitorul. Vânturache

era înclinat să-l placă. Să nu-l placi pe unul ca el era ca și când ai fi dat un șut unui cățeluș.

Mai nou, Doiflori dovedea un mare interes pentru teoria și practica magiei.

– Mi se pare mai degrabă inutilă. Credeam că vrăjitorul spune, știi tu, cuvintele magice și gata. Nu atâta toceală insipidă.

Vânturache aprobă morocănos. Încercă să-i explice că magia fusese cândva, într-adevăr, o putere sălbatică, nesupusă legilor, dar că încă de demult, din negura vremilor, Cei Bătrâni învățaseră să o stăpânească, silind-o să asculte, printre altele, de Legea Conservării Realității; ea cerea ca efortul depus pentru a obține un anumit rezultat să fie același, indiferent de mijloacele folosite. În termeni practici, aceasta însemna că era relativ ușor să creezi, să zicem, iluzia unui pahar cu vin, pentru că implica doar o modificare subtilă a luminii. Pe de altă parte, să ridici un pahar adevărat cu vin doar cu ajutorul energiei mintale cerea mai multe ore de pregătire sistematică, dacă vrăjitorul în cauză nu dorea ca simplul principiu al pârghiilor să-i scoată creierul afară prin urechi.

Mai preciză că parte din vechea magie se mai putea regăsi, în stare brută, și putea fi recunoscută de inițiați prin forma octogonală pe care o crea în structura cristalină a timpului și spațiului. Un metal, octironul, și un gaz, octogenul, radiau, de exemplu, cantități periculoase de magie pură.

– E extrem de deprimant, încheie el.

– Deprimant?

Vânturache se întoarse în șa și se uită la Bagajul lui Doiflori, care mergea în pas domol pe piciorușele lui și din când în când mai sărea să înhațe câte un fluture. Oftă.

– Vânturache crede că ar trebui să se poată domestici fulgerul, spuse drăcușorul-pictor, care admira priveliș-

tea din ușița cutiei atârnate la gâtul lui Doiflori. Petrecuse dimineața pictând peisaje pitorești și scene cu patină autentică pentru stăpânul lui, iar acum i se îngăduise o pauză de țigară.

- Când am pomenit de *domesticire* nu mă refeream la domesticire propriu-zisă, îl repezi Vânturache. Voiam să spun, adică voiam doar... nu știu, nu-mi găsesc cuvintele. Cred doar că lumea ar trebui să fie ceva mai organizată.

- Basme, zise Doiflori.

- Știu. Asta-i și problema mea, oftă Vânturache din nou. Era ușor să perorezi despre logica pură, despre cum lumea e condusă de logică și de armonia numerelor, dar adevărul era că Discul plutea în spațiu pe spinarea unei țestoase uriașe, iar zeii aveau obiceiul să meargă pe la casele ateilor și să le spargă geamurile.

Se auzi un sunet slab, doar cu puțin mai tare decât cel al albinelor care zburau în rozmarinul de pe marginea drumului. Avea o rezonanță de os, ca zgomotul unor cranii date de-a dura sau al unui pahar de zaruri. Vânturache privi în jur. Nu era nimeni. Chestia asta fu de natură să-l îngrijoreze.

Apoi se porni un vânticel, care ținu doar două-trei bătăi de inimă.

Trecu fără să afecteze în vreun fel lumea, cu excepția câtorva detalii minore. De exemplu, acum în mijlocul drumului se afla un trol de munte înalt de cinci metri. Era din cale-afară de furios. Asta pe de-o parte pentru că așa sunt trolii în general. În plus, teleportarea sa bruscă și pe nepusă masă din văgăuna pitită în Munții Rammerorck, la patru mii de kilometri și câteva sute de metri mai spre Margine, îi crescuse temperatura până la un nivel periculos, în concordanță cu legile conservării energiei. Așa că trolul își arătă colții și atacă.

- Ce creatură neobișnuită, remarcă Doiflori. E periculoasă?

– Numai pentru oameni! strigă Vânturache. Scoase sabia și cu o mișcare lină o aruncă spre trol, reușind să-l rateze cu totul. Lama se înfipse în tufișul de la marginea drumului.

Se auzi un sunet imperceptibil, ca un clănțănit din dinți.

Sabia lovi un colț de stâncă ascuns în frunziș – ascuns cu atâta îndemânare, ai fi zis, încât parcă nici nu fusese acolo cu câteva clipe înainte –, apoi sări ca un somon în amonte, ricoșă și se înfipse zdravăn în ceafa cenușie a trolului.

Creatura gemu și trase o gheară în coastele calului lui Doiflori, care necheză și se repezi în desiș. Trolul făcu stânga-mprejur și se năpusti asupra lui Vânturache.

În momentul acela, sistemul său nervos întârziat îi transmise mesajul că era mort. Păru surprins o clipă, apoi se prăbuși, prefăcându-se în pietriș (trolii sunt forme de viață pe bază de siliciu și în momentul morții trupurile lor revin instantaneu la starea de rocă).

„Aaaahhh", gândi Vânturache pe când calul său se agita, cuprins de spaimă. Se ținu disperat în șa, în timp ce animalul se balansă înainte și înapoi pe două picioare și apoi, nechezând, se întoarse și o luă la galop spre pădure.

Sunetul copitelor se stinse, lăsând din nou loc zumzetului albinelor și fâlfâitului ocazional al fluturilor. Se mai auzea însă și altceva, cam bizar pentru ora amiezii. Se auzeau niște zaruri.

– Vânturache?

Șirurile lungi de copaci aruncară ecoul dintr-o parte într-alta și până la urmă i-l trimiseră înapoi lui Doiflori, fără răspuns. Acesta se așeză pe o piatră și încercă să se adune.

Mai întâi, se rătăcise. Asta era cam descurajator, dar nu-l îngrijora prea tare. Pădurea arăta destul de intere-

sant și probabil că adăpostea spiriduși sau gnomi[4], sau și una, și alta. De fapt, de câteva ori i se păruse că zărește niște mutre verzi holbându-se la el de după copaci. Doiflori își dorise întotdeauna să întâlnească un spiriduș. De fapt, ce-și dorea cu adevărat era să vadă un dragon, dar și un spiriduș era bun. Sau un goblin adevărat.

Bagajul se pierduse, ceea ce era neplăcut. Plus că începea să plouă. Se foi pe piatra umedă și defel confortabilă și încercă să se concentreze asupra lucrurilor pozitive. De exemplu, în timpul galopului său nebun calul intrase în desișuri și dăduse peste o ursoaică și puii ei, dar se depărtase înainte ca aceasta să poată reacționa. Apoi se trezise că trece în goană pe deasupra unei haite de lupi care dormea în iarbă, dar din nou avea o viteză atât de mare încât schelălăiturile fiarelor fuseseră curând lăsate în urmă. Totuși, ziua era pe sfârșite și poate că ar fi fost o idee bună, se gândi Doiflori, să nu înnopteze sub cerul liber. Poate că trebuia să găsească o... își scormoni creierul încercând să-și aducă aminte ce fel de cazare oferea o pădure... poate o căsuță de turtă dulce sau ceva de genul ăsta?

Piatra era incomodă de-a binelea. Doiflori privi în jos și observă pentru prima dată că pe ea erau săpate niște semne stranii. Părea un fel de păianjen. Sau homar? Mușchii și lichenii acopereau unele detalii, dar nu ascundeau și runele săpate dedesubt. Doiflori putu să le citească perfect și iată ce citi: Călătorule, ospitalierul templu al lui Bel-Shamharoth se află la o mie de pași spre Miez. Era ciudat, își dădu seama Doiflori, că reușise să citească mesajul cu toate că literele în sine îi erau complet

[4] Gnom – ființă din folclorul britanic având aspectul unui pitic, adeseori diform, care trăiește sub pământ și veghează asupra unor comori sau minereuri prețioase. (n.t.)

necunoscute. Într-un fel sau altul, textul ajungea la creier fără a mai fi nevoie să facă un ocol prin ochi.

Se ridică și dezlegă armăsarul, care acum stătea cuminte, priponit de un arbust. Nu-i era prea clar încotro era Miezul, dar un fel de cărare mai veche părea că se zărește printre copaci. Acest Bel-Shamharoth făcuse eforturi vizibile ca să vină în întâmpinarea călătorilor rătăciți. Oricum, avea de ales între această variantă și lupi. Doiflori dădu din cap hotărât.

Merită pomenit faptul că, după câteva ore, doi lupi care îi luaseră urma lui Doiflori ajunseră în luminiș. Ochii lor verzi căzură pe gravura cu opt picioare – care, într-adevăr, semăna cu un păianjen, sau cu o caracatiță, sau poate cu ceva mult mai ciudat – și deciseră imediat că în aceste condiții nu le era chiar atât de foame.

La vreo cinci kilometri depărtare, un vrăjitor decăzut atârna în mâini de creanga unui fag înalt.

Acesta fusese rezultatul a cinci minute aglomerate. Mai întâi, o ursoaică turbată de furie ieșise din desiș, sfâșiind beregata calului de sub el cu o singură lovitură de labă. Apoi, după ce Vânturache reușise să scape din măcel, ajunsese într-o poiană unde o haită de lupi enervați se foia încoace și-ncolo. Profesorii de la Universitatea Nevăzută, care fuseseră exasperați de incapacitatea lui Vânturache de a-și însuși levitația, ar fi fost uimiți de viteza cu care ajunsese la cel mai apropiat copac, și apoi în vârful lui, aproape fără să-l atingă.

Apoi mai apăruse și problema șarpelui.

Acesta era mare și verde și se încolăcea pe creangă cu răbdarea unei reptile. Vânturache se întrebase dacă era veninos, apoi se mustrase pentru o atare prostească întrebare. Normal că era veninos.

– Și tu de ce rânjești? întrebă el silueta cocoțată pe creanga de alături.

N-AM ÎNCOTRO, zise Moartea. ACUM VREI SĂ FII ATÂT DE AMABIL SĂ-ȚI DAI DRUMUL? NU POT SĂ STAU AICI TOATĂ ZIUA.

- Eu pot, spuse Vânturache sfidător.

Lupii se adunaseră sub copac și urmăreau cu interes cum prânzul lor vorbește de unul singur.

N-O SĂ TE DOARĂ, promise Moartea. Dacă vorbele ar fi avut greutate, o singură propoziție a Morții ar fi putut ancora un vapor.

Brațele lui Vânturache își strigau cu disperare durerea. Se încruntă la personajul vulturesc, ușor transparent, de alături.

- N-o să doară!? întrebă. N-o să doară să fiu sfâșiat de o haită de lupi?

Observă că o altă ramură se încrucișa cu a lui, care devenise periculos de subțire. Dac-ar fi putut să ajungă la ea...

Își făcu vânt, cu o mână întinsă. Creanga nu se rupse. Scoase doar un sunet slab și se lăsă în jos. Vânturache se trezi că alunecă încet, atârnat de capătul unei fâșii de coajă. Privi spre rădăcină și avu satisfacția finală de a constata că urma să aterizeze pe cel mai mare dintre lupi.

Acum se mișca ușor, pe măsură ce fâșia care îl susținea se cojea încet de pe copac. Șarpele îl privea gânditor. Dar deodată lunecarea se opri. Vânturache începu să se felicite, până când, cercetând locul, observă ceva care-i scăpase. Desprinderea scoarței fusese oprită de cel mai mare cuib de viespi pe care-l văzuse în viața lui. Închise ochii.

De unde răsărise trolul? se întrebă. Restul era firesc, ghinionul lui de toate zilele, dar de unde trolul? Ce naiba se întâmpla?

Clic! Suna ca o rămurică ruptă, doar că se auzea numai în capul lui Vânturache. Clic, clic. Și iar un vânticel, care însă nu reușea să miște nici măcar o frunză.

Cuibul de viespi fu desprins de pe ramură de fâșia de coajă în coborâre. Căzu pe lângă urechea vrăjitorului, care îl urmări cum se face tot mai mic, apropiindu-se de boturile care adulmecau văzduhul.

Cercul se strânse subit.

Cercul se sparse subit.

Concertul de chelălăituri al haitei care încerca să scape de norul de insecte se îndepărtă printre copaci. Vânturache rânji tâmp.

Cotul lui se izbi de ceva. Fâșia de coajă îl transportase până la baza ramurii, dar alte ramuri nu mai erau. Scoarța netedă nu oferea nici un punct de sprijin. Îi oferea totuși niște mâini. Două tocmai ieșeau din mușchii care acopereau copacul; mâini subțiri, verzi ca frunzele tinere. Le urmă un braț bine făcut, apoi o driadă se aplecă în afară, înșfăcându-l pe vrăjitorul uluit și, cu acea forță vegetală capabilă să trimită rădăcini până în inima stâncilor, îl trase în copac. Scoarța solidă se dădu în lături ca o ceață și se închise în urma lui ca o scoică.

Moartea privea impasibilă. Se uită apoi la norul de gâze care dansau vesele în jurul craniului Său. Pocni din degete. Insectele căzură la pământ. Dar, totuși, nu era același lucru.

Io cel Orb își trase jetoanele de pe masă, fulgeră din ochii ce se aflau la momentul respectiv în încăpere și ieși. Câțiva semizei chicotiră. Cel puțin Offler suportase pierderea unui trol de cea mai bună calitate cu o grație perfectă – chiar dacă oarecum reptiliană.

Ultimul oponent al Doamnei se trase cu scaunul până ce ajunse față în față cu aceasta.

– Domnul meu, spuse Ea politicoasă.

– Doamna mea, răspunse el. Ochii li se întâlniră.

Era un zeu taciturn. Se zvonea că ajunsese pe Disc după un eveniment cumplit și misterios petrecut într-o

altă Eventualitate. Este, desigur, privilegiul zeilor să își controleze forma aparentă, cu care se înfățișează chiar și în fața celorlalți zei. Destinul Discului era un bărbat bonom de vârstă mijlocie, cu părul grizonat pieptănat frumos în jurul unor trăsături care ar fi îndemnat și cea mai cuminte fecioară să-l servească fără teamă cu un pahar de bere, dacă i-ar fi bătut la ușă. Era genul de chip pe care un tânăr săritor l-ar fi ajutat cu plăcere să sară un pârleaz. Cu excepția ochilor, desigur.

Nici o zeitate nu-și poate ascunde felul și natura ochilor. Iar natura ochilor Destinului era aceasta: dacă la prima vedere erau închiși la culoare, o privire mai atentă ar fi dezvăluit – prea târziu însă! – că erau doar niște găuri ce se deschideau spre o întunecime atât de îndepărtată încât privitorul se simțea atras inexorabil în cele două lacuri gemene ale nopții, în care se roteau cumplite stele...

Doamna tuși politicos și așeză pe masă douăzeci și unu de jetoane albe. Apoi scoase din robă un alt jeton, translucid și de două ori mai mare decât celelalte. Sufletul unui adevărat Erou are o rată mai bună de schimb și e prețuit de zei.

Destinul ridică o sprânceană.

– Și fără șmecherii, Doamnă, spuse.

– Cine ar putea să înșele Destinul? întrebă Ea. El ridică din umeri.

– Nimeni. Dar toți încearcă.

– Și totuși, parcă am simțit că mi-ai dat oarecare ajutor împotriva celorlalți?

– Firește. Ca sfârșitul jocului să fie mai plăcut. Și acum, Doamnă...

Băgă mâna în cutia cu pioni și scoase o piesă, pe care o așeză pe tablă cu un aer mulțumit. Zeitățile de pe margine tresăriră la unison. Chiar și Doamna fu pentru un moment deconcertată.

Era ceva teribil de urât. Fusese cioplit de o mână nesigură, de parcă meșteșugarul însuși tremurase de spaimă în fața lucrului ce i se ivea de sub degete. Părea să fie compus din ventuze și tentacule. Și mandibule, după cum observă Doamna. Și un singur ochi cât toate zilele.

– Credeam că ființe asemenea Lui au pierit la începutul Timpurilor, rosti Ea.

– Se vede treaba că amicului nostru necrozat i-a fost anevoie să se apropie de dânsul, râse Destinul. Se distra.

– Nici n-ar fi trebuit să fie creat.

– Și totuși, spuse Destinul, aforistic. Amestecă zarurile în paharul lor special, apoi ridică privirea spre ea. Doar dacă nu vrei să te retragi, adăugă.

Ea scutură din cap.

– Joacă, spuse.

– Crezi că poți să ții miza?

– *Joacă.*

Vânturache știa bine ce se găsește în interiorul unui copac: lemn, sevă, eventual veverițe. Nu un palat.

Totuși, pernele de sub el erau în mod sigur mai moi decât lemnul, vinul din cupă cu mult mai gustos decât seva, iar între fata care-i stătea dinainte, cu palmele pe genunchi și privirea gânditoare, și o veveriță nici nu încăpea comparație, decât dacă ne-am referi la anumite porțiuni cu blăniță.

Încăperea era înaltă, spațioasă și luminată în galben, dintr-o sursă pe care Vânturache nu reuși să o identifice. Pe sub bolțile răsucite și noduroase se vedeau alte încăperi și ceea ce părea a fi o scară șerpuitoare. Și când te gândești că de afară părea un copac perfect normal.

Fata era verde – avea pielea verde. Vânturache putea fi absolut sigur de asta, pentru că singura ei îmbrăcăminte era medalionul de la gât. Părul era lung

și avea o vagă textură de mușchi. Ochii nu aveau pupile și erau de un verde luminos. Vânturache își dori să fi fost mai atent la orele de antropologie de la Universitate.

Gazda lui nu spusese nici un cuvânt. După ce îi arătase sofaua și îi oferise vinul, nu făcuse altceva decât să stea și să se uite la el, frecându-și din când în când o zgârietură adâncă de pe braț.

Vânturache își aminti deodată că o driadă e atât de legată de copacul ei încât, dacă acesta pățește ceva, ea capătă răni prin simpatie.

- Îmi pare rău, zise el repede, a fost un accident. Adică erau niște lupi și...

- Ai fost nevoit să te urci în copacul meu, iar eu te-am salvat, rosti driada lin. Ce noroc pe tine. Și poate și pe prietenul tău?

- Prietenul?

- Omulețul cu lada fermecată, explică driada.

- A, el, răspunse Vânturache fără entuziasm. Da, sper că n-a pățit nimic.

- Are nevoie de ajutorul tău.

- Ca de obicei. A reușit și el să ajungă într-un copac?

- A reușit să ajungă la Templul lui Bel-Shamharoth.

Vânturache se înecă cu vinul. Urechile încercară să-i intre în cap ca să se apere de teroarea acelor silabe. Mâncătorul de Suflete. Înainte să li se poată împotrivi, amintirile se întoarseră în forță. Odată, pe când era student la magie practică la Universitatea Nevăzută, pentru un pariu, se strecurase în cămăruța din corpul principal al bibliotecii – cămăruța cu pereții acoperiți de pentagrame protectoare, încăperea în care nimeni nu avea voie să rămână mai mult de patru minute și treizeci și două de secunde, o cifră la care se ajunsese după două sute de ani de experimente prudente...

Deschisese ușurel Cartea care stătea legată de un

piedestal de octiron în mijlocul podelei acoperite de rune, și asta nu ca să n-o fure cineva, ci ca să nu fugă, căci era vorba de Cartea Octavo, cea atât de încărcată de magie încât aproape că trăia. Un descântec se desprinsese atunci din paginile fremătânde și se fixase în adâncul minții lui. Și în afară de faptul că era unul din cele Opt Mari Descântece, nimeni n-avea să știe care anume până când nu va fi fost rostit. Nici măcar Vânturache. Îl simțea uneori strecurându-se nevăzut prin spatele Egoului său, așteptând să-i vină vremea...

Pe coperta Cărții Octavo se afla o reprezentare a lui Bel-Shamharoth. El nu era Răul, căci și Răul are vitalitatea lui. Era reversul monedei pe a cărei față stau Binele și Răul laolaltă.

– „Mâncătorul de Suflete. Numărul său adastă între șapte și nouă; este de două ori patru", cită Vânturache cu mintea blocată de frică. Oh, nu. Unde e Templul?

– Spre Miez, în adâncul pădurii, spuse driada. E foarte vechi.

– Dar cine să fie atât de prost să-l aduleze pe Bel-dumnealui? Pe diavol, *da*, înțeleg, dar ăsta e Mâncătorul de Suflete.

– Existau... anumite avantaje. Iar oamenii care au trăit prin părțile astea aveau niște idei ciudate.

– Ce s-a întâmplat cu ei?

– Așa cum am spus, *au trăit* prin părțile astea. Driada se ridică și întinse o mână. Vino, zise ea. Eu sunt Druellae. Vino să vedem care va fi destinul prietenului tău. Promite să fie interesant.

– Nu sunt sigur că..., începu Vânturache. Driada își aținti ochii verzi asupra lui.

– Crezi că ai de ales?

O scară mare cât o autostradă principală șerpuia prin copac, iar la fiecare nivel se zăreau șiruri vaste de încă-

peri. Lumina galbenă care venea de nicăieri era peste tot. Mai era și un sunet – Vânturache ciuli urechile ca să-l identifice – ca de tunet sau de cascadă îndepărtată.

– E copacul, spuse imediat driada.

– Ce face? întrebă Vânturache.

– Trăiește.

– Mă întrebam eu. Chiar suntem într-un copac? M-am micșorat eu? Că de afară părea suficient de subțire ca să-l poți cuprinde cu brațele.

– Așa și este.

– Hm, dar uite că sunt înăuntru.

– Ești.

– Hm, făcu Vânturache.

Druellae izbucni în râs.

– Te citesc, vrăjitor prefăcut ce ești! Nu sunt eu o driadă? Nu știi că ceea ce batjocorești cu numele de copac este echivalentul cvadridimensional al unui întreg univers multidimensional care... da, văd că nu știi. Trebuia să-mi dau seama că nu ești vrăjitor adevărat de când am văzut că nu ai toiag.

– L-am pierdut într-un incendiu, spuse Vânturache automat.

– Nici pălărie cu semne magice brodate pe ea.

– Mi-a explodat.

– Nici duh care să te slujească.

– A murit. Ascultă, mulțumesc că m-ai salvat, dar, dacă nu te superi, ar cam trebui să plec. Dacă ai putea să mă conduci...

Ceva din expresia ei îl făcu să se întoarcă în loc. În spatele lui apăruseră trei driade de gen masculin. La fel de goi ca și femeia și neînarmați. Fapt irelevant, de altfel. Nu păreau că ar fi avut nevoie de arme ca să-i țină piept lui Vânturache. Păreau că ar fi putut să-și croiască drum prin stâncă doar împingând nițel cu umărul și între timp să stâlcească în bătaie și un regi-

ment de troli. Cei trei uriași frumoși se uitau la el cu expresii de amenințare înlemnită. Pielea lor era de culoarea tecilor de castană, iar mușchii le jucau pe brațe ca niște saci cu pepeni.

Se răsuci la loc și îi zâmbi fără convingere Druellaei. Viața revenea la rutina ei binecunoscută.

– Nu am fost salvat, nu? Am fost capturat, așa-i?

– Desigur.

– Și nu ai de gând să-mi dai drumul? Fusese mai curând o afirmație.

Druellae scutură din cap.

– *Ai rănit copacul.* Dar ai noroc. Prietenul tău se va întâlni cu Bel-Shamharoth. *Tu* doar o să mori.

Din spate, două mâini îl apucară de umeri cam așa cum se încolăcește o rădăcină de copac bătrân în jurul unei pietre.

– Nu fără cuvenita ceremonie, bineînțeles, continuă driada. După ce Emisarul lui Opt va termina cu prietenul tău.

Vânturache nu găsi ceva mai bun de spus decât:

– Știi, nu credeam că există și driade-bărbați. Nici măcar în stejari.

Unul dintre uriași se strâmbă la el.

– Ce dobitoc! Cum credeai că apar ghindele? pufni Druellae.

Era un spațiu mare și gol, un fel de sală cu tavanul pierdut în ceața gălbuie. Scara fără sfârșit ducea chiar acolo. La celălalt capăt al sălii erau adunate câteva sute de driade, care se dădură în lături, respectuoase, în fața Druellaei, dar priviră drept prin Vânturache, care era purtat cu fermitate în urma ei.

Majoritatea erau de gen feminin, dar printre ele se aflau și câțiva bărbați uriași. Stăteau ca niște statui de zei printre micile și inteligentele femei. „Niște insecte", gândi Vânturache. „Copacul e ca un stup".

Dar erau oare, într-adevăr, driade? Din câte își amintea, nimfele pădurii dispăruseră cu secole în urmă. Fuseseră depășite de evoluția oamenilor, ca de altfel majoritatea Popoarelor Crepusculare. Doar elfii și trolii supraviețuiseră sosirii Omului pe Disc; elfii pentru că nu erau nici pe sfert atât de fraieri pe cât se credea, iar poporul trolilor pentru că se pricepea la fel de bine ca neamul omenesc să fie rău, disprețuitor și lacom. Driadele dispăruseră probabil odată cu gnomii și zânele.

Zgomotul de fond se auzea mai tare aici. Uneori, o lumină galbenă pulsa pe pereții translucizi până când se pierdea în ceața de deasupra. Era în aer o putere care o făcea să vibreze.

- Acum să-ți arătăm noi niște magie, vrăjitor incapabil, zise Druellae. Nu magie de-a ta, dresată, ci magie de la rădăcini, străveche. Magie sălbatică. Privește.

Vreo cincizeci de driade se adunară, își dădură mâinile și se depărtară formând o horă mare. Restul femeilor începură o incantație în surdină. Apoi, la un semn al Druellaei, hora începu să se învârtească în sensul Opus Rotirilor de Disc.

Pe măsură ce ritmul sporea, iar modulațiile complicate ale cântecului se auzeau tot mai tare, Vânturache se surprindea urmărind jocul cu o fascinație crescândă. Auzise la Universitate despre Magia Străveche, deși vrăjitorilor le era interzisă. Știa că atunci când hora avea să se rotească suficient de repede împotriva câmpului magic al Discului, care se învârtea încet, fricțiunea astrală astfel creată avea să nască o uriașă diferență de potențial, care urma să se descarce printr-o Forță Magică Elementară.

Hora abia se mai distingea acum, iar pereții Copacului răsunau de ecourile cântului...

Vânturache simți niște furnicături familiare în pielea capului, indicând acumularea unei mari cantități de

magie brută în zonă, așa că nu fu prea uimit când, după câteva secunde, un fulger de lumină octarină țâșni din tavanul invizibil direct în mijlocul horei.

Acolo dădu naștere imaginii unui deal înconjurat de copaci și bătut de furtună, având pe coamă un templu. Forma acestuia provoca neplăcere ochiului. Vânturache știa că, dacă era vorba de un templu al lui Bel-Shamharoth, trebuia să aibă opt laturi. (Opt era și Cifra lui Bel-Shamharoth, motiv pentru care nici un vrăjitor decent nu rostea acest număr de bună voie. Doar dacă nu voia să se trezească c-opt, cum erau avertizați, în glumă, ucenicii. Bel-Shamharoth era foarte atras de amatorii în ale magiei, care, fiind prin definiție niște căutători prin gunoaiele supranaturalului, erau pe jumătate prinși în capcana lui. Camera lui Vânturache la cămin avusese numărul 7a. Ceea ce nu-l mirase prea tare.)

Ploaia șiroia pe zidurile templului. Singurul semn de viață era calul priponit afară și care nu era calul lui Doiflori. În primul rând era prea mare. Era un cal de luptă, vânăt rotat, cu copitele cât niște tăvi și cu dârlogii de piele strălucind de ostentative ornamente aurii. La momentul respectiv, tocmai savura conținutul unui sac ce-i atârna de gât.

Avea un aer familiar. Vânturache încercă să-și aducă aminte unde-l mai văzuse.

Oricum, părea capabil să alerge destul de repede. Și s-o țină așa mult timp, odată ce prindea viteză. Vânturache nu trebuia decât să scape de gardieni, să-și croiască drum afară din Copac, să găsească templul și să fure calul de sub ceea ce Bel-Shamharoth folosea în chip de nas.

– Emisarul lui Opt are două porții la cină, se pare, zise Druellae uitându-se fix la Vânturache. Al cui e armăsarul acela, pseudovrăjitorule?

– N-am idee.

– Nu? Oricum, nu contează. Vom afla în curând.

Făcu un semn cu mâna. Imaginea se mută în interior, trecu pe sub o boltă octogonală și se grăbi de-a lungul unui coridor.

Acolo se zărea o umbră ce înainta tiptil, cu spatele lipit de zid. Vânturache văzu sclipirea aurului și bronzului.

Nu mai încăpea îndoială. Văzuse silueta aceea de multe ori. Pieptul lat, gâtul ca un trunchi de copac, capul surprinzător de mic ascuns sub o claie de păr negru, ca o roșie pe un sicriu... Silueta aceea furișată avea un nume, iar numele era Hrun Barbarul.

Hrun era unul dintre cei mai rezistenți eroi de la Marea Circulară: ucigaș de dragoni, jefuitor de temple, mercenar, om de bază în fiecare încăierare de stradă. Spre deosebire de mulți alți eroi cunoscuți de Vânturache, știa chiar și cuvinte mai lungi de două silabe, dacă nu-l grăbeai și îl mai ajutai cu câte o sugestie.

Undeva, la limita auzului, Vânturache percepu un sunet ca de tigve care se prăvălesc pe scara unui turn îndepărtat. Se uită la gardieni ca să vadă dacă auziseră și ei.

Aceștia își concentraseră însă toată atenția lor limitată asupra lui Hrun, care era, ce-i drept, construit pe același tipar ca și ei. Mâinile li se odihneau relaxat pe umerii vrăjitorului.

Vânturache se lăsă pe vine, făcu un salt înapoi ca un acrobat și se ridică din fugă. Auzi în urma lui strigătul Druellaei și își dublă viteza.

Ceva îl apucă de glugă, dar aceasta se rupse. O driadă mascul îl aștepta la capătul scării, cu brațele deschise și rânjind bățos la omulețul care se năpustea spre ea. Fără să încetinească, Vânturache se lăsă din nou în jos până când bărbia îi atinse genunchii și auzi cum îi șuieră pe la ureche un pumn cât un buștean.

În fața lui se afla un adevărat hățiș de locuitori ai copacilor. Se întoarse, se feri de încă o lovitură a gardianului perplex și o rupse la goană înapoi spre horă, trecând pe lângă driadele care veneau în urma lui și lăsându-le zăpăcite, ca pe niște popice culcate la podea.

Dar în față mai erau alți și alți gardeni. Își croiau drum prin mulțimea de femei și-și izbeau cu pumnii palmele bătucite, ca unii care abia așteaptă confruntarea.

– Stai pe loc, pseudovrăjitorule, spuse Druellae, înaintând. În spatele ei, hora continua să se învârtească, iar centrul ei aluneca de-a lungul unui culoar scăldat în lumină violacee.

– Vrei să mă lași cu chestia asta? mârâi el. Hai să ne lămurim, bine? Eu *chiar* sunt vrăjitor! Bătu din picior, iritat.

– Serios? făcu nimfa. Atunci hai să te auzim rostind o vrajă.

– Ăăă, începu Vânturache. Adevărul era că, de când descântecul misterios i se cuibărise în creier, nu mai fusese în stare să țină minte nici vrăji banale, cum era cea pentru omorât gândacii sau cea pentru scărpinat pe spate fără ajutorul mâinii. Magii de la Universitatea Nevăzută puseseră acest fenomen pe seama memorării involuntare, care, vezi bine, i-ar fi blocat celulele de absorbție a vrăjilor. În momentele sale mai sumbre, Vânturache găsea însă alte explicații pentru faptul că până și vrăjile de începători refuzau să i se fixeze în minte.

Le era frică, hotărâse el.

– Ăăă, repetă.

– Merge și una neînsemnată, zise Druellae, urmărindu-l cum își mișcă buzele, sfâșiat între furie și rușine. Făcu semn și câteva driade-masculi se apropiară.

Descântecul alese taman acel moment ca să se arunce în șaua momentan abandonată a conștiinței lui Vânturache. Îl simți cum stătea acolo, făcându-i în sâc.

- Știu un descântec, spuse el, exasperat.

- Serios? Spune-ni-l și nouă, te rugăm frumos, zise Druellae.

Vânturache nu era sigur că are curajul, deși Descântecul încerca deja să preia controlul asupra limbii lui. Încercă să-l înfrunte.

- Ai zis că-mi poți citi gândurile, spuse el. Citește-l pe acesta.

Nimfa înaintă, privindu-l batjocoritor în ochi.

Zâmbetul îi îngheță pe buze. Ridică mâinile defensiv. Din gâtlej îi ieși un sunet de spaimă.

Vânturache se uită în jur. Celelalte driade se dădeau și ele înapoi. Ce făcuse? Se părea că ceva cumplit.

Dar știa din experiență că nu va dura mult până când universul va ajunge la echilibrul inițial și va reîncepe să-i facă tot felul de neplăceri. Făcu câțiva pași înapoi, se strecură printre driadele care învârteau în continuare hora și se uită să vadă ce va face Druellae.

- Puneți mâna pe el! strigă ea. Duceți-l departe de Copac și omorâți-l!

Vânturache se întoarse și sări. Prin centrul cercului. Se făcu o lumină orbitoare. Se făcu brusc întuneric. Apăru o umbră violacee, amintind vag de Vânturache. Care dispăru apoi cu totul.

Hrun Barbarul se strecura fără zgomot pe coridoarele scăldate într-o lumină atât de violet încât părea aproape neagră. Nedumerirea de la început îl părăsise. Era în mod evident un templu magic, iar asta explica totul.

Explica de ce, în cursul după-amiezii, în vreme ce călărea prin această pădure a nopții, observase un cufăr pe marginea cărării. Avea capacul deschis ca o invitație, iar înăuntru mult aur. Dar când sărise de pe cal ca să se apropie de cufăr, acestuia îi crescuseră picioare și o luase la trap spre adâncul pădurii, oprindu-se ceva mai încolo.

Acum, după câteva ore de urmărire și joacă de-a v-ați ascunselea, îl pierduse prin aceste tuneluri luminate ca un infern. Desigur, gravurile neplăcute și eventualele schelete dezmembrate care îi ieșeau în cale nu-l speriau pe Hrun, pe de-o parte pentru că nu era peste măsură de inteligent, fiind totuși peste măsură de lipsit de imaginație, iar pe de alta pentru că gravurile bizare și tunelurile periculoase făceau parte din ziua lui de lucru obișnuită. Se aflase de nenumărate ori în situații similare, în căutare de aur, sau demoni, sau fecioare la ananghie, pe care să le scape de proprietari, de viață, respectiv de cel puțin una din cauzele ananghiei.

Priviți-l pe Hrun cum sare ca o mâță prin fața unei guri suspecte de tunel. Chiar și în lumina aceasta violacee, pielea sa sclipește a bronz. Poartă foarte mult aur, sub formă de brățări și lănțișoare, dar în rest este gol, cu excepția pieii de leopard de la brâu. O are din junglele Țării Ceminunelor, unde l-a ucis cu dinții pe posesorul ei.

În mâna dreaptă poartă sabia magică numită Kring, croită dintr-un fulger, înzestrată cu suflet și care nu suportă nici o teacă. Hrun a furat-o cu doar trei zile în urmă din palatul inexpugnabil al Arhimandritului din B'Ituni și deja începe să regrete. Sabia îl cam calcă pe nervi.

– Dacă-ți spun că a luat-o pe ultimul coridor din dreapta, șuieră Kring cu o voce care semăna cu râcâitul unei lame de metal pe piatră.

– Liniște!

– Dar n-am spus decât...

– Taci odată!

În vremea aceasta Doiflori....

Se rătăcise. Își dădea și el seama de atâta lucru. Fie clădirea era mult mai mare decât păruse inițial, fie ajunsese la un nivel subteran, dar fără să fi coborât vreo treaptă, fie – după cum începea să suspecteze –

dimensiunile interioare ale clădirii sfidau o regulă elementară a arhitecturii, fiind mai mari decât cele exterioare. Și ce era cu toate luminile acelea ciudate? Cristale cu opt laturi erau plasate pe tavan la intervale regulate, răspândind o lucire neplăcută, care mai mult reliefa decât risipea întunericul.

Iar cel care făcuse gravurile de pe pereți, gândi Doiflori cu mărinimie, băuse probabil prea mult. Timp de ani de zile.

Pe de altă parte, era o clădire fascinantă. Constructorii fuseseră obsedați de cifra opt. Podeaua era un mozaic neîntrerupt de dale cu opt laturi, coridoarele erau boltite în opt unghiuri, dacă socoteai și pereții, iar în locurile unde căzuse tencuiala, Doiflori observase că și pietrele din zid aveau câte opt fețe.

– Nu-mi place deloc, zise drăcușorul-pictor din cutia agățată la gâtul lui Doiflori.

– De ce? se interesă Doiflori.

– E ciudat.

– Bine, dar tu ești un demon, nu poți să hotărăști tu ce e ciudat. Vreau să zic, ce mai poate părea ciudat unui demon?

– Ei, știi tu, spuse drăcușorul prudent, legănându-se de pe o gheară pe alta. Unele lucruri. Tot soiul de chestii.

Doiflori îl privi cu asprime.

– Ce lucruri?

Drăcușorul tuși nervos (demonii nu respiră, dar orice ființă inteligentă, fie că respiră sau nu, tușește nervos într-un moment sau altul al vieții. Iar în ceea ce-l privește pe acest demon, un astfel de moment tocmai se ivise).

– Ei, lucruri, zise el disperat. Lucruri rele. Lucruri despre care nu se vorbește, asta tot încerc să-ți sugerez, stăpâne.

Doiflori dădu din cap necăjit.

– Aș fi vrut să fie și Vânturache aici. El ar ști ce să facă, zise el.

– *Ăla*? pufni dracul. Nu prea văd eu un vrăjitor venind aici. Nu au voie să aibă de a face cu cifra opt. Își acoperi gura cu palma, cu un aer vinovat.

Doiflori se uită la tavan.

– Ce-a fost asta? Ai auzit?

– Eu? Ce s-aud? Nu aud nimic, insistă prichindelul. Se retrase în cutia lui și trânti ușa. Doiflori bătu în ea. Ușița se crăpă un pic.

– Suna ca o piatră în mișcare, explică el. Ușa se închise la loc.

Doiflori ridică din umeri. „Probabil că locul ăsta se dărâmă cu încetul", zise în sinea lui. Se ridică.

– Hei! strigă el. E cineva? Aveți musafiri!

FIRI, Firi, firi, răspunseră tunelurile întunecate.

– N-am venit cu gând rău, încercă el.

HĂU, Hău, hău.

– V-am auzit jucând zaruri! Chiar nu-i nimenea?

NEA, Nea, nea.

– Ascultați, vreau doar...

Doiflori se opri. Din cauza unui punct luminos care apăruse la doi pași în fața ochilor săi. Creștea cu repeziciune, iar după câteva secunde căpătă o formă umană. În acest stadiu, începu să scoată și un sunet sau, mai bine zis, Doiflori reuși să perceapă sunetul pe care-l scosese de la bun început. Era ca o așchie de țipăt surprins într-o clipită mai lungă.

Silueta luminată în ape avea acum mărimea unei păpuși și atârna în aer, mișcându-se contorsionat. Doiflori se întrebă de unde-i venise expresia „așchie de țipăt"... și își dori să nu-i fi venit.

Începea să semene cu Vânturache. Gura vrăjitorului era deschisă, iar chipul luminat puternic de lumina a... ce anume? A unor sori ciudați, se trezi gândind Doiflori. Sori pe care oamenii nu-i văd de obicei. Îl luă cu fiori.

Vrăjitorul ajunsese acum cât jumătate de stat de om.

Apoi începu să crească foarte rapid, timpul se condensă, se simți un suflu de aer și sunetele explodară. Vânturache se prăbuși, urlând, din neant. Căzu grămadă la podea, sufocându-se, și se rostogoli pe jos, cu capul ascuns între brațe și cu trupul ghemuit. După ce norul de praf stârnit se mai așeză, Doiflori întinse mâna și-l bătu cu gingășie pe umăr. Ghemul se strânse și mai tare.

- Eu sunt, spuse binevoitor Doiflori. Vrăjitorul se descolăci un pic.

- Ce?

- Eu.

Dintr-o mișcare, Vânturache se îndreptă și sări în picioare în fața omulețului, pe care-l apucă disperat de umeri. Avea ochii mari și ieșiți din orbite.

- Să nu o rostești! șuieră el. N-o rosti și poate mai ieșim de aici!

- Să ieșim? Dar tu cum de-ai intrat? Nu știi că...

- Nu o rosti!

Doiflori se îndepărtă de nebunul din fața lui.

- Nu o rosti!

- Să nu rostesc ce?

- Cifra.

- Cifra? întrebă Doiflori. Ascultă, Vânturache...

- Da, cifra. Dintre șapte și nouă. Patru plus patru.

- Care, o...

Palma lui Vânturache se lipi pe gura lui Doiflori.

- Dacă spui cuvântul ăsta suntem pierduți! Nu te gândi la el, da? Ai încredere în mine!

- Nu înțeleg, se plânse Doiflori.

Vânturache se relaxă puțin. Doar cât să facă o coardă întinsă de vioară să pară, prin comparație, un fel de peltea.

- Hai, zise. Să încercăm să scăpăm de aici. Și o să încerc să-ți explic.

După prima Eră Magică, depozitarea cărților de vrăji uzate devenise o problemă pe Disc. Un descântec rămâne tot descântec, chiar dacă e întemnițat temporar în tuș și pergament. Are puteri latente. Câtă vreme proprietarul cărții e în viață, acestea nu ridică probleme, dar la moartea sa cartea de vrăji devine o sursă de putere necontrolată și greu de dezamorsat.

Mai pe scurt, din cărțile de farmece se scurge magie. Fuseseră încercate mai multe soluții. Țările de lângă Margine le îngreunau pur și simplu cu pentalfa de plumb și le aruncau în spațiu. La Miez însă, opțiunile erau mai puțin satisfăcătoare. Una era să se închidă cărțile problemă în canistre de octiron polarizat negativ care să fie depuse pe fundul mării (îngroparea lor în adâncul peșterilor fusese interzisă după ce unele regiuni reclamaseră apariția copacilor umblători și a pisicilor cu cinci capete), dar până la urmă magia tot își croia drum afară, iar pescarii ajungeau să scoată în plase bancuri de pești invizibili și stridii vizionare.

O soluție temporară fusese ca în diferite centre magice să se construiască buncăre de octiron denaturat, care e imun la cele mai multe forme de magie. Aici fuseseră depuse Cărțile cele mai incomode, până când puterea lor avea să se atenueze.

Așa ajunsese să fie găzduit de Universitatea Nevăzută acel Octavo, cel mai mare dintre grimoare, cândva proprietatea Creatorului însuși. Era Cartea pe care Vânturache o deschisese în urma unui pariu. Apucase să se uite în ea o singură secundă înainte să se declanșeze diversele vrăji de alarmă, dar fusese suficient ca un descântec să sară dintre pagini și să se așeze în memoria lui ca un broscoi pe o frunză de nufăr.

– Și pe urmă? întrebă Doiflori.

– Păi, m-au târât afară și m-au caftit, bineînțeles.

- Și nimeni nu știe ce conține descântecul?

Vânturache clătină din cap.

- A dispărut din carte, spuse. Nimeni nu va ști până când n-o să-l rostesc eu. Sau până n-o să mor. Atunci o să se rostească singur. Din câte știu, e posibil să oprească lumea în loc, sau să omoare Timpul, sau orice.

Doiflori îl bătu pe umăr.

- N-are rost să te mai necăjești, îl încurajă el. Hai să mai căutăm ieșirea.

Vânturache îi făcu semn că nu. Groaza i se risipise. Probabil că trecuse de partea cealaltă a barierei terorii, unde mintea îi funcționa cu o răceală ucigătoare. Oricum, încetase să mai bâiguie.

- N-avem nici o șansă, spuse. Am mers toată noaptea. Locul ăsta e ca o pânză de păianjen, ascultă-mă ce-ți spun. Oriîncotro ne-am îndrepta, tot în centru ajungem.

- Foarte frumos din partea ta să vii după mine, zise Doiflori. Cum ai reușit, până la urmă? A fost absolut impresionant.

- Păi, începu vrăjitorul, jenat. M-am gândit că nu era să-l părăsesc într-un loc ca ăsta pe bătrânul Doiflori și...

- Ce-avem de făcut acum e să-l găsim pe acest Bel-Shamharoth și să-i explicăm cum stau lucrurile, poate ne dă drumul să plecăm.

Vânturache își trecu degetul peste ureche.

- Sunt tot felul de ecouri năstrușnice pe aici, zise. Mi s-a părut că ai folosit cuvintele „să găsim" și „să explicăm".

- Exact.

Vânturache se uită furios la el prin infernala lumină purpurie.

- *Să-l găsim* pe Bel-Shamharoth? repetă el.

- Da. Nu trebuie să ne implicăm.

- Să-l găsim pe Torționarul Sufletelor fără să ne implicăm? Îl salutăm din cap, presupun, și-l întrebăm unde e ieșirea, nu? Să-i servim *explicații* Emisarului lui

Opppp-uuuh. În ultimul moment, Vânturache înghiți finalul cuvântului și încheie: Ești *nebun*. Hei! *Vino înapoi!*

Se repezi pe coridor, pe urmele lui Doiflori, dar se opri după câteva clipe, gemând.

Lumina violetă devenise foarte intensă, aruncând de jur împrejur culori noi și neplăcute. Nu era un coridor, ci o sală spațioasă, cu un anumit număr de pereți pe care Vânturache nu dorea să-l știe și cu op... cu 7a tuneluri dispuse în formă de raze.

Puțin mai departe, Vânturache zări un altar scund, cu același număr de laturi ca și patru ori doi. Acesta nu ocupa însă centrul încăperii. Acolo se afla o dală uriașă de piatră, având de două ori mai multe laturi decât pătratul. Avea un aspect masiv. În lumina aceea bizară, părea ușor înclinată, cu una din margini ridicându-se maiestuos deasupra dalelor dimprejur. Pe ea ședea Doiflori.

– Hei, Vânturache, ia uite ce-a venit!

Bagajul apăru legănându-se dintr-unul din tunelurile care ieșeau din încăpere.

– Grozav, zise Vânturache. Bun. Atunci poate să ne scoată de aici. Chiar acum.

Doiflori cotrobăia deja prin ladă.

– Da, zise el. Numai să fac niște picturi. Stai o clipă să fixez lampa...

– Am zis *acum*... Vânturache se opri. Hrun Barbarul se afla în gura tunelului din fața lui, cu o sabie mare și neagră strânsă în pumnul cât o halcă de slană.

– Tu? făcu Hrun, nesigur.

– Aha. Da, zise Vânturache. Hrun, nu-i așa? Nu te-am văzut de mult. Ce te-aduce pe aici?

Hrun făcu un semn către Bagaj.

– Chestia asta, răspunse. Atâta conversație părea să-l epuizeze. Apoi adăugă, pe un ton care combina o afirmație, o pretenție, o amenințare și un ultimatum: A mea.

- E a lui Doiflori, aici de față, explică Vânturache. Și-ți vând un pont: nu o atinge.

Își dădu seama că exact asta nu trebuia să spună, dar Hrun îl dăduse deja pe Doiflori la o parte și întinsese mâna după Bagaj...

... care făcu picioare, se dădu înapoi și ridică amenințător capacul. În lumina înșelătoare, lui Vânturache i se păru că zărește șiruri de dinți enormi, albi ca lemnul de fag uscat.

- Hrun, zise el repede, trebuie să-ți spun ceva. Hrun se întoarse nedumerit.

- Ce?

- E ceva cu cifre. Fii atent. Știi că dacă aduni șapte cu unu, sau trei cu cinci, sau dacă scazi doi din zece obții un număr. Câtă vreme te afli aici, să nu rostești numărul ăla și poate avem noroc să scăpăm cu viață. Sau numai morți.

- Cine e? vru să știe Doiflori. Din adâncurile Bagajului extrăsese o cușcă plină cu șopârle rozalii prost-dispuse.

- Hrun, spuse Hrun cu mândrie. Apoi se uită la Vânturache. Ce? îl întrebă.

- Să nu-l rostești, bine? zise Vânturache.

Privi sabia din mâna lui Hrun. Era neagră, acel negru care e mai curând un cimitir al culorilor decât o culoare în sine, și văzu că pe lamă are o inscripție runică plină de înfloriturii. Și mai vizibilă era aura octarină care o înconjura. Și sabia îl observase, probabil, căci vorbi deodată, cu o voce care semăna cu hârșâitul unei gheare pe sticlă.

- Ciudat, rosti ea. De ce nu poate să zică opt?

OPT, Opt, opt, repetă ecoul. De undeva din adâncul pământului se auzi un huruit slab de tot, iar ecourile, deși își pierdură din forță, continuară să răsune. Ricoșau din perete în perete, intersectându-se iar și iar. Lumina violacee pâlpâia în ritm cu sunetul.

– De ce ai făcut asta!? zbieră Vânturache. Am zis să nu spui opt!

Se opri uimit de sine însuși. Dar cuvântul fusese de-acum rostit și se alătură tovarășelor sale în susurul general.

Vânturache se întoarse ca s-o ia la goană, dar aerul devenise subit mai gros ca melasa. În jur se acumula magie într-o cantitate mai mare decât văzuse vreodată. Când se mișca, cu greu și dureros, trupul său lăsa urme de scântei aurii, care indicau traiectoria lui prin spațiu.

În spate se auzi un zgomot. Uriașa dală octogonală se ridică în aer, atârnă o clipă pe o muchie și se prăbuși la podea.

Ceva negru și subțire se târî afară din puțul căscat sub piatră și se încolăci în jurul gleznei vrăjitorului. Acesta țipă, în timp ce se prăbușea pe dalele care vibrau. Tentaculul începu să-l târască pe jos.

Apoi în fața lui răsări Doiflori, care-i întinse mâinile. Se apucă disperat de brațele omulețului și stătură așa, față în față. Însă Vânturache continua să alunece.

– Pe tine ce te ține? gâfâi el.

– N-nimic, răspunse Doiflori. Ce se întâmplă?

– Ceva mă trage înspre puțul ăla, ce să se întâmple!

– Vai, Vânturache, îmi pare rău.

– *Ție* îți pare rău?

Se auzi un zgomot ca de ferăstrău, iar menghinele din jurul picioarelor lui Vânturache dispărură brusc. Întoarse capul și îl văzu pe Hrun aplecat deasupra puțului, atât de ocupat să hăcuiască tentaculele cele negre încât spada abia i se mai zărea.

Doiflori îl ajută pe vrăjitor să se ridice și cei doi se adăpostiră lângă altarul de piatră, urmărindu-l pe maniacul care se bătea cu mulțimea de brațe.

– N-o să meargă, zise Vânturache. Emisarul poate să aibă câte tentacule vrea. *Ce faci?*

Doiflori muncea febril ca să atașeze colivia cu șopârle la cutia cu picturi pe care o instalase pe un trepied.

- Vreau neapărat o pictură cu chestia asta, murmura el. E uimitor! Mă auzi, demonule?

Drăcușorul-pictor deschise ușița, aruncă o privire la scena care avea loc și dispăru la loc în cutie. Vânturache sări în sus când ceva îi atinse piciorul și călcă cu forță pe tentaculul care căuta să-l apuce.

- Hai, zise el. E timpul să ieșim din obiectiv. Îl apucă pe Doiflori de braț, dar turistul opuse rezistență.

- Să fugim și să-l lăsăm pe Hrun cu chestia aia? întrebă. Pe chipul lui Vânturache nu se citi nici o remușcare.

- De ce nu? răspunse. E meseria lui.

- Dar o să-l omoare!

- Poate fi și mai rău, spuse Vânturache.

- Cum așa?

- Ne-ar putea omorî pe *noi*, explică el logic. Hai!

Doiflori zări deodată ceva.

- Hei! Ăla e Bagajul meu!

Înainte ca Vânturache să-l poată opri, Doiflori ocoli puțul și ajunse la cufărul care era târât încet pe podea, în timp ce capacul clănțănea neputincios la tentaculul ce se încolăcise în jurul lui. Omulețul începu să care șuturi furioase în brațul șerpuitor.

Un altul se ridică însă din viermuiala ce-l înconjura pe Hrun și îl apucă de brâu. Hrun însuși era greu de distins dintre atâtea tentacule încolăcite. Și chiar în timp ce Vânturache urmărea îngrozit scena, sabia magică fu smulsă din mâna eroului și izbită de un perete.

- Descântecul!!! strigă Doiflori.

Vânturache rămase nemișcat. Se uita la Lucrul care tocmai se ridica din puț. Era un ochi uriaș care îl privea fix. Scânci când un tentacul i se strânse în jurul taliei.

Cuvintele descântecului i se iviră în gâtlej, nechemate.

Deschise gura ca prin vis și prima silabă păgână i se contură pe buze.

Un alt tentacul țâșni ca un bici și îl apucă de gât, sufocându-l. Vânturache fu tras de-a lungul podelei, în timp ce se zbătea și încerca să respire.

Un braț lovi, în mișcarea sa convulsivă, cutia cu picturi a lui Doiflori, cocoțată pe trepied. O apucă așa cum unul din strămoșii săi ar fi apucat o piatră pentru a înfrunta un tigru pornit la vânătoare. De-ar fi avut destul spațiu de mișcare ca să i-o înfigă în Ochi...

... Ochiul ocupa tot universul din fața lui. Vânturache simți că voința îl părăsește ca apa care se scurge dintr-o sită.

În fața lui, șopârlele adormite se mișcau în cușca de pe cutia cu imagini. Irațional, așa cum omul ce urmează să fie decapitat înregistrează fiecare zgârietură de pe butucul călăului, Vânturache observă cum cozile lor disproporționat de mari deveniseră alb-albăstrii și pulsau rapid.

Văzându-se supt înspre Ochi, vrăjitorul mut de spaimă puse cutia în fața lui, ca pe un scut, și îl auzi pe drăcușorul pictor rostind:

– Cred că sunt încărcate acum. Nu mai pot să le țin. Toată lumea să zâmbească, vă rog!

Urmă un...

... fulger de lumină atât de albă și puternică...

... încât nici nu părea lumină.

Bel-Shamharoth urlă cu o voce care începea în registrul ultrasonic și se încheia undeva în măruntaiele lui Vânturache. Tentaculele înțepeniră deodată, aruncându-și prăzile prin diverse colțuri ale sălii, și se repeziră să acopere protector Ochiul maltratat. Întreaga arătare se prăbuși în puț, iar după o clipă, două duzini de tentacule se iviră, apucară dala de piatră ce servea drept capac și o traseră deasupra, strivind sub marginile ei câteva din brațele întârziate.

Hrun aterizâ rostogolindu-se, se izbi de un zid și sări

în picioare. Își găsi sabia și începu să măcelărească metodic tentaculele moarte. Vânturache zăcea la pământ, străduindu-se să n-o ia razna. Un sunet lemnos îl făcu să întoarcă privirea.

Bagajul aterizase pe capacul curbat și se legăna furios, cu picioruşele în aer.

Temător, Vânturache se uită după Doiflori. Omulețul zăcea grămadă lângă un zid, dar cel puțin gemea.

Vânturache se târî cu mare efort spre el, șoptind:

- Ce naiba a fost asta?

- De ce au fost așa de luminoase? îngăimă Doiflori. Of, capul meu...

- Prea luminoase? zise Vânturache. Se uită la cușca de pe cutia cu picturi. Șopârlele, acum vizibil mai subțiri, îl urmăreau cu interes.

- Salamandrele, se tângui Doiflori. Pictura va fi supraexpusă, știu eu...

- Sunt salamandre? se minună Vânturache.

- Normal. Intră în dotarea standard.

Vânturache merse clătinându-se până la cutie și o ridică. Mai văzuse el salamandre, desigur, dar mult mai mici. Și conservate în borcane, la muzeul de curiobiologie al Universității Nevăzute, căci la Marea Circulară salamandrele erau o specie dispărută.

Încercă să-și amintească puținul pe care îl știa despre ele. Erau creaturi magice. Nu aveau gură, pentru că trăiau de pe urma substanțelor hrănitoare din undele de octarin ale luminii solare, pe care o absorbeau prin piele. Desigur, odată cu octarinul absorbeau și restul luminii, dar aceasta era depusă într-un fel de sac, de unde era eliminată pe calea obișnuită. Un deșert populat cu salamandre de disc arăta noaptea ca un adevărat far.

Vânturache le lăsă jos și clătină din cap încruntat. La câtă lumină octarină se afla în locul acela, nu era de

mirare că șopârlele se îmbuibaseră, iar natura își urmase cursul firesc.

Cutia cu imagini trecu furiș pe lângă el, pe trepiedul ei. Vânturache încercă să îi ardă un șut, dar rată. Începea să-i displacă lemnul de păr înțelept.

Ceva îl pișcă de obraz. Se feri cu mâna, iritat. Auzi un sunet de piatră sfărâmată și ridică ochii, iar o voce ca un cuțit zimțat care tăia mătase rosti:

– E total lipsit de demnitate.

– Gura, zise Hrun. Folosea sabia Kring ca să ridice capacul altarului. Se uită la Vânturache și zâmbi. Sau mai bine zis, lui Vânturache îi plăcu să-și închipuie că acea strâmbătură maniacală era un zâmbet.

– Magie în toată legea, comentă barbarul, apăsând din răsputeri pe lama sabiei nemulțumite cu mâna lui cât lopata. Acum împărțim comoara, da?

Vânturache mormăi când ceva mic și dur îl lovi la ureche. Se simți o boare de vânt foarte ușoară.

– De unde știi că o să găsești o comoară acolo? întrebă.

Hrun se opinti și reuși să-și vâre degetele sub piatră.

– Sub mărul pădureț găsești mere pădurețe, sub altare găsești comori. Logic.

Scrâșni din dinți. Pietroiul se urni și ateriză cu zgomot pe jos.

De data aceasta, ceva îl lovi cu putere pe Vânturache în mână. Cu o mișcare rapidă, prinse din zbor obiectul și îl examină. Era o bucată de piatră cu cinci plus trei fețe. Privi în sus. Oare tavanul trebuia să fie așa de lăsat? Hrun începu să descarce niște obiecte de piele putredă din altarul profanat, fluierând o melodie.

Aerul scăpără, se aprinse, vibră. Vânturi imateriale îl apucară pe vrăjitor de robă, făcând-o să zburătăcească în vârtejuri de scântei verzi-albastre. În jurul capului lui Vânturache, spirite pe jumătate formate urlau și strigau înnebunite în timp ce erau purtate de vânt.

încercă să ridice o mână. Fu înconjurată imediat de o aură octarină strălucitoare, pe lângă care se năpustea vuind furtuna magică. Vântul mugea prin sală fără a stârni nici un fir de praf, deși Vânturache simțea că are puterea de a-i întoarce pleoapele pe dos. În tuneluri, bocetul lui se izbea nebunește de fiecare piatră, multiplicându-se.

Doiflori se ridică pe două picioare, dar rămase îndoit de mijloc, ca să înfrunte furtuna astrală.

- Ce naiba mai e și *asta*? strigă el.

Vânturache se răsuci. Vijelia îl lovi în plin, aproape răsturnându-l. Vârtejuri fantomatice care se răsuceau în mijlocul șuierului de aer îl apucară de picioare.

Hrun întinse brațul și îl prinse. După o secundă, și el, și Doiflori gâfâiau pe podea, la adăpostul altarului golit. Lângă ei, sabia vorbitoare Kring lumina cu aura ei, căreia furtuna îi însutise puterile.

- Țin-te bine! țipă Vânturache

- Vântul! strigă Doiflori. De unde vine? *Încotro* bate? Privi la figura împietrită de spaimă a lui Vânturache și se apucă și mai zdravăn de pietre.

- Suntem pierduți, murmură Vânturache în timp ce acoperișul trosnea și tremura. Știi de unde vin umbrele? *Într-acolo* bate și vântul.

Ceea ce se întâmpla de fapt, și vrăjitorul știa, era că în vreme ce spiritul înfrânt al lui Bel-Shamharoth se scufunda în planurile htoniene cele mai adânci, spiritul lui rămas în piatră era aspirat spre regiuni despre care cei mai mari preoți ai discului spun că se află sub pământ, dar și Altundeva. În consecință, Templul era lăsat în voia Timpului, care de mii de ani refuza în mod rușinos să se apropie de un asemenea loc. Toată greutatea acumulată a acelor secunde nemanifestate era acum eliberată și apăsa asupra pietrelor. Hrun privi la crăpăturile care se tot lărgeau și oftă.

Apoi vârî două degete în gură și scoase un fluierat. În mod neașteptat, sunetul real acoperi pseudosunetul uraganului astral care se forma în centrul dalei octogonale. Fu urmat de un ecou sec, ca niște oscioare care se lovesc între ele, își imagină vrăjitorul. Apoi un alt sunet, de data aceasta lipsit de mister. Sunet de potcoave.

Bidiviul lui Hrun veni în galop ușor pe sub o boltă care stătea să cadă și se opri lângă stăpânul său, cu coama fluturând în bătaia furtunii. Barbarul se ridică, aruncă săculeții conținând comoara într-un sac atârnat la oblânc, apoi se săltă pe spinarea animalului. Se întinse, îl apucă pe Doiflori de ceafă și îl trase de-a curmezișul șeii. Când calul se întoarse în loc, Vânturache făcu un salt disperat și ateriză în spatele lui Hrun, care nu avu nimic de obiectat.

Armăsarul o porni hotărât prin tuneluri, sărind peste crevasele care i se deschideau în cale și evitând cu îndemânare bolovanii care se prăbușeau cu zgomot de tunet din acoperiș. Vânturache, care se ținea cu îndârjire, aruncă o privire în urmă.

Nu era de mirare că animalul se mișca atât de repede. Chiar în spatele lui, gonind prin lumina violacee pâlpâitoare, veneau o ladă amenințătoare și o cutie de imagini care se bălăbănea, la limita echilibrului, pe cele trei picioroange ale sale. Capacitatea lemnului de păr înțelept de a-și urma stăpânul oriunde era atât de mare că bunurile care îi însoțeau de obicei pe împărați în mormânt erau făcute din acest material...

Ajunseră sub cerul liber doar cu o clipă înainte ca bolta octogonală să cedeze în sfârșit, prăbușindu-se pe dalele de piatră.

Răsărea soarele. În spatele lor templul se surpă ridicând o coloană de praf, dar ei nu se uitară înapoi. Păcat, pentru că Doiflori ar fi putut obține picturi ieșite din comun, chiar și după standardele Discului.

În ruinele fumegânde se zări o mișcare. Părea că un covor verde crește cu repeziciune peste ele. Apoi un lăstar de stejar țâșni în sus ca o rachetă, explodă într-un desiș de ramuri și, înainte chiar ca frunzele de pe cele mai înalte crengi să se oprească din crescut, domina o venerabilă pădure. Un fag răsări ca o ciupercă, ajunse la maturitate, putrezi și se prăbuși într-un nor de rumeguș printre lăstarii săi. Templul era deja pe jumătate îngropat sub pietre acoperite de mușchi.

Dar Timpul, care la început sărise ca turbat la beregată, se apuca acum să-și facă treaba pe îndelete. Interfața clocotitoare creată între magia în descompunere și entropia ascendentă se revărsă peste deal, depășind calul în galop. Călăreții lui, ființe temporale, nu observară însă nimic. În schimb, asupra pădurii fermecate din jur se abătu biciul secolelor.

– Impresionant, nu-i așa? observă o voce cu bizare inflexiuni metalice de la înălțimea genunchiului lui Vânturache.

Calul înainta prin ceața de frunze în cădere și praf de lemn putred. Vânturache se uită la sabia Kring. În mâner avea încrustate două rubine. Avu impresia că acestea îl privesc.

Ieșiți la liziera dinspre Margine, urmăriră bătălia dintre copaci și Timp, care nu se putea încheia decât într-un fel. Privelișteа era un fel de cabaret care însoțea principala activitate a acelui popas, respectiv consumarea unei mari părți dintr-un urs care intrase imprudent în raza săgeții lui Hrun. Vânturache îl urmărea pe barbar pe deasupra hălcii grase de carne pe care o ținea în mână. Își dădu seama că Hrun cel preocupat de meseria sa era cu totul diferit de Hrun cel îmbibat de băutură și pus pe harță care venea din când în când la Ankh-Morpork. Era prudent ca o pisică, suplu ca o panteră și foarte în largul lui.

Și i-am supraviețuit lui Bel-Shamharoth, își reaminti Vânturache. Fantastic.

Doiflori îl ajuta pe erou să facă ordine în comoara furată din templu. Era formată în special din argint bătut cu niște pietre purpurii, neplăcute. În grămadă figurau și o mulțime de reprezentări ale unor păianjeni, caracatițe și octarsieri de pădure.

Vânturache încercă să nu mai dea atenție vocii scârțâitoare din spatele lui. Zadarnic.

– ... apoi am ajuns în stăpânirea Pașei din Re'durat și am jucat un rol esențial în bătălia de la Marele Nef, unde am și căpătat știrbitura pe care ai observat-o, poate, mai jos de jumătatea tăișului, povestea Kring din culcușul ei temporar de iarbă. Un necredincios purta la gât un zgărdan de octiron, total nesportiv. Desigur, pe vremea aceea eram mult mai ascuțită, iar stăpânul mă folosea pentru a tăia năframe de mătase în zbor și ... te plictisesc cumva?

– Ce? A, nu, nu, deloc. E foarte interesant, spuse Vânturache cu ochii pe Hrun. Oare câtă încredere putea avea în el? Pentru că, iată, se aflau în sălbăticie, pe unde mișunau trolii...

– Mi-am dat seama că ești o persoană cultivată, continuă Kring. Arareori am ocazia să întâlnesc oameni cu adevărat interesanți, care să și rămână mai mult în preajma mea. Ce mi-ar plăcea mie cu adevărat ar fi un șemineu frumos, deasupra căruia să atârn, într-un loc plăcut și liniștit. Odată am stat vreo două sute de ani pe fundul unui lac.

– Trebuie să fi fost distractiv, zise Vânturache, absent.

– Nu tocmai, protestă Kring.

– Nu, bănuiesc că nu.

– Mi-ar plăcea să fiu o lamă de plug. Nu știu exact ce înseamnă, dar pare o viață trăită cu un scop.

Doiflori dădu fuga spre vrăjitor.

- Mi-a venit o idee grozavă, se precipită el. De ce să...

- Da, da... de ce să nu-l rugăm pe Hrun să ne însoțească până la Quirm?

Doiflori rămase mască.

- De unde ai știut?

- M-am gândit că o să te gândești la asta, explică Vânturache.

Hrun încetă să-și mai îndese argintăria în sacii de la oblânc și le zâmbi încurajator. Apoi, ochii îi alunecară înspre Bagaj.

- Dacă ar fi cu noi, cine ar mai îndrăzni să ne atace? zise Doiflori.

Vânturache se scărpină în bărbie.

- Hrun? sugeră el.

- Bine, dar i-am salvat viața la Templu!

- Dacă prin *atacat* vrei să spui *omorât*, nu cred că ar face una ca asta. Nu e genul ăla de om. S-ar mulțumi să ne jefuiască, să ne lege și să ne lase pradă lupilor, presupun.

- Ei, și tu!

- Ascultă, aici vorbim despre viața reală! îl repezi Vânturache. Uită-te la tine, umbli cu o ladă plină cu aur. Nu crezi că orice om întreg la minte ar folosi ocazia ca să ciupească ceva? Eu unul așa aș face, își spuse în sinea lui, dacă n-aș fi văzut ce face Bagajul cu degetele indiscrete.

În momentul acela, soluția i se ivi limpede. Se uită de la Hrun la cutia cu imagini. Drăcușorul-pictor își spăla rufele într-o minialbie, iar salamandrele moțăiau în cușca lor.

- Hei, am o idee, zise. Ce vor eroii cu adevărat?

- Aur? sugeră Doiflori.

- Nu, vreau să zic ce vor cel mai tare. Doiflori se încruntă.

- Nu prea înțeleg.

Vânturache luă cutia cu picturi și spuse:
– Hrun, vino puțin încoace.

Zilele se scurgeau fără incidente. E adevărat, niște troli care păzeau un pod încercaseră o dată să-i prindă în ambuscadă și o bandă de tâlhari aproape că-i luase prin surprindere într-o noapte (dar hotărâse în mod neînțelept să cerceteze Bagajul înainte de a-i măcelări pe proprietari). Hrun ceru – și primi – plată dublă pentru ambele ocazii.

– Dacă ni se întâmplă ceva, n-o să mai aibă cine să opereze cutia magică. Și adio picturi cu Hrun, înțelegi?

Hrun dădu din cap că da, cu ochii fixați pe ultima imagine. Îl înfățișa pe Hrun într-o poză eroică, cu un picior pe o grămadă de troli doborâți.

– Eu cu tine și cu micuțul prieten Doi Flori ne înțelegem foarte bine, zise el. Și mâine poate scoatem un profil mai bun, bine?

Înveli grijuliu pictura în piele de trol și o depozită în sacul de la șa, alături de celelalte.

– Pare să funcționeze, spuse Doiflori admirativ când Hrun o luă înainte, să verifice drumul.

– Normal, zise Vânturache. Eroilor le place cel mai tare propria lor persoană.

– Și ai ajuns să mânuiești destul de bine cutia cu imagini, știi?

– Mda.

– Așa că poate vrei să ții asta ca amintire. Doiflori îi întinse o pictură.

– Ce-i asta? întrebă Vânturache.

– A, e imaginea pe care ai luat-o din templu.

Vânturache o privi oripilat. Văzu, înconjurat de câteva umbre care aduceau a tentacule, un deget uriaș, cu amprente, cu bătături și prost focalizat.

– Povestea vieții mele! exclamă el abătut.

- Ai câștigat, spuse Destinul împingând grămada sa de suflete spre partea opusă a tablei de joc. Zeii se relaxară. Vom mai juca și altădată, adăugă el. Doamna zâmbi către cei doi ochi care semănau cu două găuri în univers.

Și nu mai rămaseră decât pădurile în putrefacție și un nor de praf la orizont, care fu curând risipit de vânt. Și, pe o piatră de hotar măcinată de timp și acoperită de mușchi, o siluetă neagră și zdrențăroasă. Avea aerul unei persoane nedreptățite, temute și ocolite, deși era în realitate singurul prieten al celor săraci și cel mai bun doctor pentru cei răniți de moarte.

Deși, firește, total lipsită de ochi, Moartea îl urmări pe Vânturache cum se îndepărtează, cu o expresie care - dacă mobilitatea trăsăturilor i-ar fi permis - s-ar fi numit încruntată. Deși avea un program extrem de încărcat tot timpul, Moartea decise că de-acum înainte va avea și un hobby. Era ceva la vrăjitorul ăsta care te scotea din sărite. În primul rând, nu respecta întâlnirile.

TE PRIND EU PÂN-LA URMĂ, FRAIERE, zise Moartea cu vocea unui capac de sicriu plumbuit care se trântește. SĂ MOR DACĂ NU.

ADEMENIȚI DE WYERME

Se numea Wyermenberg[5] și se ridica la aproape un kilometru deasupra văii înverzite; era un munte uriaș, cenușiu și cu susul în jos.

La bază abia dacă avea câțiva metri de jur împrejur. Apoi se ridica printre nori, curbat elegant în afară ca o trompetă, până când se termina brusc, cu un platou neted, mare de vreo cincisprezece hectare. Sus crescuse o mică pădure, iar verdeața se revărsa peste buza prăpastiei. Erau și clădiri. Un râuleț se prăbușea într-o cascadă, atât de spulberată de vânt că ajungea jos sub forma unei burnițe.

La câțiva metri sub platou se aflau și câteva peșteri. Păreau săpate grosolan, dar oarecum uniform, astfel încât, în acea dimineață rece de toamnă, Wyermenberg se înălța deasupra norilor ca un coteț de porumbei meșterit de un uriaș. Sigur, asta ar fi însemnat ca porumbeii să aibă o deschidere a aripilor de vreo patruzeci de metri.

-Știam eu, zise Vânturache. Ne aflăm într-un câmp magic de mare forță.

Doiflori și Hrun priviră în jur, în mica peșteră unde făcuseră popasul de prânz. Apoi se uitară unul la altul.

[5] Wurm - (germ.) balaur, șarpe, vierme; Berg - (germ.) munte. (n.t.)

Caii păsteau liniștiți iarba grasă de lângă pârâu. Fluturi galbeni jucau printre tufe. Mirosea a lămâiță și se auzea zumzet de albine. Porcii sălbatici din frigare sfârâiau ușor.

Hrun ridică din umeri și reîncepu să-și ungă bicepșii cu ulei. Erau strălucitori.

– Mie mi se pare în regulă, zise el.

– Încearcă să dai cu banul, sugeră Vânturache.

– Ce?

– Hai, dă cu banul.

– Bine, zise Hrun, dacă-ți face plăcere. Scoase din buzunar un pumn de mărunțiș luat cu japca de prin zece tărâmuri diferite. Selectă cu grijă un iot de plumb, în valoare de un sfert de zhlot, și îl puse în echilibru pe degetul lui stacojiu.

– Alege tu, zise. Cap sau... inspectă el moneda cu atenție... un soi de pește cu picioare?

– Aleg după ce o arunci. Hrun rânji și făcu vânt monedei, care se ridică, învârtindu-se.

– Muche, spuse Vânturache, fără să se uite la ea.

Magia nu moare niciodată. Poate eventual să se atenueze.

Nicăieri pe întinderea albastră a Discului nu se vedea acest lucru mai clar ca pe fostele câmpuri de bătaie din Războaiele Magilor, care avuseseră loc imediat după Creație. În acele vremuri, magia în stare pură era la îndemână, iar Primii Oameni o folosiseră cu succes în bătălia lor împotriva Zeilor.

Originile exacte ale Războaielor Magilor s-au pierdut în negura Timpului, dar filozofii Discului au ajuns la concluzia că, la scurt timp după ce au fost creați, Primii Oameni și-au ieșit, pe bună dreptate, din fire. Bătăliile care au urmat au fost mărețe, cu multe efecte pirotehnice – soarele s-a rotit pe cer, mările au dat în clocot,

furtuni nemaivăzute au devastat pământul, în hainele oamenilor au apărut în mod misterios porumbei albi și însăși stabilitatea Discului (purtat în spinare, cum era, pe spatele a patru elefanți încărcați pe o țestoasă) s-a aflat în pericol. Toate astea au dus la o reacție fermă din partea Celor Bătrâni, în fața cărora chiar și Zeii dau socoteală. Zeii au fost surghiuniți în locuri mai înalte, oamenii au fost re-creați, de data acesta mult mai mici, iar o mare parte din magia brută prezentă în pământ a fost eliminată.

Problema locurilor care fuseseră direct lovite de vrăji în timpul războaielor nu s-a rezolvat însă. Magia s-a stins încet, de-a lungul multor milenii, dar a eliberat, pe măsură ce se descompunea, miriade de particule sub-astrale, care au distorsionat puternic realitatea din jur...

Vânturache, Doiflori și Hrun se holbară la monedă.

- Muche! zise Hrun. Păi tu ești vrăjitor. Ce-i cu asta?

- Eu nu fac... genul ăsta de vrăji.

- Vrei să zici că nu poți?

Vânturache preferă să treacă mai departe, pentru că era adevărat.

- Mai încearcă o dată, îl îndemnă el.

Hrun mai scoase un pumn de monede. Primele două și a patra aterizară în mod obișnuit. A treia căzu pe muche și rămase așa. A cincea se prefăcu într-o mică omidă galbenă și se depărtă târâș. A șasea ajunse în vârful traiectoriei și dispăru cu un „clinc!" sonor. După o clipă se auzi un mic tunet.

- Hei, ăla era de argint! exclamă Hrun ridicându-se în picioare și uitându-se după banul pierdut. Adu-l înapoi!

- Nu știu unde-a dispărut, spuse Vânturache exasperat. Probabil accelerează în continuare. Oricum, cele pe care le-am încercat azi dimineață n-au mai căzut

Hrun scruta în continuare văzduhul.

– Ce? făcu Doiflori.

Vânturache oftă. Se temuse de așa ceva.

– Am pătruns într-o zonă cu un indice crescut de magie, zise. Nu mă întrebați cum. Probabil că de-aici a fost generat un câmp magic puternic, care dacă n-ar fi fost nu s-ar fi povestit, iar noi simțim efectele secundare.

– Exact, comentă un tufiș care tocmai trecea pe-acolo.

Hrun întoarse capul după el.

– Vrei să spui că ăsta e un loc *dintr-alea*? întrebă. S-o ștergem de-aici.

– De-acord, spuse Vânturache. Dacă ne întoarcem pe propriile noastre urme, avem șanse să reușim. O să ne oprim la fiecare kilometru, să mai aruncăm câte o monedă.

Vrăjitorul se ridică grăbit și începu să-și îndese lucrurile în sacii de la oblânc.

– Ce-i? zise Doiflori. Vânturache se opri.

– Uite ce, îl repezi el, lasă tocmeala. *Să mergem.*

– Dar totul pare-n regulă, zise Doiflori. Cam pustiu, atâta tot...

– Da, spuse Vânturache, ciudat, nu-i așa? *Haide odată!*

Deasupra lor se auzi un zgomot ca plesnetul unei bucăți de piele pe o piatră udă. Ceva sticlos și nedefinit trecu peste capul lui Vânturache, stârnind un nor de scântei din vatra improvizată, iar porcul se smulse din frigare și zbură spre cer.

Devie de la traiectorie ca să evite un pâlc de copaci, se îndreptă la loc și dispăru în direcția Miezului, lăsând în urmă o dâră de stropi de grăsime fierbinte.

– Acum ce fac? se interesă bătrânul.

Tânăra se uită în oglinda fermecată.

– Se îndreaptă către Margine, cu mare viteză, raportă ea. Apropo, lada aia cu picioare e în continuare cu ei.

Bătrânul chicoti, un sunet tulburător în liniștea criptei prăfoase și întunecate.

- Lemn de păr înțelept, spuse el. Remarcabil. Da, cred că trebuie să punem mâna pe el. Ai grijă de asta, draga mea, eventual înainte să scape de sub puterea ta.

- Taci din gură sau...

- ... sau ce, Liessa? replică bătrânul (în lumina insuficientă, felul în care zăcea tolănit în jilțul de piatră părea oarecum bizar). M-ai omorât deja o dată, ai uitat?

Femeia pufni și se ridică, dându-și părul pe spate cu o mișcare disprețuitoare. Era roșu, cu ape aurii. În picioare, Liessa Wyiermaior oferea o priveliște minunată. Era și aproape goală, cu excepția unor bucățele mici de zale din cele mai ușoare și a cizmelor de călărie croite din piele de dragon cu irizații. Într-una din cizme avea înfiptă o cravașă, deosebită prin faptul că era lungă cât o suliță și că la vârf avea țepi ascuțiți de oțel.

- Puterea mea va fi prea de ajuns, răspunse ea rece.

Silueta nelămurită a bărbatului păru să dea din cap sau cel puțin să tremure.

- Îmi tot spui asta, zise el.

Liessa pufni din nou și ieși din sală.

Tatăl ei nu se deranjă să se uite după ea. Pe de-o parte, pentru că, fiind mort de trei luni, ochii lui nu erau, desigur, în cea mai bună stare. Pe de alta, pentru că un vrăjitor, chiar și mort, odată ce-a ajuns la gradul al cincisprezecelea, are de mult nervii optici adaptați la dimensiunile și nivelurile de dincolo de realitatea imediată, astfel încât aceștia nu prea mai dau rezultate în observarea detaliilor triviale. (Când era viu, multora li se părea că ochii lui au opt fațete și o privire de insectă.) În plus, pentru că acum era suspendat undeva între lumea vie și întunecata lume a umbrelor Morții, avea ocazia să observe însăși Cauzalitatea. De aceea, dincolo de speranța că nenorocita de fiică-sa va reuși s-o mierlească de data aceasta, nu avea motive să investească puterile sale considerabile pentru a afla mai mult

despre cei trei călători care galopau disperați ca să scape de pe tărâmul său.

Câteva sute de metri mai departe, Liessa, aflată într-o dispoziție ciudată, cobora treptele tocite care duceau spre interiorul gol al muntelui Wyermenberg, urmată de șase Călăreți. Oare asta să fie șansa așteptată? Poate asta era cheia pentru înlăturarea obstacolului, cheia tronului din Wyermenberg. Ei i se cuvenea de drept; dar tradiția cerea ca în Wyermenberg să guverneze un bărbat. Asta o enerva pe Liessa, și când era furioasă Puterea sporea, iar dragonii se făceau mai mari și mai urâți.

Lucrurile ar fi stat altfel dacă ar fi avut un bărbat. De preferat unul mare și puternic, dar cu creierul mic. Cineva care să facă ce i se spunea. Cel mai masiv dintre cei trei călători care fugeau acum din Țara Dragonilor ar fi fost bun. Iar dacă s-ar fi dovedit că nu e bun, dragonii erau oricum veșnic flămânzi și aveau nevoie de mese regulate. Iar ea ar fi avut grijă să fie răi și urâți. Mai răi și mai urâți ca de obicei, oricum.

Scările treceau pe sub o arcadă de piatră și se sfârșeau pe o platformă îngustă, lângă acoperișul sub care se adăposteau wyermii.

Razele soarelui pătrundeau prin nenumăratele intrări scobite în zid și se încrucișau în praful încăperii ca niște baghete de chihlimbar în care se fosilizaseră milioane de insecte aurii. Dedesubt nu se vedea decât o ceață. Deasupra...

Belciugele erau atât de aproape de capul Liessei încât le-ar fi putut atinge cu mâna. Se întindeau, cu miile, pe hectarele răsucite ale acoperișului. Zeci de zidari munciseră zeci de ani ca să bată piroane pentru toate acele belciuge, înaintând deasupra hăului, atârnați de produsul muncii lor. Dar acele inele nu erau nimic față de cele optzeci și de belciuge mari înfipte aproape de vârful

cupolei. Alte cincizeci, de aceleași dimensiuni, se pierduseră demult, când echipe de sclavi asudați (și existaseră sclavi din belșug în acele prime zile ale Puterii) încercaseră să le ridice spre acoperiș, iar ele se prăbușiseră în adâncuri, trăgându-i după ele și pe nefericiții lucrători.

Optzeci și opt fuseseră însă instalate, uriașe ca niște curcubee, ruginite ca sângele. Iar de ele...

Dragonii simt prezența Liessei. Aerul e pus în mișcare de optzeci și opt de perechi de aripi care se desfac precum un puzzle complicat. Capete masive cu ochi verzi, în mii de fațete, se îndreaptă către ea.

Monștrii sunt încă ușor transparenți. În timp ce bărbații din jurul ei își iau cizmele cu cârlige din rastel, Liessa se concentrează asupra vizualizării complete; deasupra ei, în aerul stătut, dragonii prind contururi clare și barele de lumină solară se reflectă în solzii arămii. Capul îi pulsează, dar Puterea a fost eliberată, așa că acum, cu puțin efort, își permite să se gândească și la alte lucruri.

Acum își încheie și ea cizmele și se răsucește grațios într-o parte pentru a le prinde cârligele, cu un mic zgomot metalic, de belciugele din tavan.

Doar că acum tavanul a devenit podea. Lumea s-a schimbat. Ea stă pe marginea unui lighean sau crater adânc, acoperit de inele, pe care călăreții tocmai îl străbat, legănându-se ca niște penduluri. În centrul ligheanului îi așteaptă animalele lor uriașe. Undeva, deasupra, departe, se văd pietrele cu care e pavată grota, decolorate de balega de dragon căzută de-a lungul secolelor.

Cu mișcări alunecoase devenite a doua ei natură, Liessa se îndreaptă spre dragonul ei, Laolith, care-și întoarce spre ea fața cabalină. Are fălcile murdare de grăsime de porc. „A fost foarte gustos", spune el în mintea ei.

– N-am stabilit că nu mai sunt permise zboruri fără însoțitor? îl repede ea.

„Mi-era foame, Liessa".

– Stăpânește-ți foamea. Curând veți primi cai.

„Harnașamentul ne intră în măsele. Războinici nu sunt? Ne plac războinicii".

Liessa se lasă în jos pe scară și aterizează cu genunchii în jurul gâtului moale al lui Laolith.

– Războinicul e al meu. Dar mai sunt vreo doi pe care-i puteți mânca. Unul pare să fie un fel de vrăjitor, adaugă ea drept încurajare.

„Parcă n-ai ști cum e cu vrăjitorii ăștia. După jumătate de oră ți se face din nou foame", bombăne dragonul.

Aripile i se desfac și cade în gol.

– Ne ajung din urmă, țipă Vânturache. Se lăsă și mai jos pe coama calului, gemând. Doiflori încerca să țină pasul, dar se tot întorcea ca să vadă monștrii zburători.

– Tu nu înțelegi! urlă turistul acoperind zgomotul asurzitor al aripilor. Toată viața mi-am dorit să văd dragoni!

– Pe dinăuntru? strigă Vânturache. Taci și dă-i bice! Și dădu pinteni calului, uitându-se fix la pădurea din față de parcă încerca s-o aducă mai aproape doar cu puterea voinței. Sub copaci vor fi la adăpost. Acolo dragonii nu pot să zboare...

Auzi bătaia aripilor și umbre mari îl învăluiră. Instinctiv, se făcu mic în șa, apoi simți cum ceva ascuțit îi brăzdează umerii, provocându-i o durere ca un fier înroșit. În spatele lui auzi urletul lui Hrun, dar era mai curând un strigăt de furie decât unul de durere. Barbarul călărea sub burta calului, cu sabia neagră Kring în mână. O agită sălbatic când unul din dragoni porni din nou într-un atac în picaj.

– Nici o afurisită de șopârlă nu-mi face mie una ca asta! mugi el.

Vânturache se aplecă și smulse dârlogii din mâinile lui Doiflori.

- *Hai odată*, șuieră el.

- Dar dragonii... spuse Doiflori, în transă.

- Să-i ia naiba de... începu Vânturache, dar înțepeni. Un alt dragon se desprinsese din norul de puncte din văzduh și cobora spre ei. Vânturache dădu drumul armăsarului lui Doiflori, înjură amarnic și se îndreptă, singur, spre copaci. Nu se uită înapoi când în spatele său auzi zgomote puternice, iar când o umbră ajunse deasupra lui, scânci și încercă să se ascundă în coama calului.

Apoi, în loc de durerea ascuțită, sfâșietoare, pe care se aștepta să o simtă în spate, primi o serie de lovituri zdravene în față atunci când calul său înspăimântat intră la adăpostul pădurii. Vrăjitorul încercă să rămână în șa, dar o altă creangă joasă, mai zdravănă decât cele dinainte, îl dărâmă la pământ. Ultimul lucru pe care-l auzi înainte de-a fi orbit de girofarul albastru al leșinului fu un țipăt de reptilă frustrată și zgomot de aripi biciuind crengile.

Când se trezi, un dragon se uita fix la el. Sau, în fine, cam în direcția lui. Vânturache gemu și încercă să-și sape cu omoplații o ascunzătoare în mușchiul de pe jos, dar un junghi crunt îl opri.

Cu mintea încețoșată de frică și durere, se uită din nou la dragon.

Creatura atârna de creanga unui stejar uscat, la vreo sută de metri depărtare. Își ținea aripile de bronz auriu strâns lipite de corp, dar capul de cal se răsucea încoace și încolo la capătul unui gât extrem de flexibil. Părea să scaneze întreaga pădure.

Părea, de asemenea, că ar fi semitransparent. Deși soarele se reflecta în solzi, Vânturache putea distinge limpede conturul crengilor din spatele lui.

Pe una din ele stătea un bărbat, un pitic pe lângă enorma reptilă. Era gol, cu excepția cizmelor de călărie,

a unui petic minuscul de piele peste vintre și a unui coif înalt. Legăna alene o sabie scurtă și se uita peste vârfurile copacilor cu aerul unuia silit să îndeplinească o sarcină plicticoasă și lipsită de glorie.

O gânganie începu să-și croiască drum în sus pe piciorul lui Vânturache.

Vrăjitorul se întrebă cât rău îi poate face un dragon semisolid. Oare s-ar mulțumi să-l semiomoare? Decise să nu afle pe pielea lui.

Împingându-se din călcâie, vârfurile degetelor și omoplați, se târî până într-un loc unde frunzișul masca stejarul și pe cei doi ocupanți ai săi. Apoi se ridică anevoie în picioare și se tupilă în spatele copacilor.

Nu avea nici o destinație în gând, nici provizii și nici cal. Dar atâta timp cât mai avea picioare, putea să fugă. Ferigile și mărăcinii îl răneau, dar nici nu simțea.

Când distanța dintre el și dragon fu de vreo doi kilometri, se prăbuși lângă un copac, care prinse să-i vorbească.

– Psst, spuse acesta.

Îngrozit de ce-ar fi putut să vadă, Vânturache lăsă privirea să-i urce în sus pe trunchi. Încercă să se oprească asupra porțiunilor inofensive de scoarță sau frunză, dar curiozitatea îl mână să caute mai departe. În sfârșit, dădu peste o spadă neagră, înfiptă chiar în ramura de deasupra capului său.

– Nu sta acolo ca o momâie, șopti sabia (cu o voce care suna ca un deget frecat de gura unui pahar gol). Scoate-mă.

– Ce? făcu Vânturache, gâfâind din greu.

– Scoate-mă, repetă Kring. Dacă nu, o să petrec următorul milion de ani în vreun filon de cărbune. Nu ți-am povestit niciodată cum am fost aruncată într-un lac di...

– Ce s-a întâmplat cu ceilalți? întrerupse Vânturache, în continuare strâns înlănțuit de copac.

- A, i-au prins dragonii. Și pe cai. Și pe Lada aia sau ce-o fi. Și pe mine, doar că Hrun m-a scăpat. Ce noroc pe tine.

- Păi... începu Vânturache. Kring îl ignoră.

- Bănuiesc că te grăbești să-i salvezi, adăugă sabia.

- Păi...

- Așa că, dacă mă scoți de aici, putem porni.

Vânturache se uită chiorâș la sabie. O încercare de a-i salva pe ceilalți fusese până acum atât de departe de gândurile sale încât – dacă unele speculații despre natura și forma multiplexității pluridimensionale a universului sunt corecte – fusese de fapt chiar alături; o sabie magică era însă un lucru prețios...

Și era mult de mers până acasă, unde-o mai fi fost și aia...

Se cățără pe trunchi și apoi înaintă de-a lungul ramurii. Kring era înfiptă zdravăn în lemn. Apucă de mâner și trase până când văzu steluțe jucându-i în fața ochilor.

- Mai încearcă o dată, spuse sabia încurajator.

Vânturache gemu și scrâșni din dinți.

- Putea fi și mai rău. Dacă în loc de creangă era nicovală?

- Deeaaahhh! mugi vrăjitorul, începând să se teamă serios de o hernie.

- Am avut o existență multidimensională, zise sabia.

- Hmm?

- Am avut multe nume, știi?

- Uimitor, spuse Vânturache. Se lăsă pe spate, iar lama alunecă, liberă. Părea neașteptat de ușoară.

Revenit cu picioarele pe pământ încercă să-i dea lui Kring vestea:

- Știi, nu cred că o încercare de salvare e o idee prea bună spuse. Mai bine ne-am îndrepta spre un oraș. Să aducem ajutoare.

- Dragonii au luat-o spre Miez, zise Kring. Dar eu

sugerez să începem cu cel care a rămas într-un copac, puțin mai încolo.

– Îmi pare rău, însă...

– Doar n-o să-i lași în plata Domnului!

Vânturache avu un aer surprins.

– Nu? făcu el.

– Nu. Ascultă, o să fiu sinceră. Am lucrat și cu alții mai de soi. Dar am de ales între tine și... ai stat vreodată un milion de ani într-un strat carbonifer?

– Bine, dar eu...

– Așa că dacă nu încetezi cu tocmeala, îți tai capul.

Vânturache văzu cum propriul lui braț se repede și-i pune lama la un deget de beregată. Încercă să le comande degetelor să dea drumul sabiei. Nu-l ascultară.

– Nu știu cum să fiu erou! țipă el.

– Mă ofer să te învăț.

Psepha cel de Bronz scoase un mârâit profund din gâtlej. K!sdra, călărețul, se aplecă și privi atent dincolo de luminiș.

– L-am văzut, spuse. Se lăsă cu îndemânare să alunece din creangă în creangă și ateriză ușor pe iarba zburlită, scoțând sabia.

Se uită curios la bărbatul care se apropia și care nu părea deloc dispus să iasă de la adăpostul copacilor. Era înarmat, dar călărețul observă cu interes felul bizar în care își ducea sabia la o lungime de braț înaintea lui, de parcă i-ar fi fost rușine să fie văzut în prezența ei.

K!sdra ridică arma și rânji larg în timp ce vrăjitorul se apropia târându-și picioarele. Apoi făcu un salt.

Mai târziu nu-și aminti din acea luptă decât felul neobișnuit în care sabia vrăjitorului se curbase și i-o smulsese pe a sa din mână. Și alt amănunt – care, mărturisea el, a fost adevărata cauză a înfrângerii sale – era că vrăjitorul își acoperise ochii cu mâna liberă.

K!sdra sări înapoi ca să evite o lovitură și căzu cât era de lung în iarbă. Cu un muget, Psepha își desfăcu aripile uriașe și se desprinse de copac.

O secundă mai târziu, vrăjitorul era deasupra adversarului său, strigând:

- Spune-i că, dacă mă pârlește, dau drumul sabiei! Pe cuvânt! Îi dau drumul! Hai, spune-i! Vârful spadei negre era lângă beregata lui K!sdra. Mai ciudat era că vrăjitorul se lupta cu ea din răsputeri, în timp ce arma părea să fredoneze ceva în surdină.

- Psepha! strigă K!sdra.

Dragonul scoase un răget sfidător, dar se opri din picajul care i-ar fi smuls lui Vânturache capul de pe umeri și se întoarse greoi spre copac.

- Vorbește! urlă Vânturache.

K!sdra privi de-a lungul tăișului.

- Ce-ai dori să spun? întrebă el.

- Ce?

- Am zis ce ai dori să spun.

- Unde sunt prietenii mei? Adică Barbarul și omulețul celălalt.

- Presupun că au fost duși înapoi la Wyermenberg.

Vânturache se împotrivi disperat impulsului sabiei, încercând să ignore îndemnurile sângeroase pe care aceasta le mormăia în barbă.

- Ce e un Wyermenberg? întrebă el.

- Wyermenberg*ul*. E unul singur. Casa Dragonilor.

- Și presupun că tu așteptai să mă duci și pe mine acolo, nu?

K!sdra scoase un țipăt involuntar când sabia îi extrase un bob de sânge de lângă mărul lui Adam.

- Nu vreți să afle lumea că țineți dragoni acolo, nu? se răsti Vânturache.

Călărețul de dragoni se pierdu într-atâta încât încuviință din cap și fu la câțiva milimetri de a-și tăia singur beregata.

Vânturache privi disperat în jur și își dădu seama că trebuie să ducă treaba până la capăt.

– Bine, zise el fără prea multă convingere. Atunci ai face bine să mă duci la acest Wyermenberg al tău, da?

– Trebuia să te duc mort, mormăi K!sdra mohorât.

Vânturache se uită în jos la el și rânji. Era un rânjet lent, larg, maniacal și total lipsit de umor, genul de rictus acompaniat în general de diverse păsări acvatice care intră și ies prin el, adunând cu ciocul rămășițe din dantură.

– O să te mulțumești cu mine viu, spuse. Dacă e să fie cineva *mort*, adu-ți aminte cine ține sabia în mână.

– Dacă mă omori, nimic n-o să-l mai poată opri pe Psepha să te ucidă, strigă călărețul.

– Atunci o să tai câte o bucățică, spuse vrăjitorul concesiv. Încercă din nou efectul rânjetului.

– Bine, bine, spuse K!sdra posomorât. Crezi că n-am și eu imaginație?

Se strecură de sub tăișul lamei și îi făcu semn dragonului, care veni din nou în zbor către ei. Vânturache înghiți în sec.

– Vrei să zici că trebuie să ne urcăm pe chestia asta? întrebă.

K!sdra se uită la el disprețuitor, cu tot vârful lui Kring care-i stătea proptit în ceafă.

– Cum altfel ar putea cineva să ajungă la Wyermenberg?

– Nu știu. Cum altfel?

– Altfel nu se poate. În zbor sau deloc.

Vânturache mai aruncă o privire la dragonul din fața lui. Prin el se vedea clar iarba strivită de gheare, dar când atinse ușurel unul dintre solzi, care arăta ca o sclipire incertă, simți ceva solid. Dragonii ar trebui fie să existe ca lumea, fie să nu mai existe deloc, fu de părere Vânturache. Un dragon pe jumătate existent era mai rău decât oricare din cele două variante.

- N-am știut că dragonii sunt transparenți, spuse el.

K!sdra ridică din umeri.

- Nu?

Se aruncă pe dragon fără grație, pentru că de centură îi atârna Vânturache. Odată instalați incomod la bord, vrăjitorul se apucă strâns de tot de o bucată de harnașament și îl împunse ușor pe K!sdra cu sabia.

- Ai mai zburat vreodată? întrebă călărețul fără să se întoarcă.

- Nu propriu-zis, nu.

- Nu vrei ceva de supt?

Vânturache se uită prostit la ceafa omului, apoi își coborî privirea la săculețul cu dulciuri roșii și galbene care îi era oferit.

- E necesar? întrebă.

- E tradițional, răspunse K!sdra. Servește.

Dragonul se ridică, hurducăi greoi pe tăpșanul cu iarbă și se înălță în aer.

Vânturache avea uneori coșmaruri în care se bălăbănea undeva într-un loc intangibil, incredibil de înalt, și zărea cum dispare sub el un peisaj albăstrit de depărtare, punctat de nori albi (de obicei aici se trezea scăldat în sudoare până la glezne; ar fi fost și mai îngrijorat dacă ar fi știut că visul nu era doar un vertij obișnuit, generat de înălțimile de pe Disc, cum credea el, ci o amintire despre un eveniment din viitorul său, unul atât de cumplit încât generase unde de spaimă pe tot parcursul vieții sale).

Ce i se întâmpla acum nu era acel eveniment, ci doar un mic antrenament.

Psepha se agăța cu ghearele de văzduh, în salturi care-i zgâlțâiau vertebrele. La ultimul salt, aripile i se desfăcură cu zgomot și se întinseră cu o bufnitură care zgudui copacii din jur.

Apoi pământul dispăru într-o serie de mici smucituri.

Psepha se ridică deodată plin de grație, cu lumina amurgului răsfrângându-i-se în aripile ce păreau o peliculă aurie. Vânturache făcu greșeala să se uite sub el și se trezi că vede drept prin dragon pădurea de jos. De foarte jos. Stomacul i se strânse.

Nu era bine nici când închidea ochii, pentru că atunci dădea frâu liber imaginației. Ajunse la o formulă de compromis, ținându-și ochii ațintiți undeva în zare, unde pădurea și câmpul care defilau prin față puteau fi privite cu indiferență.

Vântul îl scutura puternic. K!sdra se răsuci și îi țipă în ureche.

– Iată Wyermenbergul!

Vânturache întoarse capul încet, având grijă ca vârful lui Kring să rămână ușor apăsat pe spatele dragonului. Printre lacrimi, văzu cum muntele răsturnat improbabil se ridica din valea împădurită, ca o trompetă dintr-o baie de mușchi. Chiar și de la distanța aceea se distingea o ușoară lucire octarină în aer, care indica o aură stabilă de magie de – i se tăie răsuflarea – câțiva miliPrimi? Cel puțin!

– O, nu! zise el.

Chiar și o privire în jos era mai ușor de suportat decât asta. Își feri ochii și observă că nu se mai vedea pământul *prin* dragon. Pe măsură ce se apropiau, în cercuri largi, de Wyermenberg, fiara căpăta un aspect mai solid, ca și cum trupul i s-ar fi umplut de o densă ceață aurie. Când Wyermenberg fu chiar în fața lor, balansându-se periculos, dragonul deveni la fel de real ca o stâncă.

Lui Vânturache i se păru că vede cum prin aer ceva iese din munte și atinge reptila. Avu senzația stranie că dragonul devine astfel mai real.

În față, muntele Wyermenberg se transformase dintr-o jucărie îndepărtată într-un masiv de mai multe

miliarde de tone de stâncă înfipt între cer și pământ. Pe el se vedeau câmpuri, păduri și un lac. Din lac ieșea un râu care se revărsa peste margine...

Făcu greșeala să urmărească apa spumegătoare cu privirile și în ultimul moment se trase înapoi.

Platoul evazat al muntelui răsturnat se îndrepta către ei. Dragonul nici măcar nu încetini.

Când muntele se năpusti asupra lor asemeni celui mai mare plici de muște din lume, Vânturache văzu gura unei peșteri. Psepha plană spre ea, cu mușchii umerilor zvâcnind.

Vrăjitorul dădu un țipăt când întunericul se răspândi brusc, înghițindu-l. Stânci ca niște pete tulburi din cauza vitezei trecură pe lângă ei, apoi dragonul ieși din nou în aer liber.

De fapt era interiorul unei peșteri, dar una mai mare decât are dreptul să fie o peșteră. Dragonul care aluneca prin imensa pustietate părea o biată muscă într-o sală de bal.

Și alți dragoni – aurii, argintii, negri, albi – fâlfâiau prin aerul brăzdat de raze, văzându-și de treburi, sau ședeau cocoțați pe vârfuri de stâncă. Sus, pe acoperișul boltit al cavernei, alte zeci de dragoni spânzurau de niște inele colosale, cu aripile înfășurate în jurul trupurilor ca niște lilieci. Printre ei erau și oameni. Vânturache înghiți în sec când îi văzu, pentru că umblau pe suprafața uriașă a cupolei ca muștele pe tavan.

Apoi observă miile de inele mai mici care împânzeau tavanul. Mai mulți bărbați cu capul în jos urmăreau cu interes zborul lui Psepha. Vânturache înghiți din nou în gol. Pentru nimic în lume nu își dădea seama ce ar trebui să facă.

- Ei, zise el în șoaptă, ai vreo sugestie?

- Evident, să ataci, răspunse Kring disprețuitoare.

- De ce oare nu m-am gândit și singur? bombăni

Vânturache. Poate pentru că sunt cu toții înarmați cu arbalete?

– Ești un amărât.

– Amărât? Asta pentru că o să mă bată măr?

– Ești cel mai rău dușman al tău, Vânturache, comentă sabia.

Vânturache se uită la mutrele care rânjeau.

– Pui pariu? întrebă el mohorât.

Înainte ca Kring să-i mai poată replica, Psepha se dădu puțin înapoi și ateriză pe unul din inelele cele mari, care se bălăngăni periculos.

– Dorești să mori acum sau mai întâi să te predai? întrebă K!sdra cu calm.

Bărbații se apropiau din toate direcțiile, înaintând legănat pe măsură ce cizmele lor cu cârlige se agățau de inelele din tavan. Alte cizme stăteau orânduite pe un raft, care atârna pe o platformă construită lângă inelele dragonilor. Înainte ca Vânturache să-l poată opri, călărețul sări de lângă el și ateriză pe platformă, unde se opri ca să se amuze de postura jenată a vrăjitorului.

Un sunet slab, dar foarte expresiv, sugeră că mai multe arbalete fuseseră armate. Vânturache se uită la chipurile impasibile, întoarse cu susul în jos. Gustul vestimentar al călăreților de dragoni nu trecea dincolo de un harnașament de piele bătut în bronz. Cuțitele și tecile de sabie erau purtate invers. Cei care nu purtau coifuri își lăsau părul liber, pe care curentul îl unduia ca pe niște alge de mare. Printre călăreți erau și câteva femei. Poziția răsturnată opera schimbări ciudate în anatomia lor. Vânturache se uită la ele cu gura căscată.

– Predă-te, spuse din nou K!sdra.

Vânturache deschise gura ca să se execute. Kring murmură un avertisment și valuri de durere cruntă îi străpunseră brațul.

– Niciodată, chițăi el. Durerea încetă.

- Sigur că nu se predă! exclamă o voce sonoră din spatele său. Doar e un erou, nu-i așa?

Vânturache se răsuci și dădu cu ochii de două nări păroase. Aparțineau unui tânăr bine clădit, care atârna nonșalant de tavan.

- Cum te numești, eroule? întrebă el. Ca să știm cine ai fost.

Din nou dureri în braț.

- Su-sunt Vânturache din Ankh, reuși acesta să îngaime.

- Iar eu sunt Lio!rt Lord al Dragonilor, spuse bărbatul atârnat, pronunțând cuvântul cu un soi de clic dur în fundul gâtlejului, pe care Vânturache îl interpretă ca pe un soi de semn universal de punctuație. Ai venit să mă provoci la luptă pe viață și pe moarte.

- Păi de fapt nu...

- Greșești. K!sdra, dă-i eroului nostru o pereche de cizme cu cârlige. Sunt sigur că abia așteaptă să începem.

- Stai, ascultă, am venit după prietenii mei. Sunt sigur că nu e nici o ... începu Vânturache, în timp ce călărețul îl conduse cu o mână fermă spre platformă, îl împinse într-un scaun și se apucă să-i tragă cizmele în picioare.

- Grăbește-te, K!sdra. Nu trebuie să-l reținem pe prietenul nostru de la întâlnirea cu destinul, spuse Lio!rt.

- Ascultă, presupun că prietenii mei o duc destul de bine aici, așa că, dacă ați putea să mă lăsați undeva jos...

- O să-ți vezi prietenii foarte curând, spuse Lordul Dragonilor amuzat. Vreau să zic, dacă ești un tip religios. Cei care intră în Wyermenberg nu mai pleacă niciodată. Decât metaforic vorbind, desigur. Arată-i cum să ajungă la inele, K!sdra.

- Uite în ce m-ai băgat! șuieră Vânturache.

Kring vibră în pumnul lui.

- Nu uita că sunt o sabie *magică*, murmură ea.

– Cum aș putea să uit?

– Urcă-te pe scară și apucă-te de un inel, apoi ridică picioarele până când cârligele fac priză.

Îl ajută pe vrăjitorul recalcitrant să se atârne cu capul în jos, cu roba îndesată în pantaloni și Kring spânzurându-i de o mână. Priviți din acest unghi, călărețiii de dragoni arătau mai rezonabil, dar dragonii, agățați de inele, dominau scena ca niște garguie imense. Ochii lor licăreau plini de interes.

– Atențiune, vă rog! spuse Lio!rt. Un călăreț îi înmână o formă prelungă, ascunsă în mătase roșie. Vom lupta până la moarte, spuse. A ta.

– Și dacă ies eu învingător, sunt liber? zise Vânturache fără prea multă convingere.

Lio!rt făcu semn cu capul spre adunarea de călăreți.

– Nu fi naiv, spuse.

Vânturache trase adânc aer în piept.

– Trebuie să te anunț, rosti el, cu o voce care abia dacă tremura un pic, că aceasta este o spadă *magică*.

Lio!rt lăsă fâșia de mătase roșie să cadă în hăul negru, dând la iveală o lamă neagră ca tăciunele. Scrieri runice străluceau pe suprafața ei.

– Ce coincidență, spuse el atacând.

Vânturache înlemni de spaimă, dar brațul lui se răsuci odată cu Kring, care se năpusti înainte. Săbiile se încrucișară într-o explozie de lumină octarină.

Lio!rt se răsuci spre spate, cu ochii îngustați. Kring fentă apărarea și, cu toate că sabia Lordului Dragonilor pară cea mai mare parte din forța loviturii, stăpânul ei se alese cu o delicată linie roșie pe piept.

Cu un muget, acesta se aruncă asupra vrăjitorului, cu cizmele zăngănind din inel în inel. Din nou săbiile se întâlniră într-o descărcare violentă de magie, dar în același timp Lio!rt îl izbi pe Vânturache în cap cu cealaltă mână, zăpăcindu-l atât de tare încât un picior i

se desprinse de pe inel și rămase zbătându-se disperat în gol.

Vânturache știa despre sine aproape cu certitudine că este cel mai prost vrăjitor de pe suprafața Discului, de vreme ce cunoștea un singur descântec; pentru că era totuși vrăjitor, legile inexorabile ale magiei făceau ca la decesul său Moartea să vină personal să îl ia (în loc să trimită pe unul din numeroșii săi servitori, cum făcea de obicei).

Astfel încât, în timp ce Lio!rt își lua avânt, iar sabia lui pornea pe o lentă traiectorie curbă, timpul se lichefie.

În ochii lui Vânturache, lumea se lumină deodată în octarin, care căpăta nuanțe violet acolo unde fotonii se loveau de nou-creata aură magică. În interiorul acesteia, Lordul Dragonilor apărea ca o statuie colorată spectral, iar sabia i se mișca cu încetinitorul.

Lângă Lio!rt se afla o altă siluetă, vizibilă doar celor care pot pătrunde cu ochii în cele patru dimensiuni magice suplimentare. Era o siluetă înaltă, întunecată, subțire, care, pe un fundal de stele înghețate răsărit de nicăieri, mânuia cu ambele brațe o coasă proverbial de ascuțită...

Vânturache se lăsă în jos. Lama șuieră rece în spațiul de lângă capul lui și trecu prin acoperișul peșterii fără să se oprească. Moartea înjură zgomotos cu vocea sa ca de criptă. Scena dispăru. Ceea ce pe Disc trecea îndeobște drept realitate își reafirmă prezența printr-un zgomot subit. Lio!rt scoase o exclamație gâtuită văzând cu ce viteză se ferise Vânturache de lovitura fatală. Cu acea disperare caracteristică doar celor înspăimântați, vrăjitorul se descolăci ca un șarpe, străbătu dintr-un salt spațiul care-i despărțea, apucă cu ambele mâini brațul înarmat al Lordului și smuci.

În acel moment, unicul inel care-l mai susținea pe

Vânturache, deja supraîncărcat, ieși din piatră cu un antipatic sunet metalic. Vrăjitorul căzu, se legănă brutal și sfârși atârnat de brațul Lordului, pe care-l apucă atât de sălbatic încât omul țipă de durere. Dedesubt - moarte sigură, prin pulverizarea oaselor.

Lio!rt se uită spre picioarele sale. Bucățele de piatră sfărâmată cădeau din jurul piroanelor de care erau prinse inelele.

– Dă-mi naibii drumul, strigă el. O să murim amândoi!

Vânturache nu răspunse. Era ocupat să-și țină pumnii strânși și creierul liber de imaginea morții sale în hăul de dedesubt.

– Omorâți-l! răcni Lio!rt.

Cu coada ochiului, Vânturache zări mai multe arbalete ațintite spre el. Lio!rt alese chiar acel moment pentru a-l lovi cu mâna rămasă liberă și a înfige un șir de inele în degetele vrăjitorului. Acesta își dădu drumul.

Doiflori se apucă de gratii și se ridică în picioare.

– Vezi ceva? întrebă Hrun de undeva de la nivelul tălpilor.

– Doar nori.

Hrun îl coborî pe omuleț și se așeză pe marginea unuia din paturile de lemn care alcătuiau întregul mobilier al celulei.

– Fir-ar să fie, zise el.

– Nu dispera, spuse Doiflori.

– Nu disper.

– Cred că e doar o neînțelegere. Probabil o să ne elibereze în curând. Par niște oameni foarte civilizați.

Hrun se holbă la el pe sub sprâncenele lui stufoase. Vru să spună ceva, apoi se răzgândi. Se mulțumi să ofteze.

– Și când ne întoarcem putem să povestim că am văzut dragoni, continuă Doiflori. Ce zici de asta, eh?

- Dragonii nu există, spuse Hrun fără intonație. Codice din Himeria l-a ucis pe ultimul acum două sute de ani. Nu știu ce-am văzut noi, dar dragoni nu sunt.

- Dar ne-au purtat în zbor! Iar în sala aceea trebuie să fi fost cu sutele...

- Probabil că era ceva magic, zise Hrun disprețuitor.

- Oricum, arătau a dragoni, spuse Doiflori cu un aer sfidător. Totdeauna mi-am dorit să văd dragoni, de când eram mic. Dragoni care brăzdează cerul, care scuipă flăcări...

- De fapt, dragonii se târau în general prin mlaștini și tot ce scuipau era răsuflarea lor puturoasă, spuse Hrun întinzându-se pe pat. Nici măcar nu erau așa mari. Se îndeletniceau cu strânsul surcelelor.

- Eu unul am auzit că strângeau comori, replică Doiflori.

- Și surcele. Hei, adăugă Hrun, luminându-se deodată. Ai observat sălile prin care ne-au adus până aici? Tare frumoase, zic eu. Multe lucruri faine, plus că unele din tapiserii trebuie să coste o avere. Se scărpină în bărbie, cu zgomotul unui arici care își croiește drum prin mărăcini.

- Și ce-o să se întâmple acum? întrebă Doiflori.

Hrun își răsuci un deget în ureche și îl inspectă cu un aer absent.

- A, zise el. Presupun ca ușa se va trânti de perete dintr-o clipă într-alta și voi fi târât într-un soi de arenă, în vreun templu, unde o să mă lupt cu niscai păianjeni uriași, cu vreun sclav înalt de doi metri jumate din junglele Klatchiene, apoi o să salvez o prințesă de pe altar și o să omor ceva gardieni sau cine știe ce, și fata o să-mi arate pasajul secret care duce afară, unde o să furăm doi cai și o să fugim cu comoara. Hrun își sprijini capul pe mâini și privi tavanul fluierând un cântec fără melodie.

- Toate astea? se miră Doiflori.

– De obicei, da.

Doiflori se așeză pe priciul lui și încercă să gândească. Se dovedi un lucru dificil, pentru că prin mintea lui umblau numai dragoni.

Dragonii!

De la doi ani fusese fascinat de ilustrațiile din Cartea Octarină de Basme, reprezentând aceste fiare cumplite. Își amintea dezamăgirea cruntă pe care o simțise când sora lui îi explicase că ele nu există cu adevărat. Dacă nu conținea asemenea creaturi minunate, decisese el, lumea nu merita să fie numită lume. Și mai târziu, când fusese dat ucenic la Nouătrestii, Maestrul Contabil, care, cenușiu la minte cum era, reprezenta opusul total al dragonilor, timp pentru visare nu mai avusese.

Dar cu dragonii ăștia chiar era ceva în neregulă. Prea erau mici și îngrijiți față de cei din mintea lui. Dragonii trebuie să fie mari și verzi, și cu gheare, și exotici, și să scuipe foc – mari, verzi, cu gheare lungi și ascuțite...

Cu coada ochiului surprinse o mișcare, undeva în cel mai îndepărtat colț al donjonului. Când întoarse capul, nu văzu nimic, deși i se păru că aude un zgomot abia perceptibil de gheară care zgâria piatra.

– Hrun? rosti el.

De pe celălalt pat se auzi un sforăit. Doiflori tropăi până la colț uitându-se grijuliu la pietre, în caz că ar fi ascuns vreo intrare secretă. În clipa aceea, ușa se trânti de perete. Vreo șase gardieni se bulucira prin ea, apoi se așezară în formație, lăsați pe un genunchi. Toate armele fură îndreptate spre Hrun. Când își aminti mai târziu acest detaliu, Doiflori se simți ofensat.

Hrun sforăia.

În încăpere păși o femeie. Nu multe femei pot păși atât de convingător, dar ea reușea. Lui Doiflori îi aruncă o singură uitătură, de parcă ar fi fost o piesă de mobilier, apoi îl fulgeră cu privirea pe bărbatul de pe pat.

Purta același tip de harnașament de piele pe care îl aveau și călăreții de dragoni, dar în cazul ei era mult mai sumar. Acest detaliu, precum și superba coamă roscată, care-i ajungea până la talie, erau singurele concesii făcute acelui comportament care, până și pe Disc, trecea drept decență. Mai purta și o expresie foarte îngândurată pe chip.

Hrun scoase un horcăit, se întoarse pe partea cealaltă și continuă să doarmă.

Cu o mișcare atentă, de parcă ar fi mânuit un instrument de mare finețe, femeia trase de la cingătoare un pumnal subțire și negru și lovi.

Înainte ca tăișul să fi străbătut jumătate din traiectorie, mâna dreaptă a lui Hrun se ridică atât de repede încât păru că se mutase dintr-un loc într-altul fără să parcurgă spațiul intermediar. Se strânse în jurul încheieturii femeii cu un zgomot surd. Cealaltă mână căuta febril o sabie care nu se afla acolo...

Hrun se trezi.

- Hmphhm? zise el uitându-se la femeie cu o încruntătură perplexă. Apoi îi zări pe arcași.

- Dă-mi drumul, porunci femeia cu o voce calmă, scăzută și tăioasă ca diamantul. Hrun desfăcu încet strânsoarea.

Ea se dădu înapoi, masându-și ușor încheietura și urmărindu-l pe Hrun cu privirea cam cum urmărește pisica o gaură de șoarece.

- Așadar, rosti ea într-un târziu, ai trecut primul test. Cum te numești, barbarule?

- Cui îi spui tu barbar? se răsti Hrun.

- Asta vreau și eu să aflu.

Hrun numără arcașii binișor și făcu un mic calcul. Umerii i se relaxară.

- Eu sunt Hrun din Himeria. Tu?

- Liessa, Doamnă a Dragonilor.

– Tu ești stăpânul aici?

– Asta rămâne de văzut. Arăți a mercenar, Hrun din Himeria. Te-aș putea folosi – dacă treci testele, bineînțeles. Sunt trei. Pe primul l-ai trecut.

– Și cum sunt celelalte ... Hrun se opri o clipă, buzele i se mișcară mutește, apoi riscă... două?

– Periculoase.

– Și plata?

– Apreciabilă.

– Scuzați-mă, spuse Doiflori.

– Și dacă nu trec testele? zise Hrun, ignorându-l. Spațiul dintre Hrun și Liessa se umplu de scânteile carismei, în timp ce căutau să-și susțină privirile.

– Dacă nu reușeai la primul test, acum erai mort. Cam asta ar fi pedeapsa uzuală.

– Hmm, ascultă, începu Doiflori. Liessa îi acordă o scurtă privire și păru să-l observe pentru prima dată.

– Luați chestia asta de-aici, ordonă ea calm și se reîntoarse spre Hrun. Doi dintre gardieni își puseră arbaletele pe umăr, îl apucară pe Doiflori de subsuori și îl ridicară de la podea. Apoi ieșiră în pas cadențat.

– Hei, strigă Doiflori în timp ce era purtat pe coridor. Unde (când se opriră în fața altei uși) e Bagajul (în timp ce deschideau ușa) meu? Aterizâ pe o grămadă de foste paie. Ușa se trânti, iar ecoul fu punctat de zgomotul zăvoarelor trase.

În cealaltă celulă, Hrun nici nu apucase să clipească.

– Bun, zise, care e al doilea test?

– Trebuie să-i ucizi pe cei doi frați ai mei. Hrun stătu să se gândească.

– Pe amândoi odată sau unul după altul? întrebă.

– Fie consecutiv, fie simultan, îl liniști ea.

– Ce?

– Să-i omori și gata, spuse ea iritată.

– Luptători buni, nu?

- Renumiți.

- Și în schimbul acestor servicii...?

- Te vei căsători cu mine și vei deveni Lord al Wyermenbergului.

Urmă o pauză lungă. Ochii lui Hrun se mișcau în orbite, neobișnuiți cu calculele.

- Adică te primesc pe tine și tot muntele ăsta? formulă el într-un final.

- Da. Îl privi drept în ochi și buzele i se țuguiară. E un preț bun, te asigur.

Hrun coborî privirea pe inelele ei. Aveau pietre mari - care erau de fapt acele diamante de un albastru-lăptos, incredibil de rare, ce se găseau doar în bazinele de argilă din Mithos. Când reuși să-și desprindă ochii de la ele, o văzu pe Liessa privindu-l furioasă.

- Atât de calculat? scrâșni ea. Hrun Barbarul, cel care nu s-ar sfii să intre și-n ghearele Morții?

Hrun ridică din umeri.

- În ghearele Morții nu te bagi decât ca să-i șterpelești inelele de aur. Coborî un braț, la capătul căruia se afla priciul de lemn. Acesta fu lansat ca o ghiulea spre arcași, iar Hrun îl urmă, doborând un om dintr-o lovitură și dezarmându-l pe altul. După o secundă, totul se sfârșise.

Liessa nici nu se clintise.

- Ei bine? spuse ea.

- Ei bine ce? zise Hrun din mijlocul măcelului.

- Ai de gând să mă omori?

- Ce? A, nu. Nu, asta e doar așa, un fel de obișnuință. Să mă mențin în formă. Deci unde ziceai că sunt frații ăia doi? Rânji.

Doiflori ședea în paie și privea în beznă. Se întreba de cât timp zace acolo. De ore întregi, cel puțin. De zile întregi, probabil. Poate că fuseseră chiar ani și pur și simplu nu-și mai aducea aminte, speculă el.

Nu, nu era bine să gândească așa. Încercă să-și mute gândurile la altceva – la iarbă, copaci, aer curat, dragoni. Dragoni...

Prin întuneric se auzi un scrâșnet abia perceptibil. Doiflori simți cum fruntea i se îmbrobonește de sudoare.

În celulă se mai afla ceva. Ceva care scotea zgomote discrete, dar care până și prin bezna aceea neagră ca smoala părea foarte mare. Simți o mișcare în aer.

Ridică brațul și înregistră acea senzație unsuroasă și acele mici scântei care localizează un câmp magic. Doiflori își dădu seama că își dorea cu ardoare puțină lumină.

Un jet de flăcări trecu pe lângă urechea lui, izbindu-se de zidul opus. La lumina pietrelor care dogoreau ca un furnal, zări deasupra sa un dragon care ocupa mai bine de jumătate de celulă.

„Ascult și mă supun", rosti o voce în capul lui.

În lucirea pietrelor care crăpau, Doiflori se văzu oglindit în doi uriași ochi verzi. În spatele lor se afla dragonul, la fel de multicolor, zimțat, solzos și unduitor ca cei din amintirea sa – un dragon *adevărat*. Aripile, așa strânse, erau atât de mari încât se frecau de ambii pereți ai celulei. Stătea întins, iar omulețul se afla între cele două gheare.

– Te supui? zise Doiflori, cu vocea tremurându-i de teamă și încântare.

„Desigur, stăpâne".

Lumina păli. Doiflori arătă cu un deget tremurător locul unde își amintea că ar fi fost ușa și spuse:

– Deschide-o!

Dragonul își înălță capul masiv. O minge de foc se rostogoli din nou, dar de data aceasta, pe măsură ce fiara își încorda mușchii gâtului, flacăra devenea din portocalie galbenă, din galbenă albă și în final de un albastru extrem de pal. În momentul acela, limba de foc

deveni și foarte îngustă, iar acolo unde atingea zidul, piatra sfârâia și se topea. Când atinse ușa, aceasta explodă într-o ploaie de picuri fierbinți.

Umbre negre jucau pe pereți. Metalul se umflă și, cât ai simți un junghi în ochi, ușa căzu frântă în două pe coridorul din spate. Flacăra dispăru la fel de brusc și surprinzător cum apăruse.

Doiflori păși ușor peste ușa care se răcea încet și scrută coridorul. Era pustiu.

Dragonul îl urmă. Pragul masiv al ușii îi cauză oarecare dificultăți, pe care le depăși cu o mișcare a umerilor ce smulse lemnul din piatră și îl scutură pe jos. Apoi se uită la Doiflori, în așteptarea unei porunci. Pielea i se cuta și zvâcnea de efortul de a-și desface aripile în spațiul îngust al coridorului.

- Cum ai ajuns aici? întrebă Doiflori.

„Tu m-ai chemat, stăpâne".

- Nu-mi aduc aminte să fi făcut așa ceva.

„În gândul tău. Tu. M-ai chemat, în, gândul tău" gândi dragonul, cu răbdare.

- Adică numai ce m-am gândit la tine și iată-te?

„Da".

- A fost ceva magic?

„Da"

- Bine, dar m-am gândit la dragoni toată viața.

„În acest loc, granița dintre gând și realitate este, probabil, ușor neclară. Nu știu decât că la un moment dat nu existam, apoi tu te-ai gândit la mine și am existat. De aceea, desigur, mă aflu la porunca ta".

- Măiculiță!

O jumătate de duzină de gardieni aleseră acel moment pentru a apărea de după colțul coridorului. Se opriră cu gurile căscate. Apoi unul își veni destul în fire ca să ridice arbaleta și să tragă.

Pieptul dragonului se umflă. Săgeata explodă în mii

de fragmente incandescente înainte să-și atingă ținta. Gardienii o luară la sănătoasa. După o secundă, un val de flăcări inunda locul în care se aflaseră.

Doiflori era plin de admirație.

– Poți să și zbori? zise.

„Bineînțeles".

Se uită în dreapta și în stânga și decise că e mai bine să nu urmărească gardienii. De vreme ce tot era complet rătăcit, orice direcție era un pas înainte. Se strecură pe lângă dragon și porni grăbit, iar acesta întoarse cu greutate pe coridorul îngust, ca să îl urmeze.

Trecură printr-o serie de tuneluri care se întrețeseau ca într-un labirint. La un moment dat, lui Doiflori i se păru că aude strigăte, dar acestea se stinseră curând. Din când în când distingeau deasupra lor, prin întuneric, praguri boltite de unde ușile se prăbușiseră. Lumina se strecura anevoie prin crăpături sau, ici colo, se reflecta în oglinzi care fuseseră zidite în perete la colțurile culoarelor. Uneori, câte o rază mai puternică răzbătea de la câte un luminator îndepărtat.

Ciudat era, gândi Doiflori în timp ce cobora o scară lată, stârnind nori de praf argintiu, că aici coridoarele erau mult mai largi. Și mai bine construite. În nișele din pereți erau așezate statuete, iar pe ici, pe colo se vedeau tapiserii decolorate, dar interesante. Reprezentau în special dragoni – dragoni cu sutele, în zbor, sau dragoni atârnând de inelele lor, dragoni cu oameni în spate la vânătoare de cerbi sau, uneori, de oameni. Doiflori atinse ușor una din tapiserii. Țesătura se sfărâmă pe loc, lăsând în aerul cald și uscat doar câteva ițe atârnate acolo unde se folosise fir subțire de aur.

– Mă întreb de ce au părăsit toate astea? zise el.

„Nu știu", răspunse o voce politicoasă în capul său.

Doiflori se întoarse și privi chipul de cal solzos de deasupra lui.

- Cum te numești, dragonule? întrebă.

„Nu știu"

- Cred că îți voi spune Nouătrestii.

„Atunci acesta e numele meu".

Păsiră, prin praful atoatecuprinzător, printr-un șir de săli cu stâlpi întunecați, săpate direct în piatră. Și nu fără dexteritate: de la podea până la tavan, pereții erau ornați din belșug cu statui, garguie, basoreliefuri și coloane cu caneluri, care aruncau umbre stranii atunci când, la cererea lui Doiflori, dragonul făcea îndatoritor lumină. Traversară galerii interminabile și caverne transformate în amfiteatre spațioase, toate scăldate în praful moale, gros și complet părăsite. Nimeni nu mai intrase de secole în aceste grote pustii.

Atunci zări cărarea care ducea spre o altă gură întunecată de tunel. Cineva trecuse pe acolo frecvent în ultima vreme. În pătura de praf cenușiu se vedea o brazdă îngustă.

Doiflori se luă după ea. Îl conduse prin săli și mai înalte, prin coridoare întortocheate, dar suficient de încăpătoare pentru un dragon (și se părea că dragonii ajunseseră pe acolo cândva; o încăpere era încă plină de harnașamente putrede, de dimensiuni dragonești, iar o alta conținea armuri și zale bune și pentru niște elefanți). Acestea se sfârșeau cu o pereche de uși de bronz coclit, atât de înalte încât capătul li se pierdea în întuneric. În fața lui Doiflori, la nivelul pieptului, se afla un mic mâner de aramă, în formă de dragon.

Îl atinse, iar ușile se deschiseră pe loc, într-o mutenie deconcertantă.

Părul lui Doiflori începu să scoată scântei și un vânticel cald și uscat porni să bată, fără să stârnească însă praful, așa cum ar fi făcut un vânt obișnuit, ci ridicându-l în forme neplăcute, pe jumătate vii, și lăsându-l să cadă la loc după o clipă, ca neatins. La urechile lui

Doiflori ajunse ciripitul ascuțit și straniu al Lucrurilor din Dimensiunile Subterane, de dincolo de ordinea fragilă a timpului și spațiului. Umbrele se iveau în locuri unde nu aveau din ce să se nască. Aerul vibra ca un stup.

Pe scurt, în jurul lui avea loc o descărcare masivă de magie.

Încăperea de dincolo de ușă era luminată de o lucire verzuie. De-a lungul pereților stăteau, fiecare pe raftul lui de marmură, șiruri peste șiruri de sicrie. În centrul camerei, pe un postament mai ridicat se afla un jilț de piatră, iar în el o siluetă strâmbă, care nu se clinti, dar spuse cu o voce firavă și bătrânicioasă:

– Intră, tinere.

Doiflori înaintă. Silueta din jilț era a unui om, din câte putea distinge în semiobscuritate, dar ceva ciudat în felul în care era tolănită în jilț îl făcu pe turist să se bucure că nu se vedea așa de bine.

– Sunt mort, înțelegi, spuse pe un ton de conversație o voce ieșită din partea în care, spera Doiflori din tot sufletul, trebuia să fie un cap. Presupun că ți-ai dat seama.

– Hmm, făcu Doiflori. Da. Începu să dea înapoi.

– Sare în ochi, nu-i așa? fu de acord vocea. Dumneata trebuie să fii Doiflori, nu? Sau asta vine mai târziu?

– Mai târziu? se miră omulețul. Mai târziu decât ce? Se opri.

– Vezi dumneata, zise vocea, unul din dezavantajele de-a fi mort este acela că ești eliberat, cum s-ar zice, de sub controlul timpului și de aceea eu pot să văd simultan tot ce s-a întâmplat sau se va întâmpla, numai că acum știu că timpul nu există în mod real.

– Nu prea îmi pare un dezavantaj, comentă Doiflori.

– Nu? Ia imaginează-ți că fiecare clipă ar fi în același timp o amintire îndepărtată și o surpriză neplăcută și o

-ți dai seama la ce mă refer. Oricum, îmi amintesc acum ce trebuia să-ți spun. Sau ți-am spus deja? Frumos dragon, apropo. Sau asta spuneam mai încolo?

- E destul de bun. Tocmai a apărut, zise Doiflori.

- A apărut? spuse vocea. Dumneata l-ai chemat!

- Da, păi n-am făcut decât...

- Pentru că deții Puterea!

- N-am făcut decât să mă gândesc la el.

- Asta și este Puterea. Ți-am spus că eu sunt Greicha întâiul? Sau asta vine după? Mă scuzi, nu prea am experiență cu transcendența. Oricum, ce ziceam... Puterea. Ea aduce pe lume dragonii.

- Mi se pare că mi-ați mai spus, zise Doiflori.

- Serios? În mod sigur aveam de gând, zise mortul.

- Dar *cum se face*? M-am gândit la dragoni toată viața și e prima dată că îmi apare unul.

- Ei, vezi dumneata, adevărul este că dragonii n-au existat niciodată în sensul în care dumneata și (până să fiu otrăvit acum vreo trei luni) *eu* înțelegem existența. Vorbesc despre adevăratul dragon, *draconis nobilis*, mă înțelegi; dragonul de mlaștină, *draconis vulgaris*, este o creatură de rând și nu merită luată în considerare. *Adevăratul* dragon este în schimb o ființă de un atare rafinament al spiritului încât se poate materializa în această lume doar dacă este conceput de o imaginație măiestrită. Și chiar acea imaginație se cere să se afle într-un loc puternic impregnat cu magie, care ajută la subrezirea pereților dintre lumea văzută și cea nevăzută. Atunci dragonii trec prin acești pereți, cum ar veni, și își imprimă formele în matricea de posibilități a lumii noastre. Eram foarte priceput la așa ceva când eram în viață. Îmi puteam imagina până la, ehei, chiar cinci sute de dragoni o dată. Iar acum Liessa, care e cel mai talentat dintre copiii mei, abia dacă reușește să-și închipuie cincizeci de creaturi anoste. Ce să mai zici de

educația progresivă. Ea nu *crede* în dragoni, și de aceea ai ei sunt destul de plicticoși, în vreme ce al dumitale, rosti vocea lui Greicha, este aproape la fel de valoros ca unii dintr-ai mei. O încântare pentru ochi, nu că eu aș mai avea...

Doiflori interveni grăbit.

– Spuneți mereu că sunteți mort..

– Da, și?

– Păi morții, ăăă, cum să vă zic, nu vorbesc așa mult. De obicei.

– Cândva am fost un vrăjitor excepțional de puternic. Fiica mea m-a otrăvit, desigur. Este metoda de succesiune îndeobște acceptată în familia noastră, dar - un suspin veni dinspre cadavru sau cel puțin de undeva de deasupra lui – s-a dovedit curând că nici unul dintre cei trei copii ai mei nu e suficient de puternic pentru a le smulge celorlalți doi coroana Wyermenbergului. Un aranjament cât se poate de prost. Un regat ca al nostru trebuie să aibă un singur stăpân. Așa că am decis să rămân în viață în calitate neoficială, ceea ce îi enervează îngrozitor pe toți trei. N-o să le dau copiilor mei satisfacția să mă îngroape decât atunci când va rămâne unul singur ca să oficieze ceremonia. Se auzi un gâjâit scârbos. Doiflori trase concluzia că ținea loc de chicoteală.

– Deci unul dintre ei ne-a răpit și pe noi? întrebă el.

– Liessa, zise vocea vrăjitorului defunct. Fiica mea, cea mai puternică dintre copii. Dragonii fiilor mei încep să pălească după nici două leghe.

– Să pălească? Am observat eu că cel care ne-a adus aici era străveziu, zise Doiflori. Mi s-a părut puțin ciudat.

– Firește, spuse Greicha. Puterea nu lucrează decât lângă Wyermenberg. Este inversul pătratului distanțelor, pricepi. Sau cel puțin așa cred. Pe măsură ce dragonii se

depărtează, încep să *dispară*. Altfel, micuța mea Liessa ar fi stăpânit lumea până acum. Dar nu vreau să te mai reține. Presupun că vrei să-ți salvezi prietenul.

- Pe Hrun? se miră Doiflori.

- Nu pe el. Pe vrăjitorul ăla slăbănog. Fiul meu Lio!rt tocmai încearcă să-l taie în bucăți. Admir felul în care l-ai salvat. Adică îl vei salva.

Doiflori se semeți, arătându-și întreaga înălțime, ceea ce oricum nu era mare lucru.

- Unde e? zise îndreptându-se spre ușă cu pași – spera el – eroici.

- Urmează cărarea din praf, spuse vocea. Liessa vine uneori să mă vadă. Încă mai vine să-l vadă pe tăticul ei, fetița mea. A fost singura care a avut tăria de caracter să mă omoare. Așchia nu sare departe de trunchi. Apropo, succes. Îmi amintesc că asta spuneam. Adică o să spun acum.

Vocea hodorogită i se pierdu în labirintul de timpuri verbale, în timp ce Doiflori alerga de-a lungul coridoarelor moarte, cu dragonul săltând fără efort alături de el. Curând, însă, se sprijini de un stâlp, cu respirația tăiată. I se părea că nu mai mâncase de-o veșnicie.

„*De ce nu zbori?*" întrebă Nouătrestii în interiorul capului lui. Dragonul întinse aripile și le bătu o dată, experimental, ridicându-se puțin în aer. Doiflori îl privi fix o clipă, apoi alergă să se cațere pe gâtul fiarei. În curând pluteau ușor, la mică înălțime, lăsând în urmă nori de praf.

Doiflori se ținu cât putea de bine în timp ce Nouătrestii se strecură printr-o succesiune de caverne și zburâ pe deasupra unei scări în spirală pe care ar fi încăput și o armată în retragere.

Odată ajunși sus, își dădură seama că au nimerit într-o regiune mai populată, unde oglinzile de la fiecare cotitură erau bine lustruite și reflectau o lumină palidă.

„Simt miros de dragoni".

Aripile prinseră a i se mișca atât de repede că nici nu se mai vedeau, iar Doiflori fu smucit înapoi când dragonul coti și o luă pe un coridor lateral cu viteza unei rândunele înnebunite de pișcăturile păduchilor. Încă o cotitură bruscă și ieșiră dintr-o gură de tunel direct într-o cavernă imensă. Undeva jos se zăreau niște stânci, iar lângă acoperiș se aflau niște găuri mari prin care pătrundea lumina. Tot acolo avea loc și o activitate intensă... In timp ce Nouătrestii plutea bătând aerul cu aripile, Doiflori se zgâia la formele dragonilor cocoțați și la omuleții ca niște puncte care, într-un fel sau altul, umblau cu capul în jos.

„Acesta este un cuibar", zise dragonul pe un ton mulțumit.

Și chiar în vreme ce Doiflori privea în sus, una dintre siluete se desprinse de tavan și se făcu tot mai mare.

Vânturache se uită cum fața palidă a lui Lio!rt se îndepărta de el. E nostim, cotcodăcea o parte din creierul lui, de ce cad în sus? Apoi începu să se rostogolească în aer și realitatea preluă controlul. Se prăbușea către rocile distante, acoperite de guano.

Mintea lui era copleșită de acest gând. Descântecul alese tocmai acel moment ca să se iveaască din adâncul creierului, așa cum făcea mereu în momente de criză. De ce nu mă rostești, părea să-i șoptească, ce ai de pierdut?

Vânturache ridică o mână în mijlocul suflului ascendent.

– Ashonai! strigă el. Cuvântul se formă în fața sa ca o flacără rece și albastră care pâlpâia în curent. Ridică cealaltă mână, îmbătat de teroarea magiei. Ehiris! intonă. Sunetul îngheță într-un cuvânt de un portocaliu pâlpâitor care rămase suspendat lângă predecesorul său. Urshoring. Kvanti. Pythan. N'gurad. Feringomali.

Cuvintele izbucneau de jur împrejurul lui în toate culorile curcubeului, iar Vânturache ridică mâna pentru a rosti al optulea și ultimul cuvânt, care urma să apară într-un octarin arzător și avea să finalizeze descântecul. Zdrobirea iminentă de stânci fu dată uitării.

-...! începu el.

Respirația îi fu tăiată însă de o lovitură, iar vraja pe care o începuse se risipi, sufocată. O pereche se brațe i se încolăci peste talie și lumea se înclină brusc când dragonul se redresă după plonjonul prelungit, atingând pentru o clipă cu ghearele fundul puturos al Wyermenbergului. Doiflori râse triumfător.

- L-am prins!

Iar dragonul, luând o curbă elegantă la capătul ascensiunii, mișcă leneș din aripi și ieși printr-una din gurile peșterii în aerul dimineții.

La amiază, pe un tăpșan verde de pe rodnica tăblie care forma vârful muntelui în echilibru imposibil - Wyermenberg, dragonii și călăreții lor se strânseseră într-un cerc larg. În spatele lor se afla o adunătură de servitori și sclavi și alți oameni care își duceau zilele aici, pe acoperișul lumii. Toți ochii erau ațintiți asupra celor din centrul arenei de iarbă.

Din acest grup făceau parte mai mulți lorzi de vază ai dragonilor, printre care Lio!rt și fratele lui, Liartes. Cel dintâi încă își mai oblojea piciorul, cu mici strâmbături de durere. Mai într-o parte stăteau Liessa și Hrun împreună cu o parte din gărzile personale ale femeii. Între cele două facțiuni se afla Deținătorul ereditar al Înțelepciunii din Wyermenberg.

- După cum știți, spuse el, nesigur, Greicha Întâiul, stăpânul nu-întru-totul-defunct al Wyermenbergului, a lăsat cu limbă de moarte ca succesiunea să aibă loc doar când unul din copiii lui se simte suficient de puternic -

respectiv puternică – pentru a-i înfrânge pe ceilalți în luptă pe viață și pe moarte.

– Da, da, asta știm deja, dă-i drumul mai departe, spuse o voce răutăcioasă de undeva din văzduh.

Deținătorul Înțelepciunii înghiți în sec. Nu se împăcase niciodată cu moartea incompletă a fostului lui stăpân. Adică e mort sau nu ticălosul ăla bătrân? se tot întreba el.

– E neclar, rosti el cu voce tremurată, dacă se poate accepta o provocare la luptă printr-un delegat.

– Se poate, se poate, îl repezi vocea fără trup a lui Greicha. E un semn de inteligență. Hai să nu ne pierdem toată ziua cu asta.

– Vă provoc, spuse Hrun, pe amândoi frații deodată.

Lio!rt și Liartes schimbară priviri între ei.

– Vrei să ne înfrunți pe amândoi odată? întrebă Liartes, un bărbat înalt, slab, cu plete lungi și negre.

– Mda.

– Nu prea sunt șanse egale, nu-i așa?

– Mda. Vă depășesc cu unu la doi.

Lio!rt se încruntă.

– Barbar arogant ce ești...

– Asta le întrece pe toate! răcni Hrun. O să te...

Deținătorul Înțelepciunii ridică o mână străbătută de vene albastre și îl opri.

– Orice luptă este interzisă pe Terenul Morții, zise el și se opri ca să caute o noimă în ceea ce spusese. Înțelegeți voi ce vreau să zic, se fofilă el, adăugând: Pentru că au fost provocați, lorzii Lio!rt și Liartes au dreptul să aleagă arma.

– Dragonii, spuseră ei într-un glas. Liessa pufni.

– Dragonii pot fi folosiți în atac, deci sunt arme, spuse cu hotărâre Lio!rt. Dacă nu ești de acord, putem să decidem prin luptă.

– Mda, încuviință și fratele lui.

Deținătorul Înțelepciunii simți un deget fantomatic împungându-l în piept.

- Nu sta acolo cu gura căscată, zise vocea de mormânt a lui Greicha. Grăbește-te, da?

Hrun se dădu înapoi, scuturând din cap.

- A, nu, zise el. O dată mi-a ajuns. Mai bine mor decât să lupt călare pe una din chestiile alea.

- Atunci mori, spuse Deținătorul Înțelepciunii cât putu de blând.

Lio!rt și Liartes se îndreptau deja spre locul unde servitorii îi așteptau cu animalele pregătite. Hrun se întoarse către Liessa. Ea ridică din umeri.

- Nu primesc nici măcar o sabie? se rugă el. Un cuțit barem?

- Nu, zise ea. Nu mă așteptam la așa ceva. Deodată părea mai măruntă și tot aerul sfidător i se evaporase. Îmi pare rău.

- *Îți pare rău?*

- Da, îmi pare rău.

- Da, te-am auzit spunând că-ți pare rău.

- Nu te uita așa la mine. Pot să-ți imaginez cel mai grozav dragon, dacă vrei să-l încaleci...

- Nu!

Deținătorul Înțelepciunii își șterse nasul într-o batistă, o ținu suspendată o clipă și apoi o lăsă să cadă.

Un tunet de aripi îl făcu pe Hrun să se întoarcă. Dragonul lui Lio!rt era deja în aer și cobora în cercuri către ei. Când ajunse mai jos, din gură îi țâșni o limbă de flăcări, care pârjoli iarba în linie dreaptă pe direcția lui Hrun.

În ultima clipă, eroul o împinse pe Liessa în lături și, în timp ce se arunca la pământ ca să se ferească, simți pe braț durerea vie a arsurii. Se rostogoli în cădere, apoi sări repede în picioare, uitându-se disperat după al doilea dragon. Acesta venea dintr-o parte, iar Hrun fu

silit să facă o săritură în înălțime prost calculată ca să scape de jetul de flăcări. Coada dragonului se răsuci în trecere, arzându-i o lovitură zdravănă peste frunte. Barbarul se ridică din nou, scuturând din cap ca să alunge steluțele verzi. Arsura de pe spate urla de durere.

Lio!rt atacă pentru a doua oară, mai încet de data aceasta, ca să facă față agilității neașteptate a uriașului. Când se apropie de sol, îl văzu pe barbar stând drept ca o stâncă, cu pieptul săltându-i de respirația grea, cu brațele lăsate în jos. O țintă ușoară.

După ce dragonul se înălță din nou, Lio!rt întoarse capul, așteptându-se să vadă o matahală carbonizată. Nu văzu însă nimic. Nedumerit, Lio!rt se răsuci la loc.

Dinainte i se ivi Hrun, care cu o mână se sălta pe umărul dragonului și cu cealaltă încerca să-și stingă pletele în flăcări. Mâna lui Lio!rt țâșni spre pumnal, dar durerea ascuțise la maximum reflexele și așa imbatabile ale lui Hrun. Cu dosul palmei lovi ca un ciocan încheietura lordului dragonilor, azvârlindu-i pumnalul cât colo, iar cu un pumn îl croi în bărbie.

Dragonul, împovărat cu greutatea a doi bărbați, se afla la doar câțiva metri înălțime. Se dovedi un noroc, pentru că, în momentul în care Lio!rt își pierdu cunoștința, reptila dispăru.

Liessa dădu fuga la Hrun să-l ajute să se ridice. El clipi buimac.

– Ce s-a-ntâmplat? Ce s-a-ntâmplat? zise el prostit.

– A fost fantastic, spuse Ea. Cum ai făcut saltul ăla mortal în aer și tot restul.

– Mda, da' *ce s-a-ntâmplat*?

– E cam greu să-ți explic...

Hrun se uită spre cer. Liartes, pe departe cel mai prudent dintre cei doi frați, se învârtea undeva departe, deasupra lor.

- Ai cam zece secunde să încerci, zise el.
- Dragonii...
- Mda?
- Sunt imaginari.
- Ca arsurile astea imaginare de pe brațul meu, vrei să zici?
- Da. Nu! scuturâ ea din cap. O să-ți spun mai târziu!
- Foarte bine. Trebuie doar să găsești un medium priceput, o repezi Hrun. Se uită furios la Liartes, care începea să coboare în cercuri largi.
- *Ascultă* o clipă! Dragonul nu poate exista decât dacă fratele meu e conștient, altminteri nu e chip...
- Fugi! strigă Hrun. O împinse și se lipi de pământ chiar în clipa în care dragonul lui Liartes trecea ca un fulger, lăsând în iarbă o altă cicatrice fumegândă.

În vreme ce creatura lua înălțime pentru un nou atac în picaj, Hrun se ridică și o rupse la fugă cât îl țineau picioarele spre pădurea de la marginea luminișului. Copacii erau rari, un fel de tufăriș mai răsărit, dar un dragon n-ar fi putut zbura pe acolo.

Nici nu încercă. Liartes își aduse reptila la sol, la liziera pădurii, și descălecă relaxat. Dragonul își strânse aripile și își vârî capul în verdeață, în vreme ce stăpânul lui se sprijini de un copac, fluierând.

- Pot să te ard de viu, spuse acesta după o vreme. În desiș, nici o mișcare. Poate că te-ai ascuns acolo în brădet? Ramurile verzi se transformară într-un rug aprins. Sigur am văzut o mișcare în ferigi. Ferigile deveniră un schelet de cenușă albă. Nu faci decât să-ți prelungești agonia, barbarule! De ce nu te predai chiar acum? Am ars mulți oameni, și nu doare deloc, spuse Liartes, trăgând cu coada ochiului spre tufăriș.

Dragonul își continua incursiunea prin pădurice, incinerând fiecare tufă sau ferigă care ar fi putut ascunde un om. Liartes trăsese sabia și aștepta.

Hrun sări dintr-un copac și ateriză în plină fugă. Lângă el, dragonul scoase un răget, zdrobind hățișurile în timp ce încerca să se întoarcă, dar Hrun alerga, alerga, cu privirea fixată pe Liartes și cu o creangă uscată în mână.

E puțin cunoscut, dar foarte adevărat, faptul că o ființă bipedă poate întrece un patruped într-o cursă pe distanță scurtă, pur și simplu pentru că durează mai puțin până-și descurcă picioarele. Hrun auzi scrâșnetul ghearelor în urma lui și apoi o bufnitură rău-prevestitoare. Dragonul își desfăcuse aripile și încerca să se ridice în văzduh.

Când Hrun se năpusti asupra lordului dragonilor, Liartes ridică răutăcios spada, care fu oprită de bâta barbarului. Apoi Hrun se aruncă pe el și amândoi se rostogoliră pe jos.

Dragonul dădu un muget.

Liartes urlă când Hrun își ridică un genunchi cu precizie anatomică, dar reuși să-i spargă barbarului - pentru a câta oară – nasul.

Hrun lovi cu picioarele, se ridică și se trezi nas în nas cu fața de cal nărăvaș a dragonului, cu nările dilatate.

Zvârli dintr-un picior, lovindu-l pe Liartes, care încerca să se ridice, drept în tâmplă. Omul căzu grămadă.

Dragonul dispăru. Mingea de foc care înainta spre Hrun se evaporă pe drum, ajungând la el sub forma unui suflu de aer călduț. Apoi se făcu tăcere – se auzea doar trosnetul tufișurilor în flăcări.

Hrun aburcă pe un umăr trupul inert al lordului și o luă la trap spre mijlocul arenei. Acolo îl găsi și pe Liort, lățit pe iarbă, cu un picior răsucit caraghios. Se aplecă și, cu un icnet, îl săltă și pe acesta pe umărul liber.

Liessa și Deținătorul Înțelepciunii așteptau pe o platformă de la capătul pajiștii. Doamna dragonilor își

recăpătase stăpânirea de sine și îi aruncă lui Hrun o privire neutră când acesta îi aruncă cei doi bărbați pe treptele de la picioarele ei. În juru-i, oamenii adoptaseră poze pline de respect, cum se cuvine în preajma maiestății.

- Ucide-i, spuse ea.

- Ucid când consider eu, răspunse Hrun. Oricum, nu se cade să omori oamenii când sunt inconștienți.

- Nu-mi pot imagina un moment mai prielnic, zise Deținătorul Înțelepciunii. Liessa pufni.

- Atunci îi voi surghiuni. Odată ce vor ieși din zona magică a Wyermenbergului, nu vor mai avea nici o Putere. Vor fi niște tâlhari de rând. Îți convine așa?

- Da.

- Mă surprinde că ești atât de mărinimos, bar... Hrun.

Hrun ridică din umeri.

- Când te afli în poziția mea nu poți fi decât mărinimos. Ai o imagine de apărat. Privi în jur. Unde e testul următor?

- Te avertizez, e ceva periculos. Dacă vrei, poți pleca acum. Dacă treci testul însă, vei deveni Lord al Wyermenbergului și, desigur, soțul meu legiuit.

Hrun îi întâlni privirea. Se gândi la viața lui de până atunci. Deodată ea i se păru plină de nopți lungi și umede petrecute sub cerul liber, de lupte disperate cu troli, membrii ai Gărzii, bandiți fără de număr, preoți infami și, în cel puțin trei ocazii, semizei în bună regulă - și toate pentru ce? E drept, pentru o mulțime de comori, dar unde se duseseră? Salvarea fecioarelor în pericol reprezentase o răsplată trecătoare, dar de cele mai multe ori trebuise să le aranjeze prin vreun oraș, cu o zestre bunicică, pentru că și cea mai drăguță fostă fecioară devenea după o vreme posesivă și avea prea puțină înțelegere pentru eforturile lui de a-i salva alte surori de suferință. Pe scurt, viața nu-i adusese decât o

oarecare reputație și o adevărată rețea de cicatrice. Viața de lord ar fi putut fi distractivă. Hrun rânji. Cu o bază ca asta, cu toți dragonii și cu o mână de luptători adevărați, puteai să te numeri printre competitorii de seamă.

Și-n plus, fătuca nu era rea de loc.

– Al treilea test? întrebă ea.

– O să fiu din nou dezarmat? zise Hrun.

Liessa ridică mâna și își scoase coiful, lăsând buclele roșii să i se reverse pe spate. Apoi își desfăcu broșa care îi prindea roba. Pe dedesubt era goală.

În timp ce Hrun o măsura cu privirea, două mașini de calcul noțional începură să opereze în mintea lui. Una evalua aurul din brățări, rubinele tigrate care ornau inelele de pe degetele de la picioare, diamantul din buric și cele două spirale de argint filigranat potrivite special pe anatomia ei. Cealaltă era conectată direct la libidoul lui. Ambele comunicau rezultate extrem de satisfăcătoare.

Ea întinse mâna, oferindu-i un pahar de vin, și zâmbi, spunându-i:

– Cred că nu.

– Da' el n-a încercat să te salveze, îi atrase atenția Vânturache, făcând recurs la ultimul argument.

Se ținea disperat de talia lui Doiflori în timp ce dragonul se învârtea încet, ținând lumea de dedesubt înclinată într-un unghi periculos. Noua știre, cum că spinarea solzoasă pe care stătea călare nu era decât o fantasmă tridimensională, nu era de natură, după cum se vedea, să-i calmeze senzațiile de amețeală care-l făceau să strângă din genunchi până-i plesneau de durere. Tot răsucea în minte posibilele consecințe ale unei lipse de concentrare din partea lui Doiflori.

– Nici măcar Hrun n-ar fi putut face față arbaletelor, explică Doiflori cu încăpățânare.

Pe măsură ce dragonul se ridica deasupra peticului de pădure unde dormiseră toți trei în umezeală și incomod, soarele se ridica și el peste marginea Discului. Într-o secundă, nuanțele sumbre de albastru și cenușiu de dinaintea zorilor se transformară într-un râu de bronz strălucitor care inundă lumea, făcând ape aurii acolo unde atingea luciul gheții, ori oglinda unei ape, ori un baraj de lumină. (Datorită densității câmpului magic care înconjoară discul, lumina se deplasează cu viteze subsonice. Această interesantă proprietate a fost utilizată din plin de populațiile Sorca de la Marele Nef, de exemplu, care au construit de-a lungul veacurilor baraje complicate și delicate și văi pavate cu siliciu șlefuit pentru a capta și *stoca* lumina lentă a soarelui. Rezervoarele sclipitoare din Nef, care după câteva săptămâni de soare neîntrerupt dădeau pe dinafară, erau o priveliște magnifică din văzduh, și de aceea e mare păcat că Vânturache și Doiflori nu s-au nimerit să privească în direcția aceea.)

În fața lor, imposibilitatea de miliarde de tone care era Wyermenbergul, muntele răsturnat prin magie, atârna din cer, și nici nu era așa rău, până când Vânturache nu se întoarse și nu văzu umbra masivului desfășurată peste panoramă...

- Ce vezi? îl întrebă Doiflori pe dragon.

„Văd o luptă pe vârful muntelui", sosi răspunsul amabil al reptilei.

- Vezi? spuse Doiflori. Chiar în clipa asta Hrun se luptă, probabil, ca să-și scape pielea.

Vânturache nu răspunse. După un moment, Doiflori se uită la el. Vrăjitorul se uita hipnotizat în gol, iar buzele i se mișcau mut.

- Vânturache? Vrăjitorul scoase un croncănit slab. Scuză-mă, ce-ai zis? insistă Doiflori.

- Până acolo... Marea Cascadă... îngăimă Vânturache.

Ochii lui își recăpătară ținta, privi buimac în jur o clipă, apoi pupilele i se măriră de groază. Făcu greșeala să se uite în jos.

– Aaarhhh, fu el de părere și începu să alunece la vale.

Doiflori îl sprijini.

– Ce s-a întâmplat?

Vânturache încercă să închidă ochii, dar imaginația lui nu avea pleoape, așa că se holba cu disperare.

– Ție nu ți-e frică de înălțime? reuși să îngaime.

Doiflori se uită la peisajul miniatural, pătat cu umbre de nori. Chestia cu frica nu-i trecuse prin cap.

– Nu, zise. De ce mi-ar fi? După părerea mea, ești la fel de mort dacă te prăbușești de la cinșpe metri sau de la patru mii.

Vânturache încercă să ia opinia în considerare fără să se ambaleze, dar nu văzu nici o logică. Nu căderea propriu-zisă, ci *lovitura* i se... Doiflori îl apucă repede.

– Stai cuminte, spuse el vesel. Aproape am ajuns.

– Aș vrea să fim înapoi în oraș, se plânse Vânturache. Sau măcar jos, pe pământ.

– Mă întreb dacă dragonii pot zbura până la stele, rosti visător Doiflori. Asta *chiar* că ar fi ceva...

– Ești nebun, decretă Vânturache. Turistul nu răspunse, iar când vrăjitorul întoarse capul spre el văzu îngrozit că Doiflori se uita cu un zâmbet straniu la aștrii care păleau. Nici să nu-ți treacă prin cap! adăugă el amenințător.

„Bărbatul pe care îl cauți stă de vorbă cu femeia dragonilor", zise dragonul.

– Ha? făcu Doiflori cu ochii încă pe bolta cerului.

– Ce? spuse Vânturache îngrijorat.

– A, da, Hrun. Sper că am ajuns la timp. Coboară acum. Cât mai jos.

Vânturache deschise ochii când vântul deveni un uragan șuierător, care oricum nu-i mai permitea să țină

aripile lipite. Vârful plat al Wyermenbergului se ridică înspre el, se apropie amenințător, apoi se dădu peste cap, transformându-se într-o pată verde care acoperea orizontul în ambele părți. Pădurile și câmpurile se amestecară într-o mare de petice care gonea pe lângă ei. Sclipirea argintie de o clipă ar fi putut fi râul care se revărsa în gol peste marginea platoului. Vânturache încercă să-și scoată această imagine din memorie, dar ea părea că se simte bine acolo, terorizându-i pe ceilalți ocupanți și răsturnând mobila cu lovituri de picior.

- Cred că nu, spuse Liessa.

Hrun luă cupa cu vin, rânjind ca un dovleac.

Dragonii începuseră să se adune în jurul arenei. Călăreții ridicară capetele. Ceva ca o pată verde fulgeră deasupra arenei și Hrun dispăru.

Cupa cu băutură rămase o clipă în aer, apoi se prăbuși pe trepte. Abia atunci se vărsă prima picătură de lichid.

Asta pentru că, atunci când îl înhățase pe Hrun cu binișorul în ghearele sale, dragonul Nouătrestii avusese grijă să sincronizeze ritmurile trupurilor lor. Și cum dimensiunea imaginară este mult mai complexă decât cele ale timpului și spațiului, care sunt niște dimensiuni pur și simplu novice, rezultatul a fost că Hrun cel staționar și priapic s-a transformat instantaneu în Hrun cel în deplasare cu o sută cincizeci de kilometri la oră, fără nici un efect secundar negativ, în afara celor câteva înghițituri de vin risipite. Un alt rezultat a fost acela că Liessa a scos un urlet de furie și și-a convocat dragonul. Când fiara arămie s-a materializat dinaintea ei, Liessa a încălecat, așa goală cum era, și smulgând o arbaletă din mâna unui gardian s-a ridicat în văzduh, în timp ce restul de călăreți se grăbeau și ei spre dragonii lor.

Deținătorul Înțelepciunii, care urmărea totul de după

stâlpul în spatele căruia se pitise, prudent, la începutul învălmășelii, surprinse întâmplător ecourile interdimensionale ale unei teorii care era concepută în clipa respectivă în mintea unui psihiatru dintr-un univers adiacent și – poate pentru că scurgerea dintre dimensiuni avea loc în ambele sensuri – psihiatrul zări și el pentru o clipă fata călare pe dragon. Deținătorul Înțelepciunii zâmbi.

– Pui pariu că nu-l prinde? zise chiar lângă urechea sa Greicha, cu vocea lui care suna a viermi și morminte.

Deținătorul Înțelepciunii închise ochii și înghiți cu dificultate.

– Credeam că Stăpânul s-a mutat de-acum cu totul pe Tărâmul Groazei, reuși el să murmure.

– Sunt vrăjitor, spuse Greicha. Moartea trebuie să vină personal după un vrăjitor. Și – măi, măi – nu pare să se afle prin împrejurimi...

PUTEM PLECA? întrebă Moartea.

Era călare pe un cal alb, un cal în carne și oase, dar cu ochiul roșu și nara fremătându-i sălbatic. Întinse o mână osoasă, culegând din aer sufletul lui Greicha, învârtindu-l până când deveni un punct dureros de lumină și apoi înghițindu-l.

Pe urmă dădu pinteni armăsarului, iar acesta se înălță în văzduh aruncând scântei din copite.

– Lord Greicha! șopti bătrânul Deținător al Înțelepciunii, în timp ce universul din jurul lui pâlpâia.

– Asta a fost o lovitură sub centură, veni vocea vrăjitorului, o urmă de sunet care se stingea în dimensiunile infinite ale nopții.

– Stăpâne... cum e Moartea? întrebă cu voce tremurătoare bătrânul.

– Te voi anunța după ce o voi fi analizat pe de-a-ntregul, sosi răspunsul, o modulație abia perceptibilă purtată de vânt.

- Bine, zise Deținătorul Înțelepciunii. Apoi fu izbit de un gând și se grăbi să adauge: În timpul zilei, vă rog frumos.

- Paiațe nenorocite! urlă Hrun aburcat pe ghearele din față ale lui Nouătrestii.

- Ce zice? urlă Vânturache, în timp ce dragonul despica aerul în ascensiunea sa.

- N-am auzit, zbieră Doiflori prin vijelia care-i spulbera vocea. Când dragonul se îndreptă puțin, se uită înapoi spre uriașul Wyermenberg care se rotea dedesubt ca un titirez și văzu roiul de creaturi care se pornea pe urmele lor. Aripile lui Nouătrestii băteau aerul disprețuitoare. Aer mai rarefiat acum. Lui Doiflori i se înfundară urechile pentru a treia oară.

În fruntea stolului de urmăritori, observă, se afla un dragon auriu. Avea și un călăreț.

- Hei, te simți bine? întrebă Vânturache alarmat.

Trebuise să tragă de câteva ori în plămâni aerul straniu distilat înainte să poată alcătui vorbele:

- Puteam să fiu Lord, și a trebuit să apăreți voi, paiațelor, ca să... gâfâi Hrun, căci aerul rece și rarefiat sugea viața chiar și din pieptul lui puternic.

- Ce se-ntâmplă cu aerul? murmură Vânturache. În fața ochilor îi jucară lumini albastre.

- Hă, făcu Doiflori și leșină.

Dragonul dispăru.

Cei trei bărbați continuară să urce câteva secunde. Doiflori și vrăjitorul formau un grup caraghios, cum stăteau unul în fața celuilalt, călare pe ceva ce nu era acolo. Apoi, forța care ținea loc de gravitație pe Disc își reveni din surpriză și puse stăpânire pe dânșii.

În clipa aceea, dragonul Liessei trecu pe lângă ei în viteză, iar Hrun aterizâ greoi pe gâtul lui. Liessa se aplecă peste el și îl sărută.

Detaliul îi scăpă lui Vânturache, aflat în cădere liberă,

cu brațele încă strânse în jurul taliei lui Doiflori. Discul se vedea ca o hartă mică și rotundă agățată pe cer. Nu părea să se miște, dar Vânturache știa că de fapt se mișca. Venea spre ei ca o gigantică tartă cu frișcă.

– Trezește-te! strigă el încercând să acopere zgomotul vântului. Dragoni! Gândește-te la dragoni!

Aripi fâlfâiră în jurul lor în timp ce treceau printre urmăritorii lor, care căzură în sus, depărtându-se. Dragonii mugeau și se roteau pe cer.

De la Doiflori, nici un răspuns. Poalele robei lui Vânturache îl biciuiau, dar el nu se trezea. Dragoni, gândi Vânturache panicat. Încercă să-și adune mințile ca să-și imagineze un dragon adevărat. Dacă poate el, pot și eu, se gândi. Dar nu se întâmplă nimic.

Discul era mai mare acum, un cerc înconjurat de nori care se ridica ușurel spre ei.

Vânturache mai încercă o dată, strângând tare din ochi și încordându-și fiecare fibră a corpului. Imaginația lui, un organ suprasolicitat și cam uzat, se concentră să producă un dragon... orice fel de dragon.

N-O SĂ-ȚI MEARGĂ, râse o voce ca un clopot de înmormântare. TU NU CREZI ÎN AȘA CEVA.

Vânturache se uită la cumplita apariție călare ce rânjea la el și mintea îi tresări de groază.

Se făcu o lumină puternică.

Se făcu întuneric total.

Sub picioare simți o podea moale, o lumină rozalie apăru în jur și se auzi o mulțime de oameni țipând cu disperare.

Se uită în jur, speriat. Se afla într-un soi de tunel plin în cea mai mare parte cu scaune de care fuseseră legați oameni cu îmbrăcăminte exotică. Toți țipau la el.

– Trezește-te! șuieră el. Ajută-mă!

Târându-l pe turistul leșinat după el, se îndepărtă cu spatele de gloata jeluitoare, până când mâna sa liberă

dădu peste o clanță de o formă ciudată. O apăsă, se strecură dincolo de ușă și o trânti după el.

Își aruncă privirea prin camera în care intrase și dădu de ochii îngroziți ai unei tinere, care scăpă din mâini tava pe care o purta și dădu un țipăt.

Era genul acela de țipăt care atrage după el sosirea unor ajutoare cu mușchi. Vânturache, scăldat în adrenalina generată de spaimă, se întoarse și țâșni pe lângă ea. Și aici erau scaune, iar oamenii legați de ele se fereau în timp ce el îl trăgea grăbit pe Doiflori pe culoarul central. În spatele rândurilor de locuri se vedeau mici ferestre. Dincolo de ferestre, pe un fundal de nori pufoși, se zărea o aripă de dragon. Era argintie.

„Am fost înghițit de un dragon", se gândi el. „E ridicol", își replică. „Doar din dragoni nu se vede afară". Apoi umărul său izbi ușa de la capătul tunelului și se trezi într-o cameră în formă de con, încă și mai ciudată.

Era plină de luminițe strălucitoare. Printre acestea, în jilțuri confortabile, se aflau patru bărbați care se uitau la ei cu gurile căscate. Când le întoarse privirea, ei își feriră ochii în lături.

Vânturache se răsuci încet. Lângă el stătea un al cincilea personaj, un bărbat tânăr, bărbos și tuciuriu ca popoarele nomade de la Marele Nef.

– Unde mă aflu? întrebă vrăjitorul. În burta unui dragon?

Tânărul se lăsă în jos și împinse în fața lui Vânturache o cutie mică, neagră. Bărbații din jilțuri se lăsară în jos.

– Ce-i asta? zise Vânturache. O cutie cu picturi? Întinse mâna și o apucă, mișcare ce păru să-l surprindă pe tuciuriu, care strigă ceva și dădu s-o smulgă înapoi. Se auzi încă un strigăt, de la unul din oamenii din jilțuri. Doar că acum nu mai stătea jos. Se ridicase și ațintea un obiect mic de metal către tânăr.

Gestul avu un efect uluitor. Bărbatul se lăsă pe vine, cu mâinile în sus.

– Vă rog să-mi dați bomba, domnule, îi spuse bărbatul cu obiectul metalic. Cu grijă, vă rog.

– Chestia asta? zise Vânturache. Luați-o. Eu n-o vreau!

Omul o luă cu mare atenție și o puse pe jos. Bărbații din scaune se relaxară, iar unul din ei începu să vorbească pe un ton imperativ cu peretele. Vrăjitorul îl urmări uimit.

– *Nu mișca*, porunci omul cu amuleta de metal. Vânturache decisese că trebuie să fie vorba de o amuletă. Tuciuriul se trase într-un colț.

– Ați făcut un gest foarte curajos, îi spuse Deținătorul Amuletei lui Vânturache. Cred că știți.

– Ce?

– Ce s-a întâmplat cu prietenul dumneavoastră?

– Prieten?

Vânturache se uită jos la Doiflori, care dormea în continuare liniștit. Nimic deosebit. Deosebit *într-adevăr* era doar faptul că Doiflori purta haine noi. Haine ciudate. Pantalonii i se terminau acum deasupra genunchilor. În partea de sus purta un soi de veston cu dungi strălucitoare. Pe cap avea o pălărioară ridicolă de paie. Cu o pană înfiptă în ea.

O senzație stranie în zona picioarelor îl făcu pe Vânturache să privească în jos. Și hainele lui se transformaseră. În locul robei lui vechi și comode, atât de perfect adaptată pentru viteză în toate situațiile posibile, avea acum picioarele împachetate în niște tuburi de pânză. Purta și o jachetă din același material cenușiu...

Până acum nu mai auzise limba pe care o folosea omul cu amuleta. Era rudimentară și avea un vag accent Miezesc... cum se făcea deci că înțelegea fiecare cuvânt?

Ia să vedem. Apăruseră dintr-odată în acest dragon, se materializaseră în acest drag... deod... se... se – *se*

înfiripase o conversație atât de firească pe aeroport încât hotărâseră să se așeze alături în avion și îi promisese lui Jack Zaweiblumen că o să-i fie ghid în Statele Unite. Da, asta era. Apoi lui Jack i se făcuse rău și el se speriase și trecuse pe acolo și îl luase prin surprindere pe piratul aerului. Normal. Ce-o fi însemnând „Miezesc"? Doctorul Van Tuurakye își frecă tâmplele. I-ar fi prins bine o băutură.

Undele paradoxului se răspândiră pe marea cauzalității.

Cel mai important lucru de reținut de către cei aflați în afara totalității finale a multiversului este faptul că, deși vrăjitorul și turistul abia ajunseseră, într-adevăr, la bordul avionului aflat în zbor, ei fuseseră în același timp în avion de la începutul călătoriei, după procedura normală. Cu alte cuvinte: „deși era adevărat că tocmai apăruseră în acel set de dimensiuni, era la fel de adevărat că fuseseră acolo de la bun început". În acest punct, limbajul obișnuit se lasă păgubaș și se duce să-și toarne ceva de băut.

Problema era că mai multe catralioane de atomi tocmai se materializaseră (deși nu o făcuseră, după cum se va vedea mai jos) într-un univers unde, strict vorbind, nu ar fi trebuit să se afle. Rezultatul uzual al acestui gen de lucruri este, în general, o explozie uriașă, dar, pentru că universurile sunt entități destul de elastice, acel univers particular se salvase derulându-și instantaneu continuumul de spațiu-timp până într-un punct în care surplusul de atomi putea fi acceptat fără probleme, apoi revenise la acel cerc de foc pe care, în lipsa unui termen mai convenabil, locuitorii s-au obișnuit să-l numească Prezent. Desigur, acest lucru schimbase istoria – fură câteva războaie mai puțin, câțiva dinozauri mai mult etc. – dar, per total, episodul trecu remarcabil de neremarcat.

În afara acelui univers anume, însă, repercusiunile

acestei fise picate cu întârziere săriră de colo-colo pe suprafața Sumei Tuturor Lucrurilor, modificând dimensiuni întregi și făcând să dispară fără urmă galaxii.

Nimic din toate astea nu îl afectă însă pe Dr. Van Tuurakye, de 33 de ani, necăsătorit, născut în Suedia, crescut la New Jersey și specialist în fenomene de oxidare rapidă scăpate de sub control la reactoarele nucleare. Oricum, el nici n-ar fi crezut așa ceva.

Zweiblumen era în continuare leșinat. Stewardesa, care îl condusese pe Van Tuurakye la locul său, în aplauzele pasagerilor, stătea aplecată deasupra lui cu îngrijorare.

– Am anunțat prin radio, îi spuse ea lui Van Tuurakye. O ambulanță o să-l aștepte la aterizare. Ăăă, pe lista pasagerilor scrie că sunteți doctor...

– Nu știu ce are, zise repede Van Tuurakye. Sigur, dacă ar fi un reactor Magnox aș putea să-l ajut. Să fi suferit vreun șoc?

– Eu n-am...

Propoziția ei se încheie cu un zgomot asurzitor venit din spatele aeronavei. Câțiva pasageri țipară. Un curent puternic smulse toate ziarele și revistele, aspirându-le într-un vârtej nebun de-a lungul culoarului.

Și tot pe culoar mai apăru ceva. Era mare, paralelipipedic, din lemn legat în aramă. Avea sute de picioare. Dacă era, într-adevăr, ceea ce părea să fie – o ladă umblătoare ca în poveștile cu pirați și comori de aur și nestemate luate cu japca –, atunci presupusul capac i se căscă deodată.

Nu conținea nestemate, ci doar niște dinți mari, albi ca lemnul de sicomor, și o limbă care vibra, roșie ca mahonul.

Un geamantan vechi venea spre el să-l mănânce. Van Tuurakye îl apucă pe Zweiblumen, în căutarea unui cât de mic sprijin, și scânci. Își dori din răsputeri să se afle în altă parte...

Se făcu întuneric total.

Se făcu o lumină puternică.

Plecarea subită a câtorva catralioane de atomi dintr-un univers în care oricum nu aveau dreptul să se afle provocă un dezechilibru extrem în armonia Sumei Tuturor Lucrurilor, pe care aceasta încercă cu ardoare să-l restabilească, anihilând pe parcurs o serie de subrealități. Valuri colosale de magie brută fierbeau necontrolat la baza multiversului însuși, tălăzuind în fiecare crevasă din dimensiuni până atunci pașnice, dând naștere la nove, supernove, coliziuni stelare, migrări sălbatice ale gâștelor și scufundări ale unor continente imaginare. Lumi de la celălalt capăt al timpului avură experiența unor apusuri de soare în nuanțe orbitoare de octarin, acolo unde particule puternic încărcate cu magie roiau prin atmosferă. În haloul de comete al celebrului Sistem de Gheață din Zeret, o nobilă cometă muri în clipa în care un prinț căzu arzând în spațiu.

Nimic din toate astea nu îl afectă însă pe Vânturache, care, ținând trupul inert al lui Doiflori de după talie, se prăbușea în marea Discului, aflată la vreo sută de metri dedesubt. Nici măcar convulsiile din toate dimensiunile nu puteau înfrânge Legea de fier a Conservării Energiei, iar scurta călătorie cu avionul a lui Van Tuurakye fusese suficientă pentru a-l deplasa câteva sute de kilometri orizontal și vreo două mii de metri vertical.

Cuvântul „avion" se aprinse și se stinse în mintea lui Vânturache.

Ce se vedea acolo jos, o corabie?

Apele reci ale Mării Circulare se ridicară spre el, sugându-l în îmbrățișarea lor verzuie. După o secundă se auzi încă o plescăitură, iar Bagajul, purtând pe el atotputernica rună a călătorului TWA, ajunse și el în mare.

Ulterior, îl folosiră ca plută.

APROAPE DE MARGINE

Facerea durase mult timp. Acum era aproape gata, iar sclavii curățau ultimele urme ale matriței de lut. Acolo unde alți sclavi șlefuiau de zor cu nisip de argint fuzelajul metalic, acesta începuse să reflecte în soare acel luciu mătăsos al bronzului nou. Se simțea încă fierbințeala, chiar după ce forma se răcise timp de o săptămână. Arhiastronomul din Krull făcu un semn discret cu mâna, iar purtătorii lecticei așezară tronul jos, la umbra chilei.

„Ca un pește", gândi el. „Un mare pește zburător. Dar din ce mări, oare?"

- E într-adevăr magnifică, șopti. O adevărată operă de artă.

- Meșteșugită, spuse bărbatul îndesat de lângă el. Arhiastronomul se uită la fața impasibilă a omului. Nu e prea greu ca o față să pară impasibilă atunci când în loc de ochi are două sfere de aur. Acestea străluceau deconcertant.

- Cu adevărat meșteșugită, încuviință astronomul zâmbind. Îmi închipui că nu există meșteșugar mai iscusit ca tine pe tot Discul, Ochi-de-Aur. Am dreptate?

Meșteșugarul făcu o pauză, cu trupul său gol - gol dacă n-ar fi purtat o centură cu scule, un abac la încheietură și un bronz sănătos - încordându-se în timp ce

mintea lui socotea implicațiile ultimei remarci. Ochii lui aurii păreau să privească spre o altă lume.

– Răspunsul este și da, și nu, zise el într-un târziu. Unii dintre astronomii mai mici în grad din spatele tronului tresăriră la această lipsă de etichetă, dar Arhiastronomul nu păru să o bage de seamă.

– Continuă, spuse el.

– Îmi lipsesc câteva însușiri esențiale. Totuși sunt Ochi-de-Aur Mână-de-Argint Dactilos, spuse meșteșugarul. Eu am făurit Războinicii de Metal care păzesc Mormântul lui Pitchiu, am creat Barajele de Lumină de la Marele Nef, am construit Palatul celor Șapte Deșerturi. Și cu toate acestea – ridică mâna și ciocăni într-unul din ochii săi, care răsună ușor –, când i-am făcut lui Pitchiu armata de golemi, m-a umplut de aur și apoi mi-a scos ochii, să nu mai pot crea lucruri care să rivalizeze cu ce avea el.

– Înțelept, dar plin de cruzime, rosti înțelegător Arhiastronomul.

– Mda. Așa că am învățat să simt sufletul metalelor și să văd cu degetele. Am învățat să deosebesc minereurile după gust și miros. Mi-am meșterit acești ochi, dar nu-i pot face să și vadă. Apoi am fost chemat să înalț Palatul celor Șapte Deșerturi și drept răsplată Emirul m-a acoperit cu argint, iar după aceea, lucru care nu m-a surprins prea tare, a pus să mi se taie mâna dreaptă.

– Un impediment serios în meseria ta, dădu din cap Arhiastronomul.

– Am folosit o parte din argint ca să-mi fac acestă mână nouă, utilizând cunoștințele mele inegalabile despre pârghii și scripeți. Mă slujește bine. După ce am ridicat primul mare Baraj de Lumină, cu o capacitate de 50.000 de ore-lumină, consiliul tribal din Nef m-a dăruit cu mătăsuri fine și apoi mi-a tăiat tendoanele de la picioare ca să nu mai pot pleca. A trebuit, așadar, să

folosesc mătasea și niște bambus pentru a-mi construi o mașină zburătoare cu care m-am lansat de pe cel mai înalt turn al închisorii mele.

- Și care te-a adus, cu unele ocoluri, până în Krull, completă Arhiastronomul. Și nu pot să nu mă gândesc că o ocupație alternativă – o fermă de legume, să zicem – te-ar feri de riscul de a fi condamnat la moarte în rate. De ce continui?

Dactilos Ochi-de-Aur ridică din umeri.

- La asta sunt bun, zise.

Arhiastronomul privi din nou peștele de bronz care lucea acum ca un gong în soarele amiezii.

- Ce frumusețe, murmură el. Și unică. Hai, Dactilos, amintește-mi care urma să fie răsplata ta.

- Mi-ați cerut să creez un pește care să străbată mările spațiale ce despart lumile, recită marele meșteșugar. Iar drept răsplată pentru asta... drept răsplată...

- Da? Memoria mea nu mai e ce-a fost, toarse Arhiastronomul mângâind forma de bronz.

- ... drept răsplată, continuă Dactilos fără prea multă nădejde, ați spus că mă veți elibera și vă veți abține să-mi mai tăiați vreo parte a corpului. Nu cer nici o bogăție.

- A, da. Acum îmi amintesc. Bătrânul ridică o mână cu vene albăstrii și adăugă: am mințit.

Urmă un zgomot abia audibil, iar omul cu ochii de aur se clătină pe picioare. Apoi se uită la vârful de săgeată care-i ieșea din piept și încuviință posomorât din cap. O pată de sânge îi înflori pe buze.

În piață se lăsă o liniște de moarte (cu excepția bâzâitului câtorva muște pline de speranțe) când Dactilos ridică mâna de argint și pipăi capătul săgeții.

- Treabă de mântuială, bombăni el și se prăbuși pe spate.

Arhiastronomul împunse trupul cu degetul de la picior și suspină.

– Vom ține un scurt doliu, așa cum se cuvine pentru un meseriaș de talia lui, zise el. Văzu cum o muscă albastră aterizează pe unul din ochii de aur și apoi zboară mai departe nedumerită... Cred că a durat destul, rosti, și chemă sclavii să ia cadavrul de acolo. Chelonauții sunt pregătiți? întrebă.

Maestrul de Lansări înaintă grăbit.

– Sunt, proeminența voastră, răspunse.

– Se rostesc rugăciunile potrivite?

– Întocmai, proeminența voastră.

– Cât mai e până la poartă?

– Fereastră de lansare, îl corectă prudent Maestrul de Lansări. Trei zile, proeminență. Coada marelui A'Tuin se va afla într-o poziție fără egal.

– Atunci nu mai rămâne, conchise Arhiastronomul, decât să găsim sacrificiul potrivit.

Controlorul de lansări se înclină.

– Oceanul ni-l va aduce, spuse.

Bătrânul zâmbi.

– Ca întotdeauna.

– Dacă te-ai pricepe să vâslești...

– Dacă te-ai pricepe să cârmești...

Un val spală puntea. Vânturache și Doiflori se uitară unul la altul.

– Scoate apa! zbierară la unison și se repeziră la găleți.

După o vreme, vocea certăreață a lui Doiflori răzbătu din cabina plină de apă.

– Nu văd de ce ar fi vina mea, zise. Întinse o găleată, pe care vrăjitorul o vărsă peste bord.

– Tu erai de cart, îl repezi Vânturache.

– Te-am salvat de negustorii de sclavi, dacă îți mai amintești, zise Doiflori.

– Mai bine sclav decât mort, replică vrăjitorul. Se ridică și privi marea. Fu nedumerit.

Se simțea un alt Vânturache față de cel care scăpase, cu șase luni în urmă, din incendiul ce mistuise Ankh-Morporkul. Avea mai multe cicatrice, de exemplu. Și mai multe leghe străbătute. Vizitase Tărâmul Miezului, descoperise tradițiile excentrice practicate de câte și mai câte popoare – alegându-se cu noi și noi cicatrice pe parcurs – și chiar navigase, timp de câteva zile de neuitat, pe legendarul Ocean Deshidratat din inima celui mai uscat deșert, cunoscut sub numele de Marele Nef. Apoi, pe o mare mai rece și mai umedă, văzuse munți de gheață plutind pe valuri. Călărise un dragon imaginar. Aproape că rostise cel mai puternic descântec de pe Disc. Făcuse...

În față avea în mod clar mult mai puțin orizont decât ar fi trebuit.

– Hmmm? făcu Vânturache.

– Ziceam că nimic nu e mai rău decât sclavia, continuă Doiflori. Gura i se deschise când îl văzu pe vrăjitor că-și aruncă găleata cât colo și se lasă pe puntea inundată, cenușiu la chip. Ascultă, îmi pare rău că ne-am ciocnit de recif, dar barca asta nu pare să se scufunde deocamdată și mai devreme sau mai târziu o să dăm de pământ, îl liniști Doiflori. Curentul ăsta trebuie să ne împingă undeva.

– Uită-te la orizont, spuse Vânturache inexpresiv.

Doiflori își încordă privirile.

– Mi se pare în regulă, răspunse el după un timp. Să zicem că e ceva *mai puțin* decât de obicei, dar...

– Asta din cauza Cascadei, zise Vânturache. Suntem împinși dincolo de marginea lumii.

Urmă o tăcere lungă, întreruptă doar de clipocitul valurilor pe ambarcațiunea care se răsucea încet, purtată de curent. Curent care căpătase deja forță.

– Probabil de-aia am și lovit stânca, adăugă Vânturache. Am fost deviați de la curs peste noapte.

– Nu vrei ceva de mâncare? întrebă Doiflori. Începu să cotrobăiască prin bocceaua pe care o legase de balustrada punții, la adăpost de umezeală.

– Nu pricepi? îl apostrofă Vânturache. O să cădem peste *Margine*, ce mama naibii!

– Nu putem face nimic?

– Nu!

– Atunci ce rost are să intrăm în panică, spuse calm Doiflori.

– *Știam* eu că nu trebuie să înaintăm atât de mult pe direcția Marginii, se văicări Vânturache cu ochii la cer. Aș vrea...

– Aș vrea să am cutia cu picturi, zise Doiflori, dar a rămas pe corabia de sclavi, cu restul Bagajului, și...

– Unde mergem noi nu-i nevoie de bagaj, i-o tăie Vânturache. Se prăbuși, uitându-se prost dispus în depărtare, la o balenă care se rătăcise din neatenție în curentul mărginaș și acum lupta împotriva lui.

O linie albă se zărea la orizontul prea apropiat, iar vrăjitorul își închipui că aude tunetul depărtat al unei cascade.

– Ce se întâmplă când o corabie cade peste Margine? vru să afle Doiflori.

– Cine știe?

– Păi, în cazul ăsta, poate vom continua să plutim prin spațiu până vom ajunge într-o altă lume. O privire pierdută se ivi în ochii omulețului. Mi-ar plăcea, spuse.

Vânturache pufni.

Soarele se ridica pe cer, simțitor mai mare acum, așa aproape de Margine. Se sprijiniră cu spatele de catarg, fiecare adâncit în propriile gânduri. Din când în când, câte unul mai lua găleata și mai scotea a lehamite niște apă, fără vreun motiv inteligent.

Marea din jurul lor părea să se aglomereze. Vânturache observă mai multe trunchiuri de copac care

pluteau în ritm cu ei, iar la suprafață puzderie de pești de toate soiurile. Desigur, apa era probabil plină cu lucruri bune de mâncat, aduse de pe toate continentele de la Miez încoace. Se întrebă ce fel de viață o fi aia, să fii silit să înoți tot timpul ca să rămâi exact în același loc. Foarte asemănătoare cu a lui, decise. Observă o broscuță verde care vâslea disperată în mijlocul curentului inexorabil. Spre marea mirare a lui Doiflori, apucă o vâslă și o întinse cu grijă spre mica vietate amfibie, care se cățără pe ea recunoscătoare. După o secundă, o pereche de fălci ieșiră din apă, clănțănind neputincioase chiar în locul respectiv.

Din căușul palmelor, broasca se uită la Vânturache și apoi îl mușcă gânditoare de deget. Doiflori chicoti. Vânturache băgă animalul într-un buzunar și se făcu că n-aude.

– Foarte omenos, dar de ce? se interesă Doiflori. Peste o oră va fi totuna.

– De-aia, veni răspunsul ambiguu al lui Vânturache, care începu să scoată din nou apa din barcă. Marea stropea cu forță, iar curentul era atât de puternic încât se formaseră valuri care se spărgeau de barcă. Părea nefiresc de cald. Pe mare plutea o ceață aurie, fierbinte.

Mugetul căderii de apă se auzea acum mai clar. Un calmar mai mare decât văzuse Vânturache vreodată ieși la suprafață la câteva sute de metri de ei și bătu sălbatic apa cu tentaculele înainte de a se scufunda din nou. Altceva, tot mare și din fericire neidentificabil, urlă undeva în ceață. O escadrilă întreagă de pești zburători sălta într-un nor de picături în toate culorile curcubeului și reuși să înainteze câțiva metri înainte de a fi suptă de un vârtej.

Lumea începuse să se termine. Vânturache lăsă găleata și se apucă de catarg văzând cum sfârșitul tuturor lucrurilor se apropia vertiginos.

– Așa ceva merită văzut, spuse Doiflori, pe jumătate căzând și pe jumătate aruncându-se spre prova.

Ceva tare și rezistent lovi chila, răsucind barca la nouăzeci de grade și proptind-o cu o latură în obstacolul invizibil. Ambarcațiunea se opri brusc și o mare de spumă rece se prăvăli peste punte, astfel încât, timp de câteva secunde, Vânturache se află sub câțiva metri de apă verde, spumegândă. Începu să țipe, apoi lumea subacvatică deveni purpurie, cum e de obicei starea de inconștiență, deoarece cam în acel moment Vânturache începu să se înece.

Se trezi cu gura plină de un lichid care ardea, iar când îl înghiți durerea sfâșietoare din gât îl făcu să-și revină cu totul.

Scânduri din puntea unei bărci îl apăsau în spate, iar deasupra se afla Doiflori, care îl privea cu o expresie de maximă îngrijorare. Vânturache gemu și se ridică în capul oaselor.

Se dovedi o greșeală. Marginea lumii era la numai câțiva pași.

Dincolo de ea, chiar sub buza nesfârșitei Cascade Circulare, se afla ceva cu totul și cu totul *magic*.

La vreo cincizeci de leghe mai încolo, la distanță sigură de curentul de Margine, o joncă având pânzele roșii specifice corăbiilor cu sclavi plutea în derivă prin lumina catifelată a apusului. Echipajul – atât cât mai rămăsese – era adunat pe puntea din față, în jurul oamenilor care meștereau zoriți la o plută.

Căpitanul, un bărbat voinic care purta cotierele specifice triburilor de la Marele Nef, călătorise mult și cunoscuse numeroase popoare ciudate și lucruri bizare – dintre care pe multe le luase în sclavie, respectiv furase. Își începuse cariera ca marinar pe Oceanul Deshidratat,

aflat în inima celui mai uscat deșert al Discului. (Apa are pe disc o a patra stare de agregare, rezultatul arșiței și al ciudatului efect de uscare al luminii octarine: se deshidratează, lăsând în urmă o pudră argintie, ca nisipul, prin care o chilă bine proiectată poate naviga cu ușurință. Oceanul Deshidratat este un loc neobișnuit, dar nu așa de neobișnuit ca peștii care trăiesc în el.) Căpitanul nu se temuse niciodată cu adevărat. Acum era de-a dreptul înspăimântat.

– Nu aud nimic, îi șopti el secundului.

Acesta scrută penumbra.

– Poate că a căzut peste bord? își dori el.

Drept răspuns, de pe puntea vâslașilor aflată chiar sub picioarele lor se auzi o bufnitură furioasă și un sunet de lemn sfărâmat. Marinarii se traseră laolaltă, temători, ținând strâns în mâini topoare și torțe.

N-ar fi îndrăznit, probabil, să le folosească nici dacă Monstrul ar fi venit drept spre ei. Înainte să-i fi înțeles adevărata natură, câțiva oameni îl atacaseră cu toporiștile, la care Monstrul renunțase să mai cotrobăiască obsedat pe navă și, fie că îi făcuse să se arunce peste bord, fie că... *îi mâncase*? Căpitanul nu era sigur. Lucrul arăta ca o ladă oarecare de lemn. Puțin mai mare decât de obicei, dar nimic suspect. Însă, cu toate că uneori părea să conțină obiecte precum ciorapi vechi sau alte produse de necesitate, alteori – îl trecu un frison – părea să fie, părea să *aibă*... Încercă să nu se mai gândească. Doar că oamenii care se înecaseră erau, după toate aparențele, mai norocoși decât cei pe care îi prinsese. Încercă să nu se mai gândească. Văzuse *dinți*. Dinți ca niște pietre funerare din lemn alb și o limbă roșie ca mahonul....

Încercă să nu se mai gândească. Nu reuși.

Dar la un anumit lucru se gândi cu un gust amar. Era pentru ultima dată când salva niște naufragiați nerecunoscători în asemenea circumstanțe misterioase. Mai

bine sclav decât pradă rechinilor, nu? Și când evadaseră, iar marinarii cercetaseră conținutul cufărului – și, oricum, de unde apăruseră în mijlocul oceanului călare pe un cufăr? – acesta îi mușc... Încercă din nou să nu se mai gândească, dar se trezi întrebându-se ce o să se întâmple când drăcovenia avea să descopere că proprietarul ei nu mai e la bord...

– Pluta e gata, domnia-voastră, spuse secundul.

– La apă! strigă căpitanul și adăugă: Toată lumea îmbarcarea! și apoi: Dați foc corabiei!

Până la urmă, o altă corabie nu era așa de greu de găsit, filozofă el, pe când un om putea să aștepte mult și bine în acel Paradis la care făceau reclamă mullahii înainte de a căpăta o altă viață. Las' să mănânce cutia magică nectar și ambrozie.

Unii pirați deveneau nemuritori prin faptele lor de mare cruzime sau îndrăzneală, alții prin averile uriașe pe care le adunau. Dar căpitanul decisese de ceva timp că, în ceea ce-l privea, ar fi preferat să devină nemuritor evitând pur și simplu să moară.

– Ce dracu' e asta? vru să știe Vânturache.

– E minunat, spuse Doiflori fermecat.

– O să decid cât e de minunat după ce o să știu ce e, zise vrăjitorul.

– E Cercubeul, răspunse prompt o voce din spatele urechii lui stângi. Și aveți mare noroc să-l vedeți. De sus, cel puțin.

Vocea era însoțită de o răsuflare rece cu miros de pește.

– Doiflori? zise vrăjitorul.

– Da?

– Dacă mă întorc, ce o să văd?

– Îl cheamă Tethis. Spune că e un trol de mare. Suntem în barca lui. El ne-a salvat, explică Doiflori. Acum vrei să te întorci?

- Deocamdată nu, mulțumesc. Și de ce nu cădem peste Margine, mă rog? mai întrebă Vânturache, cu un calm rigid ca sticla.

- Pentru că barca voastră s-a izbit de Circungrădință, rosti vocea din spatele lui (pe un ton care-i sugeră lui Vânturache fose submarine și Lucruri ce stau la pândă printre recifele de corali).

- De Circungrădință? repetă el.

- Da. Se întinde de-a lungul marginii lumii, spuse trolul nevăzut. Peste vuietul cascadei, lui Vânturache i se păru că distinge clipocitul unor vâsle. *Speră* că era vorba de vâsle.

- A, vrei să spui circumferința! zise el. Cea care mărginește orice lucru.

- Asta și face Circungrădința, spuse trolul.

- Se referă la asta, zise Doiflori, arătând în jos. Ochii lui Vânturache urmară traiectoria degetului, îngroziți de ce ar fi putut să vadă...

La Miez de barcă se afla o parâmă suspendată la vreo doi metri deasupra apei alburii. De ea era legată barca, ancorată și totuși mobilă grație unui sistem de scripeți și unor mici rotițe de lemn. Acestea alunecau de-a lungul parâmei pe măsură ce vâslașul din spate împingea barca chiar pe buza Cascadei. Așa se explica unul dintre mistere. Dar ce anume susținea parâma?

Vânturache se uită de-a lungul ei și văzu un stâlp zdravăn de lemn ieșind din apă la câțiva pași depărtare. În timp ce el privea, barca se apropie, apoi depăși stâlpul, iar rotițele țăcăniră în jurul lui, în șanțul special săpat.

Vânturache văzu că alte frânghii, mai subțiri, atârnau de parâmă la intervale de vreun metru. Se întoarse spre Doiflori.

- De văzut văd ce *e*. Dar *ce* e, de fapt?

Doiflori ridică din umeri. În spatele lui Vânturache, trolul de mare zise:

– Ceva mai departe e casa mea. Vorbim când ajungem. Acum am de vâslit.

Ca să vadă ce însemna mai departe, Vânturache ar fi trebuit să se întoarcă și să descopere cum arăta de fapt un trol de mare, ceea ce nu era sigur că își dorește. Preferă să se uite la Cercubeu.

Atârna deasupra cețurilor, dincolo de marginea lumii, și strălucea doar dimineața și seara, când lumina soarelui ce orbita Discul trecea de silueta masivă a lui A'Tuin, Țestoasa Lumii, și atingea câmpul magic discar într-un unghi anume.

Un dublu curcubeu începea să se formeze. Pe buza Cascadei, cele șapte culori minore sclipeau și dansau în apa pulverizată de mările în agonie.

Dar ele păleau în comparație cu banda mai lată care plutea deasupra lor, necatadicsind parcă să împartă același spectru.

Era Regina Culorilor, față de care toate celelalte nu sunt decât niște vagi reflecții spălăcite. Era octarinul, culoarea magiei. Viu, aprins și vibrant, și în mod indiscutabil pigmentul imaginației, deoarece oriunde se ivea era semn că materia se supune puterii unei minți magice. Era vraja însăși.

Dar lui Vânturache i se păruse totdeauna că arăta ca un fel de purpuriu-verzui.

După o vreme, o pată care se ivise, mică, pe marginea lumii se contură sub forma unui vârf de stâncă, atât de periculos aplecat încât apele cascadei se învolburau în jurul lui chiar înainte să-și înceapă căderea nesfârșită. Pe el fusese ridicată o colibă din bușteni aduși de curent, iar Vânturache observă că odgonul care alcătuia Circungrădința urca pe insula stâncoasă pe niște piloni de fier și că intra în căsuță printr-o mică fereastră rotundă. Mai târziu află că niște clopoței de bronz, atârnați delicat de frânghie,

îl înștiințau imediat pe trol dacă vreo pradă era adusă de ape pe porțiunea lui de Circungrădință.

Un dig rudimentar fusese construit, tot din lemn venit în derivă, pe partea dinspre Miez a insuliței. Adăpostea vreo două epave și o mare cantitate de lemn care plutea sub formă de scânduri, bușteni sau chiar trunchiuri de copac, unii având încă frunze verzi. Aici, atât de aproape de Margine, câmpul magic al Discului era atât de intens încât toate lucrurile erau înconjurate de o aură cețoasă, iar iluziile se produceau în combustie spontană.

Cu câteva ultime smucituri și scârțâituri, barca trase lângă un mic ponton înjghebat din scânduri disparate. În timp ce acosta rotindu-se în loc, Vânturache simți toate senzațiile specifice unei prezențe oculte masive – uleioasă, cu gust albăstriu și miros metalic. De jur împrejurul lor, magia pură burnița asupra lumii, fără nici o țintă.

În timp ce se cățăra, împreună cu Doiflori, pe ponton, vrăjitorul zări pentru prima dată trolul.

Nu era nici pe departe atât de cumplit cum și-l imaginase.

„Hmmm", făcu imaginația lui după o vreme.

Nu că trolul ar fi fost oribil la vedere. În locul monstruozității descompuse și pline de tentacule pe care se aștepta să o vadă, Vânturache se trezi în fața unui bătrân cam scurt de picioare, dar nu neapărat urât, și care ar fi trecut practic neobservat pe stradă, cu condiția ca pe strada respectivă oamenii să fie *obișnuiți* să vadă bătrânei compuși în cea mai mare parte din apă. Era ca și când Oceanul s-ar fi hotărât să creeze viață sărind peste toată tevatura aia plicticoasă cu evoluția și ar fi pus pur și simplu o parte din sine într-o formă bipedă, pe care ar fi expediat-o să lipăie pe plajă. Trolul era de-un albastru translucid foarte plăcut. În timp ce Vânturache se holba la el, prin piept îi trecu un mic banc de peștișori care sclipeau argintiu.

– E nepoliticos să te zgâiești așa, spuse trolul. Gura i se deschise făcând o dâră mică de spumă și se închise ca un val care acoperă o stâncă.

– Este? De ce? întrebă Vânturache. „Cum se ține în picioare", se întreba înnebunită mintea lui. „De ce nu curge"?

– Dacă mă urmați până acasă, o să vă găsesc ceva de mâncare și niște haine uscate, zise trolul solemn. O luă în sus pe stânci, fără să se uite înapoi ca să vadă dacă veneau după el. La urma urmei, unde s-ar fi putut duce? Se întuneca și o briză rece și umedă venea de dincolo de marginea lumii. Cercubeul pălise deja, iar ceața de deasupra cascadei începuse să se rărească.

– Hai, zise Vânturache apucându-l pe Doiflori de un braț. Dar turistul nu părea dornic să se urnească din loc. Haide! repetă vrăjitorul.

– Crezi că după ce se întunecă o să-l putem vedea pe Marele A'Tuin, Țestoasa Lumii? întrebă Doiflori cu ochii fixați pe norii ce se rostogoleau pe cer.

– Sper că nu, zise Vânturache. Sincer. Acum hai să mergem, bine?

Doiflori îl urmă fără entuziasm în colibă. Trolul aprinsese câteva lămpi și se instalase comod într-un balansoar. Când intrară, se ridică și turnă două cești de lichid verzui dintr-o carafă cu gâtul lung. În lumina aceea scăzută, părea fosforescent, așa cum e uneori apa mării în nopțile catifelate de vară. Și pentru a da o tentă barocă spaimei lui Vânturache, trolul părea acum și cu o palmă-două mai înalt.

Cea mai mare parte a mobilierului din încăpere părea format din cutii.

– Mmm. Ai o locuință grozavă, zise Vânturache. Rustică.

Luă una din cești și se uită la lichidul verde care sclipea înăuntru. „Sper să fie bun de băut", își spuse.

„pentru că am de gând să-l beau."

Înghiți.

Era aceeași băutură pe care Doiflori i-o administrase în barcă, doar că la momentul respectiv nu o băgase în seamă din cauza unor chestiuni mai presante. Acum avea timp să-i savureze gustul.

Gura i se strâmbă. Scânci un pic. Unul dintre picioare i se contractă convulsiv, izbindu-l zdravăn în piept.

În timpul acesta, Doiflori rotea gânditor paharul, adulmecându-i aroma.

- Ghlen Livid[6], zise. Băutura fermentată din nucă populară pe care la noi în țară o distilează prin înghețare. Un ușor iz afumat. ... Picant. Din plantațiile vestice ale... ăăă... Provinciei Rehigreed, nu? După culoare aș spune că din recolta de anul viitor. Pot să te întreb de unde îl ai?

(Plantele de pe Disc, deși includ categoriile cunoscute sub numele de plante anuale, care se seamănă într-un an și se recoltează mai târziu în cursul aceluiași an, bianuale, plantate într-un an și recoltate în anul următor, și perene, adică semănate într-un an și care cresc până la o dată ulterioară, includ și câteva plante rare din categoria reanualelor, care, din pricina unei modificări genetice cvadridimensionale, pot fi semănate anul acesta și recoltate anul trecut. Vița de nucă *populară* era cu totul specială, pentru că dădea rod cu până la opt ani înainte de a fi plantată. Se spune că vinul din nucă *populară* le oferă unora dintre băutori viziuni din viitorul care, din punctul de vedere al nucii, este în trecut. Straniu, dar adevărat.)

- Toate lucrurile ajung la Circungrădință mai devreme sau mai târziu, spuse trolul sentențios, legănându-se ușurel în balansoar. Treaba mea e să recuperez tot ce

---

[6] Ghlen Livid – fonetic, cuvântul e identic cu Glenlivet, o marcă populară de whisky de malț, simplu distilat. (n.t.)

vine plutind pe apă. Lemn, desigur, și corăbii. Butoaie cu vin. Baloturi de pânză. Pe voi.

În capul lui Vânturache se făcu lumină.

– E un năvod, nu? Ai un năvod întins chiar pe marginea mării!

– Circungrădința, încuviință trolul. Pieptul i se văluri.

Vânturache privi spre bezna fosforescentă care înconjura insula și zâmbi tâmp.

– Normal, zise el. Formidabil! Poți să folosești stâlpi sau să-l legi de recife... Măiculiță, da' trebuie să fie un năvod *zdravăn*.

– Este, răspunse Tethis.

– Poate să se întindă și pe câteva leghe, dacă găsești destule stânci și locuri de ancorat, zise vrăjitorul.

– Cincisprezece mii de kilometri. Eu patrulez doar în zona asta.

– O treime din Disc!

Tethis dădu iarăși din cap, plescăind ușor. În timp ce invitații săi se mai serviră o dată cu vin verde, el le povesti despre Circungrădință, despre cât efort fusese depus pentru a o construi, și despre înțeleptul și străvechiul regat Krull, care instituise sistemul cu câteva veacuri în urmă, și despre cele șapte flote care patrulau zona permanent pentru a menține totul în stare de funcționare și a duce în regat prada care se pescuia din mare, și despre felul în care Krull devenise un tărâm bogat, condus de cei mai mari învățați, și despre felul în care aceștia căutau tot timpul să cunoască și să înțeleagă în toate detaliile posibile minunata complexitate a universului, și despre cum marinarii naufragiați la Circungrădință deveneau sclavi, și cum de obicei li se tăia limba. După cele câteva interjecții care îl întrerupseră în acest punct, le vorbi prietenește despre inutilitatea folosirii forței, despre imposibilitatea de a părăsi insula altfel decât cu barca și

în direcția uneia din cele trei sute optzeci de alte insule aflate în drumul spre Krull sau aruncându-te direct peste Margine, precum și despre marile avantaje ale muțeniei în comparație cu, să zicem, moartea.

Urmă o pauză. Mugetul surd și noptatic al cascadei nu făcea decât să dea greutate acestei tăceri.

Balansoarul începu să scârțâie din nou. Tethis părea să fi crescut îngrijorător în timpul monologului.

- N-am nimic personal cu voi, adăugă el. Și eu sunt sclav. Dacă o să încercați să mă înfruntați o să trebuie, firește, să vă omor, dar n-o să-mi facă nici o plăcere.

Vânturache se uită la pumnii tremurători care se odihneau în poala trolului. Avu bănuiala că puteau lovi cu forța unui tsunami.

- Nu cred că înțelegi, explică Doiflori. Sunt cetățean al Imperiului De Aur. Sunt convins că regatul Krull nu ar dori să atragă supărarea Împăratului.

- Și cum o să afle Împăratul? întrebă trolul. Crezi că ești primul din Imperiu care ajunge la Circungrădință?

- N-o să ajung sclav! strigă Vânturache. Mai bine mai bine sar peste Margine! Fu uimit de sunetul propriei sale voci.

- Crezi? întrebă trolul. Balansoarul se dădu de perete și un braț albăstrui îl apucă pe vrăjitor de talie. După o secundă, trolul ieșea din colibă cu Vânturache strâns neglijent în pumn.

Nu se opri până nu ajunse la marginea dinspre Margine a insulei. Vânturache chelălăi.

- Termină sau chiar că îți dau drumul, îl repezi trolul. Deocamdată te țin, da? *Ia te uită.*

Vânturache se uită.

Dinaintea lui se întindea noaptea neagră, mângâietoare, cu stele amuțite de ceață, care luceau liniștite. Dar ochii îi fură atrași în jos cu o fascinație irezistibilă.

Pe Disc era miezul nopții și deci soarele era undeva

dedesubt, departe, alunecând ușor pe sub vasta carapace înghețată a Marelui A'Tuin. Vânturache mai făcu o încercare de a-și fixa privirea pe vârful încălțărilor care-i ieșeau peste buza prăpastiei, dar simpla adâncime a hăului i-o atrase inexorabil.

Într-o parte și alta două perdele de apă se prăbușeau la infinit, în timp ce marea tălăzuia în jurul insulei în curgerea ei către marea Cascadă. La vreo sută de metri mai jos, cel mai mare somon pe care-l văzuse vreodată făcu un ultim, sălbatic și disperat salt în mijlocul spumei, după care căzu rostogolindu-se în lumina aurită a neantului.

Umbre uriașe creșteau din acea lumină precum niște coloane care susțineau cupola universului. La sute de kilometri sub el, vrăjitorul distinse o anumită formă, un anumit contur...

Ca într-unul din acele desene curioase în care silueta unui pahar decorativ devine deodată conturul a două chipuri, scena de la picioarele lui i se dezvălui brusc într-o nouă și înspăimântătoare perspectivă. Pentru că se vedea acolo jos un cap de elefant mare cât un continent de dimensiuni rezonabile. Unul dintre fildeșii săi nemăsurați se profila precum un vârf de munte în lumina aurie, aruncând o umbră care se lățea în direcția stelelor. Capul era ușor înclinat, iar ochiul rubiniu care se vedea ar fi putut la fel de bine să fie o gigantă roșie care reușea să strălucească și în plină lumină a amiezei.

Iar mai jos de elefant...

Vânturache înghiți în sec și încercă să nu se gândească mai departe...

Dincolo de elefant nu mai era decât discul dureros de îndepărtat al soarelui. Și ceea ce aluneca încet pe lângă el era în mod cert – judecând după solzii săi cât orașele, găurile ca niște cratere și rugozitatea selenară – o înotătoare.

- Să-ți dau drumul? întrebă trolul.

- Ăăău, făcu Vânturache, încordându-se tot.

- Trăiesc *aici, pe Margine*, de cinci ani și nu am avut curajul, vui Tethis. Și nici tu n-ai, după câte-mi dau eu seama. Se dădu înapoi, permițându-i lui Vânturache să se arunce la pământ.

Doiflori veni și el pe marginea stâncii și privi în jos.

- Fantastic! exclamă el. Of, dac-aș avea cutia de picturi! Ce altceva mai e acolo jos? Adică dacă te-ai prăbuși în gol, ce ai vedea?

Tethis se așeză pe o ridicătură. Deasupra discului, luna se ivi de după un nor, făcându-l să pară ca de gheață.

- Casa mea e, probabil, acolo pe undeva, zise el încet. Dincolo de elefanții voștri tâmpiți și de broasca aia idioată. O lume adevărată. Uneori vin aici și privesc, dar cumva nu reușesc să fac acel pas hotărâtor... O lume reală, cu oameni adevărați. Acolo undeva sunt nevestele și micuții mei... Se opri și își șterse nasul. *Aici, pe Margine*, îți dai seama cu adevărat din ce material ești croit.

- Te rog încetează cu asta, gemu Vânturache.

Se întoarse și îl văzu pe Doiflori așezat nepăsător chiar pe buza stâncii.

- Puah! făcu el, încercând să se cuibărească mai adânc în piatră.

- Deci acolo jos mai există o lume? zise Doiflori, scrutând lung adâncimea. Unde anume?

Trolul făcu un gest incert cu mâna.

- Pe undeva, răspunse el. Asta-i tot ce știu. Era o lume destul de mică. Albastră, în cea mai mare parte.

- Și atunci tu de ce ești aici? vru să știe Doiflori.

- Nu vă e clar? se răsti trolul. Am căzut peste margine.

Le povesti despre lumea de pe Bathys, pierdută undeva printre stele, unde oamenii mării construiseră un număr de civilizații înfloritoare în cele trei oceane care ocupau suprafața acelui disc. El fusese cărnar, membru unei caste care își câștiga existența pe iahturi mari, cu vele, ce navigau printre pericolele uscatului, aventurându-se adânc pe continente și vânând bancurile de căprioare și bizoni care creșteau din abundență pe tărâmurile bântuite de furtuni. Iahtul său fusese împins de un uragan neașteptat în largul unui teritoriu neexplorat. Restul echipajului se îmbarcase pe micul cărucior de salvare și se îndreptase spre cel mai apropiat lac, dar Tethis, în calitate de căpitan, alesese să rămână alături de vasul lui. Furtuna purtase vasul peste marginea stâncoasă a lumii lui, sfărâmându-l în mii de bucățele.

– La început am căzut, zise Tethis, dar căderea nu-i așa de rea. Doar aterizarea e dureroasă, iar sub mine nu era nimic. În timp ce cădeam, am văzut cum lumea se rotea, îndepărtându-se în spațiu, până când s-a pierdut printre stele.

– Și pe urmă? întrebă Doiflori cu sufletul la gură, cu ochii țintă pe universul dintre cețuri.

– Am înghețat bocnă, spuse Tethis simplu. Din fericire, cei din rasa mea pot supraviețui după așa ceva. Mă mai dezgheț am când treceam pe lângă alte lumi. Era una care mi s-a părut că are un lanț ciudat de munți de jur împrejur, dar acesta s-a dovedit a fi cel mai mare dragon imaginabil, acoperit cu zăpadă și ghețari și cu coada în gură... În fine, eram la câteva leghe de chestia asta, dar am trecut pe lângă ea ca o cometă și am căzut mai departe. Apoi, la un moment dat, m-am trezit și am văzut cum lumea voastră se îndrepta spre mine ca o tartă cu frișcă aruncată de Creator și, vedeți bine, am aterizat în mare, nu departe de Circungrădință, în

Sensul Opus Rotirilor față de Krull. La Îngrădire ajung tot felul de creaturi, iar în momentul acela se căutau sclavi care să administreze stațiile intermediare, așa că am sfârșit aici. Se opri și se uită fix la Vânturache. În fiecare seară vin și mă uit în jos, încheie el, și niciodată nu sar. E greu să-ți faci curaj. *Aici, pe Margine.*

Vânturache începu să se târască încet, încet spre colibă. Dădu un mic țipăt când trolul îl ridică, nu fără gingășie, și îl așeză la loc pe picioare.

- Uimitor, spuse Doiflori aplecându-se și mai tare peste Margine. Deci acolo sunt o mulțime de alte lumi?

- Destule, îmi imaginez, zise trolul.

- Cred că s-ar putea inventa un fel de, nu știu, un fel de chestie care să te apere de frig, zise omulețul gânditor. Un fel de navă cu care să poți naviga dincolo de Margine, până la lumile cele îndepărtate. Mă întreb...

- Nici să nu te gândești, gemu Vânturache. Să nu te mai aud vorbind așa, m-auzi?

- Așa vorbesc toți în Krull, spuse Tethis. Cei care mai au limbă, vreau să zic.

- Dormi? Doiflori sforăia. Vânturache îl împunse cu ciudă în coaste. Dormi, te întreb? îl repezi el.

- Mhnmm...

- Trebuie s-o ștergem de-aici până nu apare flota aia de recuperare!

Lumina ca o spălătură de vase a răsăritului musti prin unica fereastră a colibei, vărsându-se peste mormanele de cutii și boccele cu pradă adunate în interior. Doiflori mormăi din nou, încercând să se îngroape printre blănurile și păturile pe care i le dăduse Tethis.

- Ascultă, avem aici tot felul de arme și alte chestii, zise Vânturache. Acum e plecat pe undeva. Când se întoarce, putem să-l imobilizăm și pe urmă vedem noi cum facem. Ce zici?

– Nu mi se pare o idee prea bună, spuse Doiflori. Oricum, ar fi cam ingrat din partea noastră, nu?

– Ghinion, comentă Vânturache. Trăim într-o lume ingrată.

Cotrobăi prin grămezile înșirate pe lângă pereți și alese o sabie curbată, grea, care fusese, probabil, mândria și bucuria vreunui pirat. Părea genul de armă care conta nu numai pe tăiș, ci și pe greutate ca să facă ravagii. O ridică neîndemânatic.

– Crezi că ar lăsa astfel de lucruri la îndemână dacă l-ar putea răni? se întrebă Doiflori cu voce tare.

Vânturache nu-l luă în seamă și ocupă poziția de după ușă. Când aceasta se deschise, după vreo zece minute, înaintă fără ezitare, lovind la înălțimea la care estimase că trebuie să se afle capul trolului. Paloșul șuieră în gol, înfigându-se în pragul ușii și făcându-l pe vrăjitor să cadă grămadă la podea.

Deasupra lui se auzi un oftat. Privi drept către fața lui Tethis, care se legăna tristă.

– Nu m-ar fi rănit, zise trolul, dar mă simt rănit oricum. Foarte rănit. Întinse mâna pe deasupra vrăjitorului și smulse paloșul din lemn. Fără nici un efort, îl făcu covrig și îl aruncă pe deasupra stâncilor, iar acesta ricoșă de o piatră și căzu, învârtindu-se în continuare, în mijlocul cețurilor care se ridicau peste Cascadă. *Extrem* de rănit, încheie el.

Se aplecă după ușă și-i aruncă lui Doiflori un sac.

– Aveți carne de cerb, cam în starea în care vă place vouă, oamenilor, câțiva homari și un somon. Circungrădința e generoasă, completă el pe un ton neutru.

Se uită cu mânie la turist, apoi din nou la Vânturache.

– La ce te holbezi? întrebă.

– Doar că..., făcu Doiflori.

– ... față de aseară..., făcu Vânturache.

– Ești așa de *mic*, încheie Doiflori.

- *Înțeleg*, zise trolul cu răbdare. Acum trecem la remarci personale. Se înălță cât putu, adică la vreun metru și un pic, și rosti: Faptul că sunt făcut din apă nu înseamnă și că sunt făcut din lemn, să știți.

- Îmi pare rău, spuse Doiflori ieșind repede de sub blănuri.

- Voi sunteți făcuți din *noroi*, dar eu nu m-am apucat să comentez lucruri pentru care nu sunteți vinovați, nu-i așa? Păi nu. Nu suntem noi de vină pentru cum ne-a creat Cel de Sus, eu așa zic. Dar dacă țineți neapărat să știți, luna voastră de aici e mult mai puternică decât cele din jurul lumii mele.

- Luna? se miră Doiflori. Nu price...

- Văd că e nevoie să o spun cu toate cuvintele, făcu trolul, iritat. Sufăr de maree cronică.

În întunericul colibei răsună un clopot. Tethis traversă dușumeaua care scârțâia până la delicatul sistem de pârghii, sfori și clopoței cocoțat pe malul cel mai înalt al Circungrădinței, de unde intra direct în colibă.

Clopotul sună din nou, apoi începu să bată într-un ritm smucit, neobișnuit, timp de mai multe minute. Trolul rămase cu urechea lângă el. Când se făcu liniște, se îndreptă spre cei doi cu o figură îngrijorată.

- Sunteți persoane mai importante decât am crezut, zise el. Nu mai trebuie să așteptați flota de recuperare. O să fiți luați de un zburător. Ordin din Krull. Ridică din umeri. Nici măcar nu trimisesem vreun mesaj că vă aflați aici. Iar o fi băut cineva vin de nucă populară.

Luă un ciocan de lemn care atârna de un stâlp, lângă clopot, și bătu cu el un scurt mesaj sonor.

- Asta se va transmite din Lungaș în Lungaș tocmai până la Krull. Nu-i așa că-i grozav?

Sosi în mare viteză, cam la un stat de om deasupra apei, lăsând totuși o dâră de spumă în urma sa, acolo

unde puterea care-l ținea sus lovea brutal suprafața mării. Vânturache *știa* ce fel de putere era aceea. Era primul care să admită că e un laș, un incompetent și nici măcar un ratat ca lumea; dar într-o oarecare măsură tot mai era vrăjitor, știa unul din cele Opt Mari Descântece, iar Moartea avea să vină personal după el, așa că putea să recunoască magia rafinată, atunci când o întâlnea.

Ambarcațiunea în formă de lentilă care venea spre insulă nu avea nici opt metri diametru și era total transparentă. De jur împrejurul ei erau așezați numeroși bărbați în robe negre, toți legați bine cu harnașamente de piele și privind valurile cu expresii atât de chinuite încât ziceai că discul străveziu era tivit cu garguie.

Vânturache răsuflă ușurat. Era un sunet atât de neobișnuit încât Doiflori se îndură să-și ia ochii de pe ambarcațiune și să-i îndrepte asupra lui.

– Chiar că suntem importanți, explică Vânturache. Nimeni n-ar irosi atâta magie pe doi sclavi în devenire. Zâmbi.

– Ce e? întrebă Doiflori.

– Păi discul ăsta cică ar fi fost creat cu Concentratorul Minune al lui Fresnel[7], spuse Vânturache pe un ton expert. Pentru așa ceva e nevoie de multe ingrediente rare și instabile precum răsuflare de drac și altele, care necesită munca de o săptămână a cel puțin opt vrăjitori de gradul patru ca să se materializeze. Apoi vrăjitorii de la bord trebuie să fie toți hidrofobi de mare talent...

– Adică să urască apa? întrerupse Doiflori.

– Nu, nu ar fi îndeajuns. Ura e o forță de atracție, ca și dragostea. Trebuie să aibă un *dispreț* atât de profund

---

[7] Concentratorul Minune al lui Fresnel – aluzie la fizicianul francez Augustin Fresnel (mort în 1827), inventatorul lentilei care-i poartă numele. Lentila Fresnel se folosește pentru a concentra lumina farurilor și are avantajul de a fi mult mai subțire decât ar fi o lentilă obișnuită de același diametru. (n.t.)

pentru apă încât doar gândul la ea să le provoace scârbă. Un hidrofob adevărat e antrenat cu apă deshidratată încă de la naștere. Asta costă o avere de magie. Dar devin excelenți vrăjitori-meteorologi. Norii de ploaie se lasă imediat păgubași și pleacă în alte părți.

- Sună groaznic, spuse trolul de apă din spatele lor.

- Mor toți foarte tineri, continuă Vânturache fără să-l bage în seamă. Pur și simplu nu pot trăi în propria lor piele.

- Uneori am senzația că poți călători pe Disc toată viața fără să apuci să vezi tot ce e de văzut, opină Doiflori. Iar acum se pare că mai există și alte lumi. Gândul că aș putea muri fără să văd nici o sutime din lucrurile interesante mă face să mă simt oarecum... se opri un pic și adăugă... umil, presupun. Și foarte furios, normal.

Zburătorul se opri la câțiva metri de malul dinspre Miez al insulei, împroșcând-o cu o peliculă de apă. Rămase acolo, rotindu-se încet. O siluetă cu glugă aflată lângă pilonul central al navei le făcu un semn cu mâna.

- Ar fi bine să vă duceți, spuse trolul. Nu face să-i lăsați să aștepte. Mi-a părut bine de cunoștință. Le scutură la amândoi, umed, mâinile. Când îi conduse câțiva pași, doi dintre hidrofobii cei mai apropiați își întoarseră chipurile pe care se citea un dezgust total.

Silueta cu glugă întinse mâna și aruncă o scară de frânghie. În cealaltă mână ținea o baghetă de argint, care avea acel aer inconfundabil al unui obiect conceput pentru a ucide oameni. Această primă impresie a lui Vânturache fu confirmată când personajul ridică bagheta și o îndreptă neglijent spre mal. O bucată din stâncă dispăru, iar în urma ei rămase doar ceața cenușie a nimicniciei.

- Asta ca să nu vă închipuiți că mă tem s-o folosesc, îi avertiză personajul.

– Să nu credem că *te temi*? se miră Vânturache. Silueta cu glugă pufni.

– Știm totul despre tine, vrăjitorule Vânturache. Ești un bărbat de o mare șiretenie și ingeniozitate. I-ai râs în față Morții. Aerul acesta de lașitate prefăcută nu mă prostește pe mine.

Îl prosti însă pe Vânturache.

– Văd... începu el, dar păli văzând bagheta nimicitoare ațintită asupra lui... văd că știți totul despre mine, sfârși neputincios și se așeză greoi pe suprafața alunecoasă. La instrucțiunile comandantului cu glugă, el și Doiflori se legară de inelele fixate pe discul translucid.

– La cel mai mic semn că rostești un descântec ești mort, veni din întunericul de sub glugă. Al treilea cadrant împăcarea! Al nouălea cadrant dublați! *Cu toată viteza înainte!*

Un zid de apă se ridică în spatele lui Vânturache și discul fu smucit brusc din loc. Probabil că oribila prezență a trolului de mare făcuse mințile hidrofobilor să se concentreze perfect, căci nava țâșni drept în sus și nu-și îndreptă traiectoria decât după ce se ridicase la metri buni deasupra valurilor. Vânturache se uită în jos prin fundul transparent al navei și îi păru rău.

– Ei, iată-ne din nou la drum, zise Doiflori vesel. Se întoarse și îi făcu cu mâna trolului, acum o biată pată pe marginea lumii.

Vânturache se uită la el cu furie.

– Pe tine chiar nu te îngrijorează nimic, niciodată? întrebă.

– Păi, suntem încă în viață, nu-i așa? Și tu însuți spuneai că nu s-ar fi deranjat atâta doar ca să ne transforme în sclavi. Cred că Tethis exagera. Bănuiesc că e vorba de o neînțelegere. Probabil o să ne trimită acasă. După ce vizităm regatul Krull, desigur. Și trebuie să-ți spun că mi se pare fascinant!

– Cum să nu, făcu Vânturache sec. Fascinant. Și se gândi: am văzut lucruri incitante și lucruri plicticoase. Le prefer pe cele plicticoase.

Dacă vreunul din ei s-ar fi nimerit să privească în momentul acela în jos, ar fi observat un val în formă de V care se ridica din apele de dedesubt ca o săgeată cu vârful îndreptat spre insula lui Tethis. Dar nu s-a nimerit. Cei douăzeci și patru de magicieni hidrofobi priveau însă, deși pentru ei nu era decât o altă formă a odioșeniei, fără mari diferențe față de toată oroarea lichidă care-i înconjura. Probabil că aveau dreptate.

Cu puțin înainte de aceste evenimente, corabia arzândă a piraților se scufundase sfârâind sub valuri și își începuse lungul drum spre fundul silicos al mării. Era mai îndepărtat decât de obicei, pentru că exact sub chila perforată se afla Fosa Gorunna, o crevasă atât de neagră, de profundă și de reputată pentru spiritul ei nefast încât nici krakenii[8] nu se aventurau pe acolo decât cu teamă și câte doi. În alte crevase, mai puțin reputate pentru spiritul lor nefast, peștii pluteau purtând pe capete luminile lor naturale și una peste alta se descurcau destul de bine. În Gorunna le lăsau însă stinse și se strecurau tiptil, în măsura în care ceva fără picioare se poate strecura tiptil; așa se și ciocneau de tot felul de lucruri. Lucruri oribile.

Apa din jurul corabiei deveni din verde purpurie, din purpurie neagră, iar din neagră de o întunecime atât de totală încât negrul părea, prin comparație, un fel de gri. Scândurile fuseseră deja sparte în mii de fărâme din cauza presiunii.

Nava coborî în spirală pe lângă crânguri de polipi

[8] Kraken – monstru marin din folclorul scandinav, asemănător cu un calmar uriaș. (n.t.)

coșmarești și păduri unduitoare de alge care străluceau în culori leșinate, bolnave. Diverse *lucruri* o atingeau în treacăt cu tentacule moi, reci, care se retrăgeau apoi în tăcerea înghețată.

Ceva se ivi apoi din beznă și o înfulecă dintr-o înghițitură.

Ulterior, locuitorii unui mic atol de pe lângă Margine fură uimiți să descopere că în mica lor lagună apele aduseseră cadavrul unui monstru marin hidos, tot numai ciocuri, ochi și tentacule. Fură și mai uimiți de dimensiunile lui, având în vedere că era ceva mai mare decât satul în care locuiau. Dar surprinderea lor nu era nimic pe lângă expresia de groază totală întipărită pe fața monstrului, ce părea să fi fost călcată în picioare.

Puțin și mai spre Margine, două mici șalupe care întindeau un năvod ca să prindă ferocele stridii înotătoare, ce se găseau din abundență în apele acelea, prinseră în plase altceva; ceva care târî cele două ambarcațiuni câteva mile bune înainte ca unul din căpitani să aibă prezența de spirit să taie frânghiile.

Dar nici perplexitatea lui nu era nimic față de cea a localnicilor de pe ultimul atol al arhipelagului. În cursul nopții următoare, ei fură treziți de niște trosnete și bufnituri care veneau din minijungla locală; când cei mai curajoși dintre ei se duseră dimineața în recunoaștere, găsiră copacii doborâți pe o porțiune lată, care începea pe malul dinspre Miez și se sfârșea în linie perfect dreaptă pe cel dinspre Margine; o zonă total distrusă, podită cu liane rupte, tufișuri zdrobite și câteva stridii confuze și furioase.

Erau suficient de sus acum ca să vadă curba largă a Marginii depărtându-se de ei, tivită de norii pufoși care, slavă domnului, ascundeau Cascada în cea mai mare parte a timpului. De acolo, de sus, marea albastră pătată

umbre de nori părea aproape primitoare. Vânturache scutură de un fior.

- Mă scuzați, zise. Silueta cu glugă abandonă contemplarea cețurilor din zare și se întoarse cu bagheta ridicată amenințător.

- Nu mă face s-o folosesc, spuse.

- Nu? făcu Vânturache.

- Ce-i aia, de fapt? se interesă Doiflori.

- Bagheta lui Ajandurah pentru Negativism Total, spuse Vânturache. Și aș prefera să n-o mai agitați încoace și încolo. Se poate declanșa, adăugă, arătând cu capul spre vârful strălucitor al baghetei. Adică, ne flatați cu atâta magie consumată doar pentru noi, dar nu e necesar un asemenea deranj. Și...

- *Taci din gură.* Personajul ridică mâna și își trase gluga de pe cap, dezvăluind un chip de femeie de o nuanță cu totul neobișnuită. Avea pielea neagră. Nu acel maron închis al băștinașilor din Urabewe, nici negrul albăstrui lucios al celor din Klatchul bântuit de musoni, ci negrul acela profund, de miez de noapte în fund de peșteră. Părul și sprâncenele erau ca lumina lunii. Aceeași nuanță palidă îi contura buzele. Arăta de vreo cincisprezece ani și foarte speriată.

Vânturache nu putu să nu observe că mâna care ținea bagheta îi tremura; asta pentru că e foarte greu să nu bagi în seamă moartea sigură atunci când ți se bălăngăne nesigur la un metru sub nas. Își dădu seama - deși cu mare greutate, pentru că senzația era complet nouă - că exista cineva pe lume care se temea de el. Atât de des se întâmplase taman pe dos încât ajusese să creadă că asta e un fel de lege a naturii.

- Cum te cheamă? întrebă pe un ton cât mai liniștitor. Era ea speriată, dar bagheta se găsea la ea. Dacă aș avea o astfel de baghetă, gândi el, nu mi-ar fi frică de nimic. Ce, doamne iartă-mă, își închipuie că pot să fac?

– Numele meu e irelevant.

– Drăguț nume, spuse Vânturache. Unde ne duci și pentru ce? Nu văd de ce nu ne-ai putea spune.

– Veți fi duși la Krull, spuse fata. Și nu-ți bate joc de mine, Miezarule. Altfel pun bagheta în acțiune. Te vor ei în viață, dar nu neapărat într-o singură bucată. Și mă cheamă Marchesa, vrăjitoare de nivelul cinci. Ai priceput?

– Păi dacă tot știi atâtea despre mine, poate ai aflat că eu nici Neofit nu am ajuns, spuse Vânturache. Nici măcar nu sunt cu adevărat vrăjitor. Surprinse privirea uimită a lui Doiflori și adăugă repede: doar un fel de vrăjitor.

– Nu poți face vrăji din cauză că unul din cele Opt Mari Descântece s-a cuibărit definitiv în capul tău, spuse Marchesa, mutându-și elegant centrul de greutate în timp ce lentila zburătoare descria o curbă largă pe deasupra mării. De-aceea ai fost dat afară de la Universitatea Nevăzută. Știm asta.

– Dar tocmai ați spus că e un vrăjitor de o mare șiretenie și ingeniozitate, protestă Doiflori.

– Da, căci oricine supraviețuiește situațiilor prin care a trecut el – și în care a ajuns din cauza tendinței de a se considera vrăjitor – trebuie să fie oarecum magician, răspunse Marchesa. Te previn, Vânturache. Dacă îmi dai cea mai mică bănuială că încerci să rostești Marele Descântec, te ucid. Se încruntă la el, speriată.

– Cred că cea mai bună soluție ar fi să ne lăsați undeva în drum, zise Vânturache. Vreau să zic că suntem recunoscători că ne-ați salvat și tot restul, dar de-acum ne-am putea fiecare vedea de viețile noastre și sunt sigur că...

– Sper că nu aveți de gând să ne transformați în scalvi, spuse Doiflori.

Marchesa păru sincer șocată.

– Firește că nu! De unde v-a mai venit și ideea asta? Viața voastră la Krull va fi bogată, plină și confortabilă...

– A, perfect, spuse Vânturache.

–...doar că nu foarte lungă.

Krull se dovedi a fi o insulă destul de mare, de muntoasă și de împădurită, cu clădiri albe, aspectuoase, răsărind ici și colo din verdeață. Relieful insulei era în pantă, urcând într-atâta încât malul dinspre Margine venea chiar deasupra cascadei. Aici își construiseră localnicii principalul lor oraș, numit de asemenea Krull, și, cum cea mai mare parte a materialelor de construcție fuseseră recuperate de la Circungrădință, casele din Krull aveau un stil cu puternice înclinații nautice.

Mai pe șleau, corăbii întregi fuseseră lipite îndemânatic cu tencuială și transformate în clădiri. Galere, trireme și caravele se iveau în cele mai bizare unghiuri din haosul general al fațadelor de lemn. Statuetele pictate, capetele de dragoni care împodobeau provele Miezarilor le aminteau cetățenilor acestui oraș că bogăția lor provenea de pe mare; brigantinele și galioanele dădeau clădirilor mai mari o notă distinctă. Iar orașul se ridica strat după strat între oceanul verde-albăstrui al Discului și marea de nori de la Margine, cu cele opt culori ale Cercubeului reflectate în fiecare fereastră și în numeroasele lentile de telescop ale nenumăraților astronomi locali.

– E absolut sinistru, spuse Vânturache mohorât.

Lentila se apropia acum chiar de-a lungul Cascadei. Insula nu numai că se înălța acolo, dar se și îngusta, astfel încât lentila rămase tot deasupra apei chiar și când ajunsese deja foarte aproape de oraș. Parapetul care mărginea stânca de deasupra cascadei era marcat de un fel de schele proiectate în gol. Ambarcațiunea lunecă ușor către una din ele și andocă la fel de lin ca o

barcă ce plutește spre chei. Patru gardieni, cu același păr auriu și fețe negre ca și Marchesa, îi așteptau. Nu păreau să fie înarmați, dar când Vânturache și Doiflori se împleticiră către parapet fură înșfăcați atât de zdravăn încât orice gând de evadare le pieri pe dată.

Marchesa și vrăjitorii hidrofobi îi petrecură din ochi pe gardieni și pe prizonierii lor, care dispărură iute pe o alee șerpuită printre corăbiile-case. Curând, drumul o luă în jos, spre ceea ce părea un fel de palat pe jumătate săpat în stânca pe care se înălța. Vânturache observă în treacăt tunelurile bine luminate și curțile interioare, descoperite. Câțiva bătrâni, având robele împodobite cu niște misterioase simboluri oculte, stăteau deoparte, urmărind cu mare interes sextetul care trecea. De câteva ori, Vânturache văzu și hidrofobi – cu expresiile de scârbă față de propriile lor fluiduri fiziologice întipărite pe chip –, iar ici și colo bărbați ocupați cu diverse treburi și care nu puteau fi decât sclavi. Nu avu timpul să reflecteze prea bine la tot ce văzuse, pentru că dinainte li se deschise o ușă prin care fură împinși, cu blândețe dar și cu fermitate, într-o încăpere. Apoi ușa se trânti în spatele lor.

Vânturache și Doiflori își recăpătară echilibrul și studiară camera în care se găseau.

– Măiculiță! exclamă Doiflori moale, după o pauză în care tot încercase să găsească un cuvânt mai bun.

– Asta e o temniță? se minună Vânturache cu voce tare.

– Ce de-a mai aur, și mătase, și bogății, adăugă Doiflori. N-am mai văzut așa ceva!

În centrul încăperii opulent decorate, pe un covor atât de gros și moale încât Vânturache călcă pe el cu mare băgare de seamă, să nu cumva să fie vreun animal păros, iubitor al podelelor, se afla o masă strălucitor încărcată cu bunătăți. Majoritatea erau fructe de mare, inclusiv cel mai mare și mai decorat homar pe care

Vânturache pusese vreodată ochii, dar erau și multe castroane și farfurii pline cu creații ciudate, nemaiîntâlnite. Vrăjitorul întinse mâna prudent și culese un soi de fruct violet încrustat cu cristale verzi.

- Arici-de-mare în caramel, spuse o voce veselă, hodorogită, din spatele lui. O delicatesă rară.

Vânturache dădu repede drumul delicatesei și se întoarse. Din spatele draperiei grele se ivise un bătrânel. Era înalt, slab și arăta aproape cumsecade în comparație cu mutrele pe care le văzuse în ultima vreme.

- Și piureul de castraveți de mare e foarte bun, spuse noul-sosit pe un ton de conversație. Iar bucățelele alea verzi sunt pui de stele de mare.

- Mulțumesc că mi-ați spus, rosti Vânturache neconvins.

- De fapt sunt chiar gustoase, zise Doiflori cu gura plină. Credeam că-ți plac fructele de mare.

- Da, și eu credeam, spuse Vânturache. Din ce e vinul ăsta, din ochi de caracatiță tescuiți?

- Struguri de mare, răspunse bătrânul.

- Grozav, zise Vânturache dând pe gât un pahar. Nu-i rău. Poate o idee prea sărat.

- Strugurii de mare sunt o specie de meduze minuscule, explică străinul. Și acum cred că e timpul să mă prezint. De ce s-a congestionat prietenul dumitale în halul ăsta?

- Șocul cultural, presupun, zise Doiflori. Cum ziceați că vă numiți?

- Încă n-am zis. Mă numesc Garhartra. Sunt Maestrul de Ceremonii. E plăcerea mea să vă fac ședereа aici cât mai încântătoare cu putință. Se înclină. Dacă doriți ceva, ajunge să spuneți.

Doiflori se așează pe un jilț încrustat cu sidef, cu un pahar de vin uleios într-o mână și cu un calmar zaharisit în cealaltă.

– Cred că ceva ne-a scăpat pe parcurs, spuse. Întâi ni s-a spus că vom ajunge sclavi...

– Ce cancan infam! îl întrerupse Garhartra.

– Ce e un cancan? întrebă Doiflori.

– Mi se pare că e un fel de dans cu picioarele-n tavan, zise Vânturache din capul mesei. Credeți că biscuiții ăștia sunt făcuți din ceva foarte grețos?

– ... apoi am fost salvați cu o mare cheltuială de magie...

– Sunt din alge presate, îl repezi Maestrul de ceremonii.

– ... dar apoi am fost amenințați, tot cu o mare cheltuială de magie...

– Mă gândeam eu că trebuie să fie pe bază de alge, încuviință Vânturache. Au în mod sigur gustul ăla de alge, dacă cineva ar fi atât de masochist încât să le guste.

– ... apoi am fost luați pe sus de gărzi și aruncați aici...

– Împinși cu blândețe, îl corectă Garhartra.

– ... unde am dat peste o încăpere de o bogăție incredibilă, cu toate bunătățile lumii, și peste un om care spune că scopul vieții lui e să ne mulțumească pe noi, încheie Doiflori. Mi se pare că avem aici de-a face cu o ușoară inconsecvență.

– Mda, completă Vânturache. Amicul meu vrea să știe, cu alte cuvinte, când o să reînceapă necazurile? A fost o pauză de masă sau ce?

Garhartra ridică mâinile împăciuitor.

– Vă rog, vă rog, protestă el. A fost nevoie să vă aducem aici cât mai repede cu putință. În mod cert nu avem de gând să vă facem sclavi. Puteți fi siguri de asta!

– Asta-i bine.

– Da, de fapt o să fiți sacrificați, continuă el placid.

– *Sacrificați*? Aveți de gând să ne omorâți? strigă vrăjitorul.

- Să vă omorâm? Da, firește. Desigur! Nici nu s-ar putea numi sacrificiu dacă nu v-am omorî, nu? Dar să nu vă temeți, va fi comparativ nedureros.

- Comparativ? În comparație cu ce? zise Vânturache. Ridică o sticlă verde, înaltă, plină cu vin de meduze-struguri-de-mare și o lansă cu toată puterea spre Maestrul de Ceremonii, care ridică o mână, ca și cum ar fi vrut să se apere.

O lumină octarină îi ieși din vârful degetelor și aerul prinse deodată acea textură groasă, grasă, care indica o descărcare magică de proporții. Sticla încetini, apoi se opri în aer și se roti ușor.

În același timp, o forță invizibilă îl ridică pe Vânturache și îl azvârli în celălalt capăt al încăperii, lăsându-l cu spatele lipit pe undeva pe la jumătatea peretelui opus, fără prea mult aer în plămâni. Atârnă acolo cu gura căscată de furie și uimire.

Garhartra coborî mâna și și-o șterse ușurel de robă.

- Nu mi-a făcut plăcere, să știi, zise el.

- Mi-am dat seama, murmură Vânturache.

- Dar pentru ce vreți să ne sacrificați? întrebă Doiflori. Abia dacă ne cunoașteți.

- Asta nu-i relevant, nu? Nu e prea politicos să sacrifici o cunoștință apropiată. În plus, voi ați fost, ăăă, desemnați. Nu știu exact ce-i cu zeul în cauză, dar a insistat asupra acestui lucru. Ascultați, acum trebuie să plec. Sunt multe de organizat, știți cum e. Maestrul de ceremonii deschise ușa, apoi le aruncă o ultimă privire de după ea: Vă rog să vă faceți comozi și să nu vă îngrijorați.

- Dar nu ne-ai spus nimic exact! se plânse Doiflori.

- Nici n-ar avea rost, nu-i așa? Dacă tot urmează să fiți sacrificați mâine dimineață, nu merită să vă bateți capul dinainte, zău. Somn ușor. Comparativ ușor, vreau să zic.

Închise ușa. Flăcările octarine care izbucniră pentru o

clipă în jurul ei sugerară că nici un lăcătuș din această lume n-ar mai fi putut-o deschide.

Ding, dang, dong, sunară clopotele de-a lungul Circungrădinței, în noaptea luminată de lună și legănată de vuietul cascadei.

Terton, Lungaș la a 45-a Lungime, nu mai auzise așa larmă din noaptea în care un kraken uriaș se prinsese în năvoade, cu cinci ani în urmă. Se aplecă în afara colibei, care din lipsa unei stânci convenabile în zonă fusese construită direct pe niște stâlpi înfipți în fundul mării, și scrută întunericul. O dată sau de două ori i se păru că zărește ceva mișcându-se în depărtare. La drept vorbind, ar fi trebuit să se suie în barcă și să vadă ce provoca tot acel zgomot, dar în întunericul ăla de miez de cochilie vâslitul nu i se părea o idee prea bună. Așa că trânti ușa, puse niște saci peste clopotele care se agitau nebunește și încercă să adoarmă la loc.

Nu reuși, pentru că acum și partea de sus a Îngrădirii se mișca, de parcă ceva mare și greu se izbea în plase. După ce se uită la tavan preț de câteva minute, încercând din greu să nu se gândească la ființe cu tentacule și ochii cât lacurile, Terton stinse lampa și crăpă încet ușa.

De-a lungul Îngrădirii se apropia ceva, cu salturi uriașe, de câțiva metri. La un moment dat se ivi chiar în fața lui, iar Terton zări ceva dreptunghiular, cu multe picioare, plin de alge și – deși nu existau indicii concrete care să sugereze asta – foarte furios.

Coliba fu spulberată în clipa în care monstrul dădu buzna prin ea, dar Terton supraviețui agățându-se de Circungrădință; câteva săptămâni mai târziu fu salvat de o ambarcațiune a flotei de recuperare, iar ulterior evadă din Krull deturnând o lentilă zburătoare (se pare că hidrofobia i se dezvoltase într-o măsură de necrezut) și după numeroase peripeții găsi drumul spre Marele

Nef, o regiune a Discului atât de uscată încât cunoaște fenomenul de antiploaie. Se stabili acolo, dar suferi mereu din cauza umezelii.

- Ai încercat ușa?

- Da, zise Doiflori. Și nu era cu nimic mai descuiată decât ultima dată când m-ai întrebat. Ar mai fi și fereastra.

- O excelentă cale de scăpare, mormăi Vânturache, cocoțat în continuare la mijlocul peretelui. Ziceai că are vedere dincolo de Margine. Sărim, nu? și cădem în spațiu, sau poate ne congelăm și nimerim într-o altă lume, în mare viteză, sau aterizăm meteoric în mijlocul fierbinte al vreunui soare?

- Merită încercat, comentă Doiflori. Vrei un biscuit de alge?

- Nu!

- Când cobori de acolo?

Vânturache mârâi. Asta în parte pentru că se simțea jenat. Garhartra folosise Reversul Gravitațional al lui Atavarr, un descântec greu de învățat și rar folosit, al cărui rezultat era că, până când efectul nu trecea de la sine, corpul lui Vânturache avea să rămână cu convingerea că „josul" se află la 90 de grade față de direcția general acceptată de locuitorii Discului drept „orientare coborâtoare". De fapt, stătea în picioare pe perete.

Între timp, sticla continua să atârne în gol la câțiva metri mai încolo. În cazul ei, timpul fusese nu atâta oprit cât încetinit cu câteva ordine de mărime, așa că în ultimele ore parcursese doar câțiva centimetri din traiectorie. Conturul ei reflecta lumina lunii. Vânturache suspină și încercă să se așeze cât mai comod pe perete.

- Tu de ce nu-ți faci niciodată *griji*? întrebă el enervat. Iată-ne aici, gata să fim oferiți drept sacrificiu nu știu cărui zeu mâine dimineață, iar tu stai și mănânci tartine cu scoici.

– Probabil că o să apară ceva.

– Vreau să zic, nici măcar nu știm *de ce* o să fim omorâți, continuă vrăjitorul.

„Ai vrea, nu-i așa?"

– Tu ai spus asta? întrebă Vânturache.

– Ce să spun?

„Auzi voci", rosti o voce în interiorul capului lui Vânturache. Acesta tresări.

– Cine ești?

Doiflori se uită la el îngrijorat.

– Mă numesc Doiflori. Sunt convins că-ți amintești de mine.

Vânturache își îngropă capul în mâini.

– Uite că s-a întâmplat, în sfârșit. Îmi ies din minți.

„Bună idee", spuse vocea. „Oricum era cam înghesuială pe aici."

Vraja care-l țintuise pe Vânturache pe perete se epuiză cu un pocnet ușor. Vrăjitorul căzu grămadă la podea, cu fața în jos.

„Ai grijă – era să mă strivești."

Vânturache se ridică pe coate și genunchi și se căută în buzunarul robei. Când scoase mâna, găsi în palmă broscuța cea verde, ai cărei ochi luminau ciudat în semiobscuritate.

– Tu? făcu Vânturache.

„Pune-mă pe podea și îndepărtează-te", clipi Broscuța.

Vrăjitorul se execută, trăgându-l din drum și pe Doiflori, uimit peste măsură.

Încăperea se întunecă. Urmă un sunet ca vuietul de vânt. Fuioare de nori verzi, purpurii și octarini apărură din nimic și începură să se rotească în jurul vietății amfibii, aruncând mici fulgere din mijlocul vârtejului. În curând broasca dispăru în centrul unei cețe aurii care se alungi, umplând încăperea cu o caldă lumină gălbu-

ie. În interior se zărea o formă mai întunecată, incertă, care se transforma chiar sub ochii lor. Și tot timpul se auzea șuieratul ascuțit, de-ți făcea creierul măciucă, al unui câmp magic gigantic...

Ciclonul magic dispăru la fel de brusc cum apăruse. Iar în centru, în locul unde fusese broasca, se afla o broască.

– Formidabil, zise Vânturache. Broasca îl privi cu reproș. Absolut formidabil, spuse el cu amărăciune. O broască e transformată prin farmece într-o broască. Minunăție.

– Întoarce-te, porunci o voce din spatele lor.

Era o voce caldă, feminină, aproape ademenitoare, genul de voce alături de care ți-ar plăcea să golești câteva pahare, dar venea dintr-un loc unde n-ar fi trebuit să se afle nici o voce. Reușiră să se întoarcă fără să facă nici o mișcare, ca niște statui montate pe plăci turnante.

O femeie stătea în lumina de dinaintea zorilor. Arăta... era... avea... de fapt în realitate era...

Mai târziu, Vânturache și Doiflori n-au fost în stare să cadă de acord nici asupra celui mai mic detaliu în ceea ce o privea, cu excepția faptului că părea frumoasă (trăsăturile care o făceau să fie frumoasă nu au putut fi precizate) și că avea ochii verzi. Și nu acel verde pal al ochilor obișnuiți – aceștia erau ochi de un verde aprins ca al smaraldului proaspăt și cu irizații ca de libelulă. Iar unul din puținele lucruri despre magie pe care Vânturache le știa sigur era că nici un zeu și nici o zeiță, oricât de contradictorii și schimbătoare ar fi fost în orice altă privință, nu putea să-și schimbe culoarea sau natura ochilor...

– Șșș..., începu el. Ea ridică o mână.

– Știi că dacă-mi rostești numele trebuie să plec? șuieră ea. Cu siguranță, îți amintești că eu sunt singura zeiță care vine doar când nu este chemată.

– Ah. Da, cred că da, croncăni vrăjitorul, încercând să nu se uite în ochii ei. Ești cea căreia i se spune Doamna?

– Da.

– Ești zeiță, așadar? zise Doiflori încântat. Totdeauna mi-am dorit să cunosc o zeiță.

Vânturache se încordă, așteptându-se la o explozie de furie. În schimb, Doamna se mulțumi să zâmbească.

– Prietenul dumitale, vrăjitorul, ar trebui să facă prezentările, spuse.

Vânturache tuși.

– Ăă, mda, zise. El e Doiflori, Doamnă. Este turist...

– ... am avut plăcerea să-l asist în mai multe ocazii...

– ... Doiflori, dânsa este Doamna. *Doar* Doamna, bine? Să nu încerci să-i spui pe alt nume, s-a făcut? continuă el disperat, aruncând priviri cu subînțeles pe care omulețul le rată în totalitate.

Vânturache se scutură de un fior. Nu era, în nici un caz, ateu; pe Disc, zeii îi tratau pe atei cu mare severitate. De puținele dăți când avusese niște mărunțiș în plus se ocupase totdeauna să lase câțiva bănuți în cutia pentru ofrande a unui templu sau altul, pe principiul că omul are nevoie oricând de prieteni. Dar în general se limita să nu-i supere pe zei, în speranța că nici zeii nu-l vor supăra pe el. Viața era și așa destul de complicată.

Existau însă doi zei care erau cu adevărat cumpliți. Restul zeităților erau un fel de oameni la scară mai mare, ahtiați după vin, războaie și curvăsăreală. Dar în fața Destinului și a Doamnei te lua cu răcori.

În Cartierul Zeilor din Ankh-Morpork, Destinul avea un mic templu, o construcție greoaie de plumb, unde adoratorii slăbănogi și cu ochii adânciți în orbite se reuneau în nopțile întunecate pentru ritualurile lor predestinate și relativ inutile. Doamna nu avea nici un fel de templu, deși era probabil cea mai puternică zeiță

din toată istoria Creației. Câțiva dintre membrii mai curajoși ai Breslei Jucătorilor experimentaseră la un moment dat o formă de adorație, undeva în cele mai adânci subsoluri ale sediului Breslei, și muriseră cu toții de lipsuri, boli sau pur și simplu de Moarte în cursul aceleiași săptămâni. Era Zeița Ce Nu Poate Fi Numită; cei care o căutau nu o aflau niciodată, dar era cunoscută pentru ajutorul pe care îl dăduse celor în mare nevoie. Sau nu-l dăduse. Așa era Ea. Nu-i plăcea sunetul mătăniilor, dar era atrasă de zaruri. Nimeni nu știa cum arată, dar cei care-și jucau viața pe o carte deseori ridicau pasa de jos și se trezeau că O privesc drept în față. Sau poate că nu. Dintre toți zeii, era în același timp cea mai iubită și cea mai hulită.

– În țara mea nu avem zei, zise Doiflori.

– Ba aveți, să știi, răspunse Doamna. Toată lumea are. Doar că nu știți că sunt zei.

Vânturache încercă să-și adune mințile.

– Uite ce e, spuse. Nu vreau să par nerăbdător, dar în câteva minute o să vină unii să ne ia și să ne omoare.

– Da, zise Doamna.

– Ne-ai putea spune și *de ce*? se rugă Doiflori.

– Da, zise Doamna. Krulienii vor să lanseze o navă de bronz peste Marginea Discului. Principalul lor scop e să afle sexul Marelui A'Tuin, Țestoasa Lumii.

– Mi se pare cam inutil, comentă Vânturache.

– Nu chiar. Ia gândește-te. Într-o bună zi, undeva prin beznele în care plutește, Marele A'Tuin s-ar putea întâlni cu un alt membru al speciei chelis galactica. Se vor lupta? Se vor împerechea? Cu puțină imaginație, îți poți da seama că sexul Marelui A'Tuin poate fi o chestiune primordială pentru noi. Cel puțin așa susțin krulienii.

Vânturache încercă să nu se gândească la împerecherea Țestoaselor Lumii. Nu-i fu însă ușor.

– Așadar, continuă zeița, vor să lanseze această navă

spațială cu doi călători la bord. Va fi încununarea a zeci de ani de cercetări. Va fi, de asemenea, un drum extrem de periculos pentru cei doi. De aceea, pentru a reduce riscurile, Arhiastronomul din Krull s-a înțeles cu Destinul să-i sacrifice doi oameni în momentul lansării. În schimb, Destinul a fost de acord să-i zâmbească navei spațiale. Un aranjament bunicel, nu?

– Și noi vom fi cei sacrificați? întrebă Vânturache.

– Da.

– Credeam că Destinul nu se încurcă cu astfel de aranjamente. Credeam că e implacabil, zise Vânturache.

– În mod normal este. Dar voi doi îi stați ca niște ghimpi în coaste de la o vreme. A specificat că pe voi doi vă vrea sacrificați. V-a ajutat să scăpați de pirați. V-a permis să cădeți în năvoadele Circungrădinței. Destinul știe să fie un zeu al naibii de crud uneori.

Urmă o pauză. Broasca suspină și se ascunse sub masă.

– Dar tu poți să ne ajuți? sugeră Doiflori.

– Mă amuzați, spuse Doamna. Am o fire sentimentală. Dacă ați fi jucători, ați înțelege. Așa că o vreme am călătorit în mintea unei broaște, iar tu m-ai salvat cu mărinimie, pentru că, știm cu toții, nimănui nu-i place să vadă cum niște creaturi jalnice și neajutorate sunt lăsate să moară.

– Mulțumesc, spuse Vânturache.

– Destinul este îndreptat cu toate puterile împotriva voastră, zise Doamna. Eu nu pot decât să vă dau o șșș... ocazie. O singură și neînsemnată portiță. Restul depinde de voi.

Dispăru.

– Mamă! exclamă Doiflori după o vreme. E prima dată că văd o zeiță în carne și oase.

Ușa se deschise. Garhartra intră ținând în fața lui o baghetă. Îl urmau doi gardieni înarmați mai convențional, cu săbii.

„Aha, spuse el amabil. Văd că sunteți gata.

„Fiți gata", spuse o voce în capul lui Vânturache. Sticla pe care vrăjitorul o aruncase cu opt ore în urmă atârna în aer, încarcerată de magie în propriul ei plan temporal. Dar de-a lungul acelor ore, manaua descântecului se scursese încet, până când energia magică ce făcea obiectul să se opună puternicului câmp de normalitate al Universului nu mai fu suficientă. Când acest lucru se întâmplă, Realitatea se restabili în câteva microsecunde. Cel mai vizibil efect fu acela că sticla își încheie traiectoria, spărgându-se de tâmpla Maestrului de Ceremonii și împroșcând gărzile cu cioburi și vin de meduze.

Vânturache îl înșfăcă pe Doiflori de braț, îi trase un șut între picioare celui mai apropiat gardian și îl târî pe turistul perplex pe coridor. Înainte ca Garhartra să apuce să se prăbușească la podea, pașii lor se îndepărtaseră deja pe dalele de piatră.

Vânturache dădu colțul și se trezi pe un pridvor care înconjura pe toate cele patru laturi o curte interioară. Aceasta era ocupată în cea mai mare parte de un bazin ornamental, în care câteva țestoase stăteau la soare printre frunze de nufăr.

Iar în fața lui Vânturache se aflau doi vrăjitori extrem de surprinși, îmbrăcați în robele negru-albastre ale hidrofobilor. Unul dintre ei, mai pe față decât colegul lui, ridicase o mână și rostea deja primele cuvinte ale unui descântec.

De lângă Vânturache se auzi un mic zgomot. Doiflori scuipase. Hidrofobul țipă și lăsă mâna jos de parcă fusese înțepat.

Cel de al doilea nici nu apucă să miște înainte ca Vânturache să sară pe el, luându-l sălbatic la pumni. O lovitură zdravănă, trasă cu toată puterea spaimei, îl trimise pe hidrofob peste balustradă, drept în bazin, ceea ce produse un efect foarte bizar; apa se dădu la o parte,

împinsă parcă de un uriaș balon invizibil, iar vrăjitorul rămase urlând în mijlocul propriului câmp de repulsie.

Doiflori se uită la el cu mirare până când Vânturache îl smuci de umăr, indicându-i un posibil loc de trecere. Se grăbiră să coboare, lăsându-l pe hidrofob zvârcolin du-se pe jos și ținându-se de mâna care îi fusese udată.

O vreme se auziră niște strigăte în urma lor, dar cotiră pe un coridor lateral și în curând o a doua cur interioară puse oarecare distanță între ei și zvon urmăritorilor. Până la urmă, Vânturache alese o uș care părea mai sigură, se uită pe după ea, găsi încăpere goală, îl trase pe Doiflori înăuntru și o trânti în urm lor. Apoi se rezemă de ușă horcăind oribil.

– Suntem total pierduți într-un palat de pe o insulă și nu avem nici o șansă, gâfâi el. Și ce-i mai rău e că... hei! se întrerupse el când aspectul interior al camerei ajunse în fine la nervul său optic traumatizat.

Doiflori era deja cu ochii pe pereți.

Ce era atât de ciudat la încăperea aceea era că îngloba tot Universul.

Moartea ședea în grădina Sa, petrecând o bucată de gresie peste tăișul coasei. Acesta era oricum atât de ascuțit încât orice vânticel care trecea peste el se trezea feliat discret în doi zefiri perplecși, deși de obicei rar bătea vreun vânticel în grădina tăcută a Morții. Grădina ocupa un platou ferit, care domina dimensiunile complexe ale lumii Disc, iar în spatele ei se ridicau, reci, neclintiți, extrem de înalți și sumbri, munții Eternității.

Hârști! făcea gresia. Moartea fredona un imn funebru, bătând ritmul cu talpa Sa osoasă pe piatra acoperită de chiciură.

Cineva se apropie prin livada întunecată în care creșteau merele noptatice, aducând cu sine mirosul dulce-bolnăvicios de crini striviți. Moartea ridică privirea

cu iritare și Se trezi că Se uita în niște ochi negri ca interiorul unei pisici și plini de stele care nu-și aveau echivalentul în constelațiile universului real.

Moartea și Destinul se priviră în față. Moartea rânji – desigur, nu avea altă alternativă, fiind făcută numai din oase. Își continuă activitatea făcând gresia să cânte ritmic pe lama coasei.

– Am o sarcină pentru tine, zise Destinul. Cuvintele sale plutiră spre tăișul implacabil și se despărțiră în două panglici – una de vocale și una de consoane.

AM DESTULE SARCINI PENTRU ASTĂZI, zise Moartea pe un glas greu ca neutroniul, CIUMA ALBĂ FACE RAVAGII ÎN PSEUDOPOLIS ȘI TREBUIE SĂ AJUNG ACOLO CA SĂ-I SCAP PE CETĂȚENI DIN GHEARELE EI. AȘA O EPIDEMIE NU S-A MAI POMENIT DE O SUTĂ DE ANI. E DE DATORIA MEA SĂ BÂNTUI STRĂZILE.

– Mă refeream la problema micului călător și a vrăjitorului celui netrebnic, spuse Destinul cu blândețe, așezându-se lângă silueta în robă neagră a Morții și uitându-se în jos, la acel giuvaer cu multe fațete care era Discul văzut de la acea distanță strategică extradimensională.

Coasa se opri din cântat.

– Vor muri peste câteva ore, zise Destinul. E predestinat.

Moartea se foi, iar gresia își începu din nou mișcarea.

– Credeam că o să te bucuri, spuse Destinul.

Moartea ridică din umeri, un gest de o deosebită expresivitate la cineva al cărui trup are formă de schelet.

I-AM URMĂRIT CÂNDVA DIN RĂSPUTERI, E ADEVĂRAT, zise, DAR PÂNĂ LA URMĂ MI-AM DAT SEAMA CĂ MAI DEVREME SAU MAI TÂRZIU TOȚI OAMENII MOR. TOTUL MOARE PÂNĂ LA URMĂ. POT FI OCOLITĂ, DAR NU EVITATĂ, MI-AM SPUS EU. AȘA CĂ DE CE SĂ-MI BAT CAPUL?

– Nici eu nu pot fi înșelat, se răsti Destinul.

– AȘA SE AUDE, zise Moartea, rânjind în continuare.

– De-ajuns! strigă Destinul sărind în picioare. Vor muri! Și dispăru într-un val de flăcări albastre.

Moartea dădu din cap ca pentru Sine și Își văzu de treabă. După câteva minute, tăișul păru să fie pe gustul Său. Se ridică, trecu coasa peste lumânarea grasă și gălăgioasă care ardea la capătul băncii și din trei mișcări îndemânatice tăie flacăra în trei așchii strălucitoare. Rânji.

La scurt timp după aceea își înșeua armăsarul alb care ocupa grajdul din spatele locuinței Morții. Animalul îl adulmecă prietenos; deși avea ochii stacojii și pielea ca o mătase uleioasă, era totuși un cal în carne și oase și, într-adevăr, era probabil mai bine tratat decât toate animalele de povară de pe Disc. Moartea nu era un stăpân rău. Cântărea foarte puțin și, cu toate că adesea revenea din călătoriile sale cu sacii de la oblânc îndesați până la refuz, aceștia nu cântăreau aproape nimic.

– Atâtea alte lumi! zise Doiflori. E ceva fantastic!

Vânturache mormăi ceva și continuă să cerceteze hoțește încăperea plină de stele. Doiflori găsi un astrolab complicat, în centrul căruia se afla un sistem Mare A'Tuin-Elefant-Disc turnat în bronz și încrustat cu pietre scumpe minuscule. În jurul lui gravitau stele și planete prinse pe niște fire subțiri de argint.

– Fantastic! repetă el. Pe pereții din jur, constelații de perluțe fosforescente de crescătorie alcătuiau tapiserii pe un fundal de catifea neagră ca smoala, dându-le ocupanților încăperii senzația că plutesc într-un golf interstelar. Pe șevalete se aflau schițe de mari dimensiuni ale Marelui A'Tuin, văzut din diverse unghiuri ale Circungrădinței, cu fiecare solz și crater însemnat cu minuțiozitate. Doiflori se uita în jur cu o privire dusă.

Vânturache era adânc tulburat. Ce-l tulbura cel mai tare erau cele două costume care atârnau pe niște suporturi chiar în mijlocul camerei. Le dădu roată suspicios.

Păreau făcute dintr-o piele fină, albă, prinsă cu chingi și dotată cu tubulețe de alamă și alte accesorii neobișnuite și suspecte. Cracii se terminau cu niște cizme înalte, cu talpa groasă, iar mânecile cu niște mănuși mari, dar suple. Cele mai bizare erau coifurile mari de cupru, în mod evident croite astfel încât să se potrivească pe colanele de la gâtul costumelor. Coifurile nu erau pentru protecție, căci și o spadă ușoară le-ar fi despicat cu ușurință, chiar dacă nu lovea direct ferestruica aceea ridicolă de sticlă din față. Fiecare coif avea în vârf un mănunchi de pene albe, care nu contribuia în nici un fel la îmbunătățirea aspectului general.

Lui Vânturache începea să-i încolțească o oarecare bănuială în legătură cu costumele.

În fața lor se afla o masă acoperită cu hărți celeste și bucăți de pergament având pe ele tot felul de semne. Cei care ar fi urmat să poarte costumele, conchise Vânturache, aveau de gând să meargă acolo unde nici un om – cu excepția câte unui marinar ghinionist, care oricum nu se punea – nu îndrăznise să se aventureze vreodată, iar bănuiala i se transformă într-o oribilă presimțire.

Se întoarse și-l descoperi pe Doiflori că se uita la el cu o expresie speculativă.

– Să nu..., începu grăbit Vânturache. Doiflori îl ignoră.

– Zeița a spus că doi bărbați vor fi trimiși peste Margine, spuse el cu ochii strălucitori, și îți amintești de trolul Tethis, care zicea că ai avea nevoie de un fel de protecție? Krulienii au rezolvat problema. Astea sunt armuri *spațiale*.

– Mie nu mi se par așa spațioase, spuse grăbit vrăjitorul, apucându-l pe turist de o aripă, așa că vino, n-are sens să mai rămânem pe aici...

– De ce trebuie să te panichezi de fiecare dată? întrebă Doiflori.

– Pentru că toată viața mea viitoare mi-a trecut prin fața ochilor, și era extrem de scurtă, și dacă nu te miști acum plec fără tine, fiindcă presimt că dintr-o clipă în alta o să-mi sugerezi să ne punem cos...

Ușa se deschise.

În încăpere intrară doi bărbați vânjoși. Purtau doar niște izmene de lână. Unul dintre ei se ștergea energic cu un prosop. Amândoi îi salutară pe fugari fără surprindere.

Cel mai înalt se așeză pe una din băncile din fața costumelor. Îi făcu un semn lui Vânturache și spuse:

– ? TyØ yur atl hØ sooten gătrunen?

Era ciudat, pentru că, deși Vânturache se considera expert în majoritatea limbilor din zonele vestice ale Discului, era pentru prima dată când cineva i se adresa în kruliană, iar el nu înțelegea o boabă. Ca de altfel nici Doiflori. Dar asta nu-l împiedică pe omuleț să facă un pas înainte, trăgând aer în piept.

Viteza luminii printr-o aură magică de forța celei care înconjoară Discul este destul de mică, fiind similară cu viteza sunetului din universuri mai puțin armonioase. Lumina deținea totuși recordul de viteză din zonă, mai puțin în astfel de momente, când mintea lui Vânturache o întrecea.

Într-o clipită își dădu seama că turistul are de gând să pună la încercare marca sa specială de lingvistică, ceea ce însemna că avea să vorbească, tare și răspicat, pe limba lui maternă.

Cotul lui Vânturache țâșni, scoțând tot aerul din plămânii lui Doiflori. Când omulețul ridică ochii îndurerat și uimit, Vânturache îi surprinse privirea, îi scoase din gură o limbă imaginară și i-o reteză cu o pereche imaginară de foarfece.

Cel de-al doilea chelonaut – căci asta era profesiunea celor doi bărbați a căror soartă era să călătorească până

Marele A'Tuin – ridică ochii de pe masa cu hărți și îi urmări nedumerit. Fruntea sa eroică se încreți ușor din cauza efortului de a vorbi.

– ? HØr yu latruin nØr u? zise.

Vânturache zâmbi, încuviințând din cap și îl împinse pe turist în direcția vorbitorului. Cu o imensă ușurare, văzu că atenția turistului e captată de un telescop mare de bronz, instalat pe masă.

– ! Sooten u! ordonă chelonautul de pe bancă. Vânturache dădu din cap, zâmbi, luă unul din coifurile de cupru de pe suport și îl îndesă cu toată puterea pe capul omului. Chelonautul căzu grămadă cu un mic geamăt.

Celălalt apucă să facă, mirat, un singur pas înainte ca Doiflori să-l pocnească, inexpert, dar eficient, cu telescopul. Se prăbuși peste colegul lui.

Vânturache și Doiflori schimbară priviri pe deasupra măcelului.

– Fie, se răsti Vânturache, conștient că pierduse un fel de concurs, dar fără să-și dea prea bine seama de ce fel. Nici nu te mai deranja să-mi spui. Cineva se așteaptă ca băieții ăștia să iasă de aici, în costume, peste câteva minute. Probabil că ei ne-au luat drept sclavi. Ajută-mă să-i ascund în spatele draperiilor și pe urmă... pe urmă...

– ... am face mai bine să ne îmbrăcăm, zise Doiflori ridicând al doilea coif.

– Da, zise Vânturache. Știi, de îndată ce am văzut costumele astea *am presimțit* că voi sfârși prin a purta unul. Nu mă întreba de ce, probabil pentru că era cel mai rău lucru care putea să mi se întâmple.

– Păi tu singur ai spus că nu avem cale de scăpare, zise Doiflori cu vocea deodată înăbușită de jumătatea de sus a costumului pe care tocmai și-o trăgea peste cap. Orice e mai bine decât să fii sacrificat.

– Oricum, de îndată ce prindem ocazia, o ștergem. Să nu-ți faci vreo iluzie.

Își înfundă nervos un braț în mâneca de la costum și se pocni cu capul de coif. Asta îl făcu să se gândească în fugă că era cineva acolo sus care veghea asupra lui.

– Mulțumesc frumos! zise el amar.

Chiar la marginea orașului și a regatului Krull se afla un mare amfiteatru semicircular, în care încăpeau zeci de mii de persoane. Arena era doar semicirculară pentru motivul foarte elegant că oferea vedere la marea de nori ce fierbea deasupra Cascadei, la mare distanță dedesubt. Toate locurile erau ocupate acum, iar mulțimea devenea nerăbdătoare. Se adunase să vadă un dublu sacrificiu și lansarea marii nave spațiale de bronz. Nici unul dintre evenimente nu se materializase încă.

Arhiastronomul îl convocă pe Maestrul de Lansări.

– Ei bine? rosti, punând în cele șase litere prăpădite un întreg lexicon al furiei și amenințării. Maestrul de Lansări păli.

– Nu avem vești, stăpâne, spuse el, adăugând cu o veselie silită: doar că proeminența voastră se va bucura să afle că Garhartra și-a revenit.

– Ceea ce s-ar putea să ajungă să regrete, răspunse Arhiastronomul.

– Da, stăpâne.

– Cât timp mai avem?

Maestrul de Lansări aruncă o privire spre soarele care se ridica cu repeziciune.

– Treizeci de minute, proeminență. După care Krull se va îndepărta de coada Marelui A'Tuin și Preapotentul Voyager va fi sortit să plutească în derivă către golful interterrațestos. Totul funcționează deja pe control automat, așa că...

– Bine, bine, spuse Arhiastronomul, expediindu-l. Lansarea trebuie să meargă înainte. Mențineți paza în

port, firește. Când cei doi nenorociți vor fi prinși, o să îmi rezerv enorma plăcere de a-i executa personal.

- Da, stăpâne. Ăăă...

Arhiastronomul se încruntă.

- Ce mai ai de spus, omule?

Controlorul de Lansări înghiți în sec. I se părea nedrept, el era expert în magie practică, nu diplomat, și tocmai de aceea cineva mai deștept avusese grijă ca el să fie cel care transmite vestea.

- Un monstru a ieșit din mare și ne atacă navele din port, zise. Tocmai a sosit un mesager de acolo.

- Un monstru mare? întrebă Arhiastronomul.

- Nu prea mare, deși se spune că ar fi extraordinar de feroce, stăpâne.

Stăpânitorul regatului Krull și al Circungrădinței se gândi o clipă, apoi ridică din umeri.

- Marea e plină de monștri, spuse. Este unul din principalele ei atribute. Ocupați-vă de el. Și... Maestre de Lansări?

- Stăpâne?

- Dacă mai apar neplăceri, adu-ți aminte că urmează să fie sacrificați doi oameni. S-ar putea ca într-un acces de generozitate să le sporesc numărul.

- Da, stăpâne. Maestrul de Lansări dispăru tiptil, ușurat să iasă din raza vizuală a autocratului.

Preapotentul Voyager, care nu mai semăna deloc cu cochilia de bronz brut scoasă din forme cu câteva zile înainte, se odihnea în leagănul său, pe vârful unui turn de lemn plasat în centrul arenei. În fața navei, o șină cobora spre Margine, unde pe o porțiune de câțiva metri era curbată în sus.

Defunctul Dactilos Ochi-de-Aur, care proiectase și rampa de lansare și nava, susținuse că această ultimă tușă era necesară doar pentru a împiedica nava să se ciocnească de vreo stâncă la începutul lungului ei plon-

jon. Poate că era doar o coincidență faptul că, datorită acelei mici curburi a șinei, vasul de bronz urma să facă un salt ca de somon și avea să strălucească teatral în lumina soarelui înainte de a dispărea în marea de nori.

O fanfară de trompete aștepta la marginea arenei. Garda de onoare a chelonauților își făcu apariția, în uralele mulțimii. Apoi se iviră cei doi exploratori în costume albe.

Arhiastronomul realiză instantaneu că ceva nu e în regulă. Eroii pășesc întotdeauna într-un anumit fel. Un erou, de exemplu, nu se bălăbăne pe picioare, în timp ce unul din chelonauți se bălăbănea în mod cert.

Urletele populației reunite din Krull erau asurzitoare. În timp ce chelonauții și garda lor traversau arena vastă, trecând printre numeroasele altare care fuseseră ridicate pentru ca diverșii vrăjitori și preoți ai multiplelor secte din Krull să poată asigura succesul lansării, Arhiastronomul se încruntă. Când grupul ajunsese pe la jumătatea drumului, mintea lui ajunsese și ea la o concluzie. Când chelonauții se aflau la picioarele scării care ducea la navă – și nu cumva se putea distinge o reținere aproape evidentă din partea lor? – Arhiastronomul era în picioare, cuvintele pierzându-i-se în vuietul maselor. Ridică o mână cu degetele răschirate dramatic, în poziția clasică de rostire a descântecelor, și orice cititor de pe buze care s-ar fi aflat în trecere pe acolo, având și ceva experiență cu textele standard ale magiei, ar fi recunoscut primele cuvinte din Blestemul Plutitor al lui Vestcake și ar fi luat-o prudent la sănătoasa.

Ultimele cuvinte rămaseră însă nerostite. Arhiastronomul se întoarse mirat auzind scandalul ce izbucnise în jurul intrării boltite a arenei. Gărzile ieșeau din umbra ei în fugă, aruncându-și armele și pitindu-se după altare, sau săreau peste parapete, în tribune.

Din spatele lor apăru ceva, iar mulțimea din preajma intrării abandonă uralele stridente și începu o luptă

hotărâtă, mută, pentru a se da la o parte din drum.

Ceva-ul era un mic morman de alge care avansa încet, dar cu un scop implacabil. Una dintre gărzi își învinse teama suficient cât să i se pună înainte și să-și arunce sulița, care aterizâ drept între buruieni. Mulțimea îl aclamă, dar amuți în clipa în care movila se aruncă înainte și-l înghiți pe om cu totul.

Arhiastronomul anulă cu un gest scurt conturul pe jumătate format al vestitului Blestem al lui Vestcake și rosti repede cuvintele uneia din cele mai puternice vrăji pe care le avea în repertoriu: Enigma Combustiei Infern(al)e.

Flăcări octarine i se învălătuceau pe degete, în timp ce el creă în aer runa complexă a descântecului și o trimise, cu vuiet și cu o dâră de fum albăstriu, spre acel Ceva.

Urmă o explozie mulțumitoare și un mănunchi de flăcări se înălță pe cerul senin al dimineții, împrăștiind cenușă de alge. Un nor de fum și aburi ascunse monstrul timp de câteva minute, iar când se risipi movila dispăruse cu totul.

Pe pavajul de piatră se vedea un cerc carbonizat în jurul căruia mai fumegau resturi de alge brune și spirulină.

Iar în centrul cercului se afla o foarte banală ladă de lemn, chiar dacă puțin mai mare decât de obicei. Nu era nici măcar pârlită. Cineva din partea mai îndepărtată a arenei începu să râdă, dar se potoli brusc când cufărul se ridică pe zeci de... da, picioare, că altceva nu puteau fi, și se întoarse cu fața spre Arhiastronom. Lăzile de lemn, chiar cele mari, nu au în general față, ca să se întoarcă cu ea spre tine, dar această ladă avea cu certitudine una. Arhiastronomul era sigur de acest lucru, după cum era oribil de conștient de faptul că această ladă foartă banală își îngusta, într-un mod imposibil de descris, ochii.

Porni spre el cu hotărâre. Autocratul se scutură de un fior.

– *Magicienii!* urlă el. *Unde sunt magicienii mei?*

De jur împrejurul arenei, fețe palide se iviră de după altare și de sub bănci. Unul dintre cei mai îndrăzneți, văzând expresia de pe chipul Arhiastronomului, ridică o mână tremurătoare și încercă un trăsnet grăbit. Acesta fâsâi spre cufăr și îl lovi, producând o cascadă de scântei albe.

Fu semnalul ca toți magicienii, descântătorii și taumaturgii din Krull să sară ca la comandă și, sub ochii îngroziți ai stăpânului, să elibereze disperați prima vrajă care le trecu prin minte. Farmecele se rotiră și se încolăciră în aer.

În curând lada dispăru din nou sub norul tot mai dens de particule magice, care se extinse și o înconjură cu forme contorsionate, neliniștitoare. Vrajă după vrajă intra urlând în acest ghiveci. Flăcări și fulgere de toate culorile Cercubeului izbucneau orbitoare din obiectul fumegător care ocupa acum locul lăzii.

De la Războiul Magilor nu se mai văzuse atâta magie concentrată într-un singur loc. Aerul însuși tremura și sclipea. Vrăjile ricoșau unele de altele, creând alte vrăji mutante, cu viața scurtă, dar bizară și incontrolabilă. Dalele de piatră apăsate de acea masă vibrantă începură să se umfle și să plesnească. Una din ele se transformă în ceva care mai bine să nu fie menționat și dispăru într-o dimensiune lugubră. Începură să apară și alte efecte secundare. O ploaie de mici cubulețe de plumb se abătu din mijlocul furtunii magice și se rostogoli pe pavajul care respira greu; forme vrăjitorești chicoteau și făceau semne obscene; triunghiuri cu patru laturi și cercuri cu două capete luau ființă pentru un moment, înainte de a se dizolva la loc în tumul de magie brută dezlănțuită care clocotea pe piatra topită și se răspândea în tot regatul. Nu mai conta că majoritatea vrăjitorilor încetaseră să mai rostească descântece și o rupseseră la fugă – ceea ce creaseră ei se hrănea acum din

curentul de particule magice care este totdeauna mai dens în apropiere de Marginea Discului. Pe întreaga insulă Krull, activitățile magice curente încetaseră, pentru că toată *manaua* disponibilă din regiune era suptă de norul ce ajunsese deja înalt de un sfert de leghe și se întindea în continuare, luând forme care-ți înghețau mințile; hidrofobii care zburau în lentilele lor se prăbușiră răcnind în mare, poțiunile magice din fiole se transformară în apă murdară, săbiile magice se topiră și se scurseră picătură cu picătură din teci.

Dar nimic din toate acestea nu putu să împiedice în vreun fel lucrul aflat la baza norului să înainteze – strălucind acum ca oglinda în intensitatea furtunii magice care-l înconjura – cu viteză constantă spre Arhiastronom.

Vânturache și Doiflori urmăreau totul îngroziți, de la adăpostul turnului de lansare a Preapotentului Voyager. Garda de onoare dispăruse de mult, lăsându-și armele aruncate în toate părțile.

– Ei bine, suspină Doiflori într-un târziu. S-a dus și Bagajul meu!

– Nici vorbă, îi spuse Vânturache. Lemnul de păr înțelept este total imun la orice formă de magie. A fost făcut să te urmeze oriunde. Și asta înseamnă că, după ce o să mori și o să ajungi în Rai, vei avea oricând o pereche de ciorapi curați la îndemână, pe tot parcursul vieții de apoi. Dar eu nu vreau să mor deocamdată, așa că hai s-o luăm din loc, bine?

– Încotro?

Vânturache culese de pe jos o arbaletă și o mână de săgeți.

– Oriunde în altă parte, răspunse.

– Și Bagajul?

– N-avea grijă. După ce furtuna va utiliza toate resursele disponibile de magie din zonă, se va stinge de la sine.

De fapt, chiar asta începea să se întâmple. Norul clocotitor continua să se ridice, dar acum căpătase un aer inconsistent și inofensiv. Sub ochii lui Doiflori, începu să pâlpâie incert.

Curând devenise un fel de fantomă palidă. Bagajul se zărea, ghemuit printre flăcările invizibile. În jurul lui, pietrele care se răceau rapid începuseră să crape și să se umfle.

Doiflori își chemă Bagajul încetișor. Acesta se opri din înaintarea sa imperturbabilă și păru să ciulească urechea; apoi, mișcându-și zecile de picioruțe pe un traseu complicat, făcu stânga-mprejur și o luă spre Preapotentul Voyager. Vânturache îl urmări fără entuziasm. Bagajul avea o natură primitivă, nici un pic de creier, o atitudine ucigașă față de tot ce îi amenința stăpânul și nici măcar nu era sigur dacă interiorul lui ocupa același cadru spațio-temporal ca exteriorul.

– N-are nici o zgârietură, spuse bucuros Doiflori când lada se așeză în fața lui. Deschise capacul.

– Bun moment ți-ai ales să-ți schimbi lenjeria, îl repezi Vânturache. Într-un minut, toți gardienii și preoții ăia o să fie înapoi, și cam supărați, omule!

– Apă! murmură Doiflori. Toată lada e plină de apă!

Vânturache se uită peste umărul lui. Nici urmă de haine, saci cu bani sau altceva din lucrurile lui Doiflori. Toată lada era plină de apă.

Un val se înalță de nicăieri și împroșcă peste marginea cufărului. Ajunse pe piatră, dar, în loc să se răspândească, începu să ia forma unei tălpi. Urmă un al doilea picior, apoi partea de jos a unui trup, care se umplea ca o formă invizibilă pe măsură ce lada se golea de apă. După o clipă, Tethis, trolul de mare, se afla în fața lor, clipind din ochi.

– Înțeleg, zise. Iarăși voi. Trebuia să-mi închipui. Se uită în jur, fără să țină seama de expresiile lor stupefiate. Stăteam lângă coliba mea, privind apusul, când chestia

asta a apărut vuind din apă și m-a înghițit, spuse. Mi s-a părut destul de ciudat. Unde ne aflăm?

- La Krull, spuse Vânturache. Se uită însistent la Bagajul de acum închis, care reușea să afișeze o expresie disprețuitoare. De înghițit înghițea oameni destul de des, dar totdeauna, când deschideai capacul după aceea, nu găseai înăuntru decât lenjeria lui Doiflori. Se repezi și deschise lada. Înăuntru nu era decât lenjeria lui Doiflori. Perfect uscată.

- Măi, măi, făcu Tethis. Apoi ridică ochii. Hei! zise, nu-i asta nava pe care voiau să o trimită peste Margine? Nu-i așa? Asta trebuie să fie!

O săgeată îi trecu prin piept, stârnind mici vălurele. Tethis nu o observă, Vânturache da. Soldații începeau să-și facă apariția la marginea arenei și câteva capete se iviseră la intrări.

O a doua săgeată se lovi de turnul din spatele lui Doiflori. De la distanța aceea, săgețile nu aveau prea mare forță, dar era doar o chestiune de timp...

- Repede, strigă Doiflori. La navă! În ea nu vor îndrăzni să tragă!

- *Știam* că asta o să propui, se văicări Vânturache. *Știam eu!*

Încercă să dea un șut în Bagaj. Acesta se feri și ridică amenințător capacul. O suliță căzu de sus și se înfipse zbârnâind în lemnul de lângă urechea vrăjitorului, care dădu un țipăt și o luă în sus pe scări după ceilalți.

Săgețile șuierau în jurul lor pe pasarela îngustă care trecea pe spinarea Preapotentului Voyager. Doiflori se afla în frunte, țopăind într-un fel pe care Vânturache îl interpretă drept expresia unei prea mari tensiuni nervoase refulate.

În mijlocul punții se afla o trapă rotundă de bronz prinsă cu clapete de jur împrejur. Trolul și turistul îngenuncheară, făcându-și de lucru cu ele.

În inima Preaputernicului Voyager, nisipul picurase timp de câteva ore în căușul unui vas special conceput. Acum vasul era plin cu exact cantitatea de nisip necesară pentru a-l răsturna, dând peste cap o balanță echilibrată cu mare grijă. Greutatea de pe balanță căzu, trăgând un ac ce bloca un mecanism complicat. Un lanț începu să se miște. Se auzi un zgomot metalic...

– Ce-a fost asta? tresări Vânturache.

Privi în jos.

Grindina de săgeți se oprise. Mulțimea de preoți și soldați stătea neclintită, uitându-se fix la navă. Un omuleț îngrijorat își făcu loc printre oameni cu coatele și începu să răcnească ceva.

– Ce să fie? întrebă Doiflori, ocupat cu o piuliță.

– Mi s-a părut că aud ceva, zise Vânturache. Ascultă, dacă nu de dau drumul, îi amenințăm că stricăm nava. Asta facem, bine?

– Deh, răspunse Doiflori fără convingere. Se lăsă pe călcâie. Asta a fost. Acum ar trebui să se ridice.

Câțiva bărbați musculoși se grăbeau pe scara care ducea la navă. Vânturache îi recunoscu printre ei pe cei doi chelonauți. Erau înarmați cu săbii.

– Eu..., începu el.

Nava se zgâlțâi. Apoi, cu infinită încetineală, începu să alunece în jos pe șine.

În acel moment de groază totală, Vânturache văzu că Doiflori și trolul reușiseră să ridice trapa. O scară metalică ducea spre cabina de dedesubt. Trolul dispăru.

„Trebuie să coborâm", șopti Vânturache. Doiflori îl privi cu un zâmbet ciudat, nebunesc pe chip.

– Stele, spuse turistul. Alte lumi. Tot cerul ăla plin de lumi noi. Locuri pe care nimeni nu le va vedea vreodată. În afară de mine. Coborî prin trapă.

– Ești total dement, spuse Vânturache răgușit, încer-

and să-și păstreze echilibrul în timp ce nava prindea viteză. Se întoarse cât să-l vadă pe unul din chelonauți cum încearcă să acopere dintr-un salt distanța dintre navă și turnul de lansare, aterizează pe suprafața curbă a navei, se luptă să-și găsească un punct de sprijin, nu reușește și cade în gol cu un țipăt.

Voyager-ul înainta acum destul de repede. Vânturache vedea pe după capul lui Doiflori până la marea de nori scăldată în soare și la imposibilul Cercubeu care plutea ademenitor, dincolo de ea, chemându-i pe proști să se aventureze în depărtări...

Vedea și un grup de oameni care se cățărau disperați pe partea de jos a rampei de lansare și se chinuiau să așeze un buștean mare de-a curmezișul șinelor, într-o încercare disperată de-a face nava să deraieze înainte de a o pierde dincolo de Margine. Roțile loviră bușteanul, dar singurele efecte fură că nava se clătină, Doiflori se desprinse de scară și căzu în cabină, iar trapa căzu cu un zgomot urmat de sunetul oribil al câtorva clapete greu de manipulat care se închideau peste ea. Vânturache se aruncă pe burtă și începu să tragă de ele, scâncind.

Marea de nori era acum mult mai aproape. Perimetrul stâncos al arenei, unde se afla Marginea însăși, era înfiorător de aproape.

Vânturache se ridică. Îi rămăsese un sigur lucru de făcut și îl făcu: se panică total chiar în momentul în care nava ajunse pe porțiunea ascendentă a șinei și o parcurse lucind în soare ca un somon, până ajunse pe cer și dincolo de Margine.

După câteva clipe, un tropăit de picioruțe anunță că Bagajul părăsise și el Marginea, zvâcnind puternic din gambe, și se prăbușea în Univers.

SFÂRȘIT

Vânturache se trezi și se scutură de un fior. Era mort de frig.

Deci asta e, își spuse. Când mori, mergi într-un loc rece, umed, înghețat și plin de ceață. Hadesul, unde spiritele îndoliate ale Morților, cu lumânările lor minuscule licărind în căușul palmelor, mărșăluiesc de-a pururi de-a lungul mlaștinilor sumbre...

Totuși Hadesul n-ar trebui să fie chiar așa de incomod. Iar el se simțea extrem de incomod. O creangă noduroasă i se înfigea în spate dureros, ramuri mai tinere îi tăiau brațele și picioarele și, judecând după cum își simțea capul, și acesta fusese recent lovit cu ceva. Dacă aici era Hades, era iadul curat – stai o clipă...

Copac. Se concentră asupra cuvântului care tocmai îi zburase din minte, deși țiuitul din urechi și luminile care-i jucau în fața ochilor nu lăsau prea multe speranțe pentru o astfel de realizare. Copac. Ceva de lemn. Da, asta era. Cu ramuri și lăstari și alte de-astea. Și cu Vânturache, care atârna în el. Copac. Ud leoarcă. Nor alb și rece de jur împrejur. Și dedesubt. Asta chiar că era ciudat.

Era în viață și plin de vânătăi într-un mic arbust cu spini care creștea dintr-o crăpătură a unei stânci ieșite din peretele alb de spumă al Cascadei. Când înțelese, fu ca o lovitură rece de ciocan în moalele capului. Se scutură. Copacul scârțâi prevestitor.

Ceva albastru trecu pe lângă el cu repeziciune, se cufundă în apele care cădeau cu tunet, se întoarse și poposi pe o ramură de lângă capul lui Vânturache. Era o pasăre micuță, cu un smoc de pene albastre-verzui. Înghiți peștișorul argintiu pe care îl prinsese din Cascadă și se uită curioasă la vrăjitor.

Vânturache își dădu seama că în jur erau multe păsări de același fel. Planau, săreau și plonjau cu ușurință prin cascadă, și de cele mai multe ori sporeau risipa de

aropi a căderii de apă când își înșfăcau prada, și-așa sortită pieirii. Câteva ședeau chiar în copacul lui. Aveau irizații, ca niște bijuterii. Vânturache era fermecat.

De fapt, era primul om care vedea pescărușii mărginași, micile creaturi care își creaseră acest mod de viață unic chiar și pentru Disc. Cu multă vreme înainte ca regatul Krull să construiască Circungrădința, pescărușii mărginași dezvoltaseră propria lor metodă de a patrula pe marginea lumii pentru a-și asigura existența.

Vânturache nu părea să-i deranjeze. Avu o scurtă, dar dezolantă viziune despre cum își va petrece restul vieții în acel copac, hrănindu-se cu păsări crude și cu peștii pe care reușea să-i prindă în cădere.

Copacul se clătină zdravăn. Vânturache scânci când se trezi că alunecă în jos, dar reuși să apuce o altă creangă. Doar că, mai devreme sau mai târziu, avea să adoarmă...

Avu însă loc o subtilă schimbare de decor. Cerul căpătă o tentă vag purpurie. O siluetă înaltă, cu mantie neagră, stătea în aer lângă copac. În mână ținea o coasă. Fața îi era ascunsă sub o glugă.

AM VENIT SĂ TE IAU, spuse gura invizibilă, pe un ton grav ca bătaia inimii unei balene.

Trunchiul copacului scârțâi din nou, în semn de protest, și o pietricică ricoșă de coiful lui Vânturache, după ce una din rădăcini cedă, desprinzându-se de stâncă.

Moartea venea întotdeauna personal să culeagă sufletele vrăjitorilor.

– Și de ce anume o să mor? întrebă Vânturache.

Silueta neagră ezită.

POFTIM? zise.

– Păi, nu mi-am rupt nimic, nu m-am înecat, de ce anume o să mor? Moartea nu poate să te omoare, pur și

simplu; trebuie să existe un motiv, explică Vânturache. Spre marea lui mirare, nu se mai simțea înfricoșat. Pentru prima dată în viața lui, nu-i era teamă. Păcat că experiența nu promitea să dureze prea mult.

Moartea păru să fi ajuns la o concluzie.

AI PUTEA SĂ MORI DE FRICĂ, intonă gluga. Vocea avea încă acel sunet de cimitir, dar în ea se strecurase și un ușor tremolo de nesiguranță.

– Nu ține, spuse Vânturache infatuat.

NU E NEVOIE DE NICI UN MOTIV, zise Moartea, POT SĂ TE OMOR ȘI GATA.

– Ei, nu poți face una ca asta! Ar fi o crimă!

Silueta drapată oftă și își trase gluga. În locul capului rânjit al Morții, la care se aștepta Vânturache, se trezi că privește chipul unui soi de demon, palid, ușor transparent și destul de îngrijorat.

– Nu prea mă pricep, nu? zise el cu mâhnire.

– Nu ești Moartea, nu-i așa!? Cine ești? strigă Vânturache.

– Scrofuloza.

– *Scrofuloza?*

– Moartea n-a putut să vină, zise demonul, nefericit. E o epidemie mare la Pseudopolis. A trebuit să se ducă să bântuie pe străzi. Așa că m-a trimis pe mine.

– Nimeni nu moare de scrofuloză! Am și eu drepturile mele. Sunt vrăjitor!

– Bine, bine. Uite ce e, asta urma să fie șansa carierei mele, zise Scrofuloza. De ce să nu privim lucrurile altfel: dacă te lovesc cu coasa, vei fi la fel de mort ca și cum te-ar fi lovit Moartea însăși. Cine o să mai știe?

– Eu!

– Ba nici tu. Tu o să fii mort, explică, pe un ton logic, Scrofuloza.

– Cară-te, zise Vânturache.

– Foarte bine, zise demonul, cântărindu-și coasa, dar

de ce nu încerci să te pui în locul meu? Pentru mine înseamnă foarte mult, în timp ce tu trebuie să recunoști că nu ai așa o viață grozavă. Reîncarnarea nu poate fi decât o îmbunătățire... ha?

Duse mâna la gură, văzând că Vânturache îndreptase spre el un deget tremurător.

- Reîncarnarea! rosti el cu interes. Deci *e adevărat* ce spun misticii!

- Eu n-am zis nimic, spuse Scrofuloza iritată. Mi-a scăpat. Așadar – ai de gând să mori de bunăvoie sau nu?

- Nu, răspunse Vânturache.

- Cum poftești, zise demonul. Ridică coasa, care fluieră destul de profesional, dar Vânturache nu mai era acolo. Era de fapt cu câțiva metri mai jos, pentru că armura alesese tocmai acel moment pentru a ceda, trimițându-l mai departe în călătoria sa întreruptă către golful interstelar.

- Întoarce-te! strigă demonul.

Vânturache nu răspunse. Stătea cu burta-n jos în curentul de aer, uitându-se la norii care se subțiau.

Și care dispărură.

Dedesubt, întregul Univers sclipea la Vânturache. Era Marele A'Tuin, masiv și plin de cratere. Era micuța lună a Discului. Era o strălucire îndepărtată care nu putea fi decât Preapotentul Voyager. Și erau toate stelele alea, semănând foarte bine cu un praf de diamant presărat pe o catifea neagră, stelele care-i ademeneau și până la urmă îi aduceau la ele pe cei mai îndrăzneți....

Întreaga Creație îl aștepta pe Vânturache să cadă în ea.

Ceea ce și făcu.

Nu părea să aibă altă variantă.

SFÂRȘIT

Titluri de *Terry Pratchett* din seria
„LUMEA DISC"

THE COLOUR OF MAGIC
(CULOAREA MAGIEI – tradus în limba română)

THE LIGHT FANTASTIC

EQUAL RITES

MORT

SOURCERY

WYRD SISTERS

PYRAMIDS

GUARDS! GUARDS!

ERIC

MOVING PICTURES

REAPER MAN

WITCHES ABROAD

SMALL GODS

LORDS AND LADIES

MEN AT ARMS

SOUL MUSIC

INTERESTING TIMES

MASKERADE

FEET OF CLAY

HOGFATHER

JINGO

THE LAST CONTINENT

CARPE JUGULUM

Lumea plată, al cărei soare este un modest satelit și ale cărei oceane se revarsă necontenit peste Margine, este dată peste cap de un turist bine intenționat. Un oraș este incinerat, un dragon se naște, o divinitate își găsește sfârșitul într-o explozie de lumină, o navă spațială aproape că își ratează decolarea. În epicentrul catastrofelor – un vrăjitor incapabil să se bucure de Culoarea Magiei...

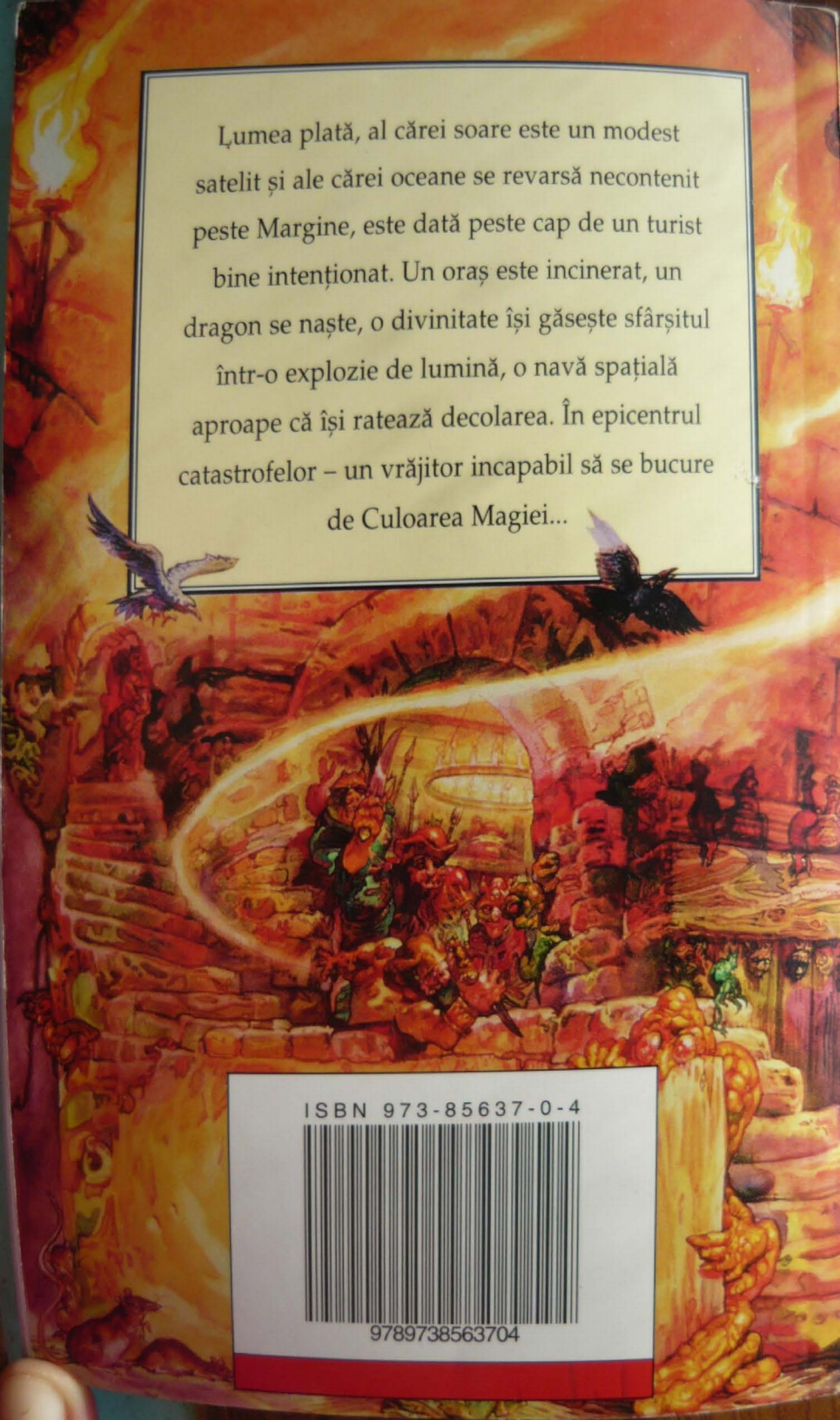

ISBN 973-85637-0-4

9789738563704